STACEY KADE

Năluca și Năucul

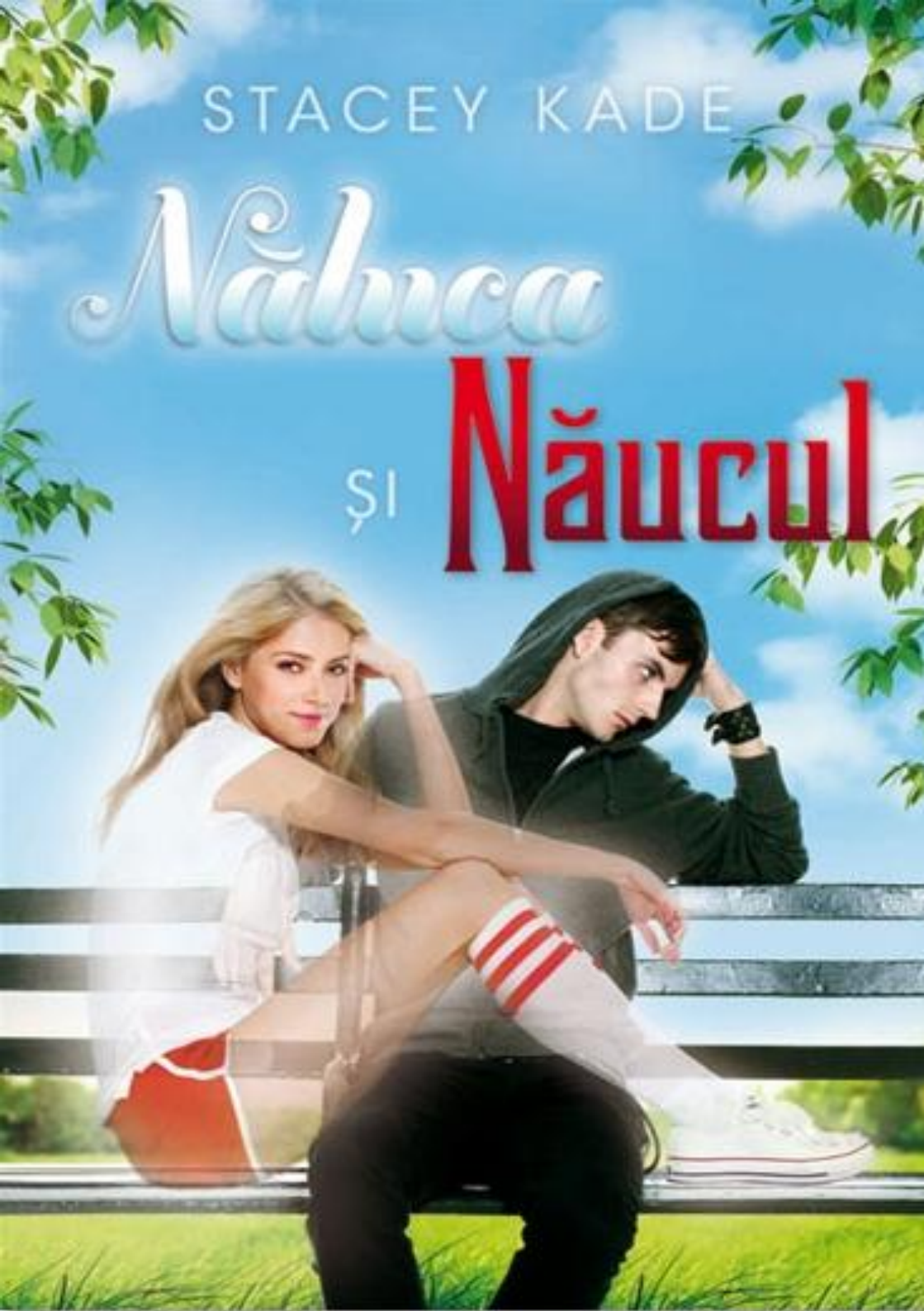

STACEY KADE

NĂLUCA ŞI NĂUCUL

Cartea întâi din Seria
NĂLUCA ŞI NĂUCUL

Traducere din limba engleză de
SORIN PETRESCU

Năluca

Nu e vina mea că m-am născut frumoasă, cu păr blond şi mătăsos şi un simț ascuțit a ceea ce lumea NU trebuie să poarte. Şi totuşi viața mea nu e perfectă, mai ales de când am murit. Călcată de autobuzul şcolii plin de tocilari – să existe oare o soartă mai oribilă? Se pare că da… mă fac nevăzută, făptura mea dispare şi reapare, fără să o pot controla. Şi, peste toate, singura persoană care poate să mă vadă sau să mă audă este Will Killian, un ratat şi un fraier TOTAL, iar el refuză să mă ajute.

Năucul

Mama crede că mi-am pierdut mințile. Psihiatrul meu vrea să mă închidă la ospiciu. Practic, viața mea e tare naşpa. Şi aşa a fost înainte ca Regina Balului să înceapă să mă bântuie. Alona Dare a fost o adevărată pacoste când era vie; moartă e şi mai rău. Mda, eu pot să văd, să sud şi să ating fantomele. Acum când mai am doar câteva săptămâni de şcoală, tot ce vreau e să termin cu bine liceul, şi să plec de aici. Dar cu o majoretă moartă care nu vrea să mă slăbească deloc, şi o nouă fantomă violentă care mă vrea mort… am încurcat-o!

PROLOG

Alona Dare

Nu era prea greu să tragi chiulul de la şcoală. O ştiam pentru că nu eram la prima tentativă. De astă dată, tot ce aveam de făcut era să aştept ca doamna Higgins să-i conducă pe toți pe pista de afară, după care să mă strecor pe după tribune şi s-o iau spre cealaltă ieşire prin gardul de sârmă.

Să revii în clasă însă... era mai naşpa. Dar aveam să găsesc eu o soluție când mă întorceam. Ca întotdeauna!

Tremuram în briza răcoroasă a dimineții. Era ora şapte, sau puțin peste, pe data de 1 mai, şi la ora aceea nu era încă îndeajuns de cald ca să hoinăreşti în tricoul stupid de subțire şi şortul cu care ne îmbrăcam la ora de sport. Bine măcar că tribunele opreau vântul, iar zgura neagră mai reținuse ceva din dogoarea zilei de ieri. Aici, afară, doar furia îmi mai ținea de cald.

Cum de a putut ea să-mi facă iar lucrul ăsta? Nu înțelesese? Nu avea să se întâmple niciodată! Nu se va termina nicidecum ca-n basme pentru ea, nu de data asta! Şi mă săturasem de toate telefoanele lui stupide ca să se intereseze de ea, ca şi de întrebările ei prost mascate despre el.

Am mărit pasul, îndreptându-mă spre terenurile de tenis. După o căutătură aruncată peste umăr, ca să mă asigur că pusesem o distanță bună între mine şi pistă, mi-am deschis celularul, pe care-l ascunsesem în căuşul palmei ca să evit mânia doamnei Higgins, şi am apăsat pe Apelare Rapidă. Pe

cifra unu, firește!

La celălalt capăt s-a auzit sunând şi mi-am imaginat telefonul luminând vioi pe blatul de gresie lipicios. Ea n-o să răspundă. Asta o să mă împiedice să-mi ating scopul, dar ea o să ştie că eu eram cea care suna. O să strângă la piept telefonul wireless de sus, verificând apelantul, cu speranța că va fi *el,* şi nu eu!

Speram ca să mă ucidă cineva înainte să devin atât de disperată după atenția cuiva. Pe bune, era jalnic! Iar ea distrugea vieți. Cu deosebire, viața MEA. Acum, nu numai că trebuia s-o mint din nou pe doamna Higgins cu motivul pentru care chiulisem – ceva cu care aş fi de acord în împrejurări favorabile şi pentru un scop nobil, ceea ce nu era cazul acum – dar o să lipsesc şi de la întâlnirea cu Chris şi Misty, iubitul meu şi prietena mea cea mai bună, înainte de începutul orelor, ceea ce va cere o nouă minciună! Se suportau unul pe altul doar de dragul meu şi or să se înfurie dacă nu mă găsesc acolo ca să-i împac. Ba şi mai rău: era Ziua Sărbătoririi Absolvenților, iar dulăpiorul lui Chris, spre deosebire de cele ale celorlalți sportivi, va trebui să rămână neîmpodobit până la prânz, când o să am eu timp să-l ornez.

Nu că *ei* i-ar păsa de vreunul din lucrurile astea! Oricum nu are altă grijă decât să se ocupe de ea însăşi!

Când mi-a răspuns robotul, depăşisem deja stadiul de furie. Tropăiam pe lângă terenul de tenis spre strada Henderson, aşteptând semnalul sonor. Când l-am auzit, am strigat în receptor, ca să mă audă chiar şi de la etaj, din culcuşul ei de aşternuturi învălătucite şi de batiste de hârtie mototolite.

— Ştiu că mă auzi, şi nu-mi vine să cred că-mi faci asta din nou! Chiar nu mai ai niciun pic de mândrie? El m-a sunat pe mine, *pe mine,* nu pe tine. Trebuie să-ți fac desenul? Dumnezeule, las-o baltă odată şi...

Fără veste, un val de aer fierbinte m-a învăluit, lipindu-mi-se de piele şi făcându-mă să închid gura pentru o milisecundă, şi mi-am dat seama că mă dădusem jos de pe trotuar şi ajunse sem direct pe carosabil fără să fi observat lucrul ăsta. În acel moment, am auzit claxonul, am simțit

mirosul de pneuri încinse şi de gaze de eşapament şi am văzut botul plat, de un galben-portocaliu aprins, al unui autobuz şcolar care se apropia de fața mea cu o viteză de neoprit!

Dumnezeule, ce hidoase sunt autobuzele când le vezi de atât de-aproape!

1

Alona

Moartea ar fi trebuit să fie cel mai rău moment din viața mea. Vreau să spun, hei!, să dea peste tine autobuzul şcolii plin cu instrumentişti, exact atunci când porți echipamentul de sport format dintr-un şort roşu de poliester şi un tricou alb, practic transparent? Nimic nu poate fi mai tragic decât asta. Sau, cel puțin, aşa gândeam.

Joi, trei zile DM (după moarte... uh!), m-am trezit ca de obicei – întinsă pe spate, chiar în stânga liniei galbene continue de pe strada Henderson, cu fierbințeala unui motor trecându-mi peste față.

Fireşte că nu era *acelaşi* autobuz. Cel care mă ucisese era probabil încă la atelier, sau suspendat, sau ce naiba fac ei cu vehiculele stigmatizate.

Am tuşit şi m-am ridicat în capul oaselor, îndepărtând cu mâna gazele fierbinți de eşapament. Ştiu, vi se pare ciudat, este? Plămâni ioc, trup ioc, respirație ioc, dar poanta e că nu eu fac regulile, eu doar trăiesc pe-aici... ceva în genul ăsta.

M-am ridicat în picioare, exact la timp ca Land Rover-ul lui Ben Rogers (taică-său are o afacere... băftos) să treacă prin mine. Am tresărit, dar nu m-a durut. De fapt, nimic nu durea zilele astea, dar era nevoie de ceva timp să mă obişnuiesc cu asta. Desigur, Ben n-a observat nimic, sporovăia cu telefonul lipit de ureche. Nu mă putea vedea. Nimeni nu putea.

Dacă par destul de liniştită cu faptul ăsta de a fi moartă, e doar pentru că am avut la dispoziție câteva zile să mă obişnuiesc. Primele douăzeci şi patru de ore? În mod sigur n-

au fost printre cele mai bune de care am avut parte vreodată. Ascultați-mă pe mine, dacă încearcă vreodată cineva să vă aburească cu clişeul „Habar n-aveam că eram mort, până când nu m-am întors şi mi-am văzut piatra de pe mormânt”, să ştiți că minte.

În primul rând, pietrele de mormânt, cum bine sunt numite, sunt cioplite în luni de zile. Mai ales cele comandă specială, din marmură roz italienească, cu îngeri care plâng. În al doilea rând, dacă să stai pe caldarâm lângă propriul tău trup zdrobit şi inert nu e de-ajuns să te lumineze, încearcă să te iei după el la spital ca să-l vezi pe un doctor stresat şi cu fața obosită din camera de gardă declarându-te „pe tine” moartă, deşi urli la el să te asculte, să se înduplece să te privească. Apoi, ce-ai zice ca, în cele din urmă, tatăl tău să ajungă în încăperea mică şi rece din subsolul spitalului, unde personalul sanitar te va prezenta „pe tine” într-o postură oribilă, total nefavorabilă, pe ecranul cu purici al unei televiziuni cu circuit închis?

Am încercat să vorbesc cu el. Cu tata, vreau să spun. Nu mă putea auzi. Mă rog, nimic nou în privința asta. Russ Dare aude doar ceea ce vrea să audă – cel puțin, asta susține întotdeauna. Lucrul ăsta îl face un excelent negociator corporatist… sau un ticălos nenorocit, dacă e să te iei după *anumiți* indivizi. Dar de data asta nu mă ignora. Mi-am dat seama de asta – ochii lui nu mai aveau la colțuri cuta aia agasată. După care a început să plângă.

Tatăl meu – cel care m-a învățat că „să nu-ți arăți emoțiile” este prima regulă ca să obții ceea ce vrei – stătea singur în încăperea aia micuță, care mirosea a dezinfectant, cu fața bronzată de la golf cenuşie, iar pe obrajii lui, în lumina pâlpâitoare a neonului, licăreau lacrimi aidoma unor şuvițe de argint.

Atunci am ştiut. Chiar înainte să spună „Ea este”, cu şoapta aceea sugrumată, care nu aducea nicidecum cu vocea lui bubuitoare. Eram moartă. Poate nu pe de-a-ntregul – la urma urmei, o parte din mine se afla încă prezentă, privind la tot ce se întâmpla. Dar, în mod sigur, pe ecranul televizorului era trupul meu, acoperit cu un cearşaf alb, apretat, arătând

mai mică şi mai firavă decât mă văzusem vreodată, cu părul încâlcit şi ciufulit încadrându-mi chipul mult prea nemişcat.

Ăsta a fost punctul în care tata a cedat. În vreme ce personalul spitalului îi punea în față câteva formulare pe care să le semneze, el întreba întruna: „O să-i aranjeze cineva părul? Ea nu... nu aşa arată ea de obicei. Nu i-ar plăcea deloc să se vadă aşa. ”

Am tras adânc aer în piept (sună ca naiba, ştiu) şi am clătinat din cap. Nimic din toate astea nu mai conta acum. Curând, foarte curând, în depărtare va străluci o lumină orbitoare, uriaşă, care mă va absorbi. După care îmi voi trăi viața – sau o copie a ei – la soare, pe nisipul albit al unei plaje, FĂRĂ creme protectoare, cu un mojito fără alcool şi un sortiment nesfârşit de pantofi în magazine unde totul era moca. Păi era paradisul, nu? Dar înainte să se petreacă asta, voiam să urmăresc tot ce-mi stătea în putință. O fată moare o singură dată!

Am luat-o pe după colț spre parcare, țopăind cu paşii mei lipsiți de sunet, dându-mi seama că pentru prima oară în via... mă rog, pur şi simplu pentru prima oară, abia aşteptam să ajung la şcoală.

Oamenii cred întotdeauna că, dacă eşti simpatizată şi drăguță, şcoala ți se pare un loc de joacă imens. Lucru care arată cât de proşti sunt oamenii. Când eşti aleasă regina balului trei ani la rând, co-căpitan al majoretelor şi primă domnişoară de onoare la balul absolvenților, fiind încă elevă, există şi anumite responsabilități şi aşteptări la care trebuie să răspunzi. Cea mai mică deviere – să te adresezi unei persoane neagreate, să porți acelaşi pulover pe care un coate-goale, într-un moment rar de conştientizare a modei, îl poartă şi el, să cumperi un burger în locul unei salate – te poate arunca în mediocritate, sau chiar mai rău.

Studiu de caz: Kimberly Shae. Kim avea tot ce-şi dorea: o familie bogată, trăsături asiatice ireproşabile şi un metabolism care-i permitea să mănânce orice fără să ia în greutate, ceea ce o făcea de neclintit din vârful piramidei ridicate de majorete.

La fel ca şi cele mai multe dintre noi din cercul nostru de

prietene, Kim se îmbăta, sau se prefăcea că e beată, la toate picnicurile din pădure organizate de Ben Rogers la sfârşit de săptămână. Doar că o dată, Kim a băut prea mult, sau îndeajuns ca să uite de un principiu cu foarte mare trecere printre fete: bea cât să devii prostuță şi să flirtezi, nu cât să devii ridicolă şi avidă de sex. Cineva a fotografiat-o cu telefonul pe când o făcea cu vechea ei pasiune şi gazda noastră, Ben Rogers, în spatele copacului-emblemă al şcolii noastre.

Ei, da, toți tipii ar fi ucis ca să fie în locul lui Ben, şi nici măcar o singură fată de la petrecere nu putea nega că nu avusese fantezii legate de chestia asta. (Ben fusese considerat cel mai atrăgător băiat încă din clasa a III-a şi, drept urmare, fiecare fată visase să fie cea care să-i facă felul.) Dar să fii prinsă? Asta-i cu totul altceva!

În câteva ore, pozele au început să circule şi, luni dimineața, Kim ştia prea bine că locul ei nu mai era alături de noi la cantină. S-a exilat singură la o masă inferioară. Cantina noastră e de două ori cât o sală de spectacole, cu o scenă mare în față, aşa că există niveluri şi ranguri bine conturate. Cu cât eşti mai aproape de loja orchestrei – nivelul de top cel mai exclusivist – cu atâta eşti mai popular!

Am tras destul de mult întreaga mea viață ca să-mi mențin statutul la masa lojii (un nume dezgustător, dar nefiind ideea mea, puțin îmi pasă). Nu poți face rabat la cum arăți. Maică-mea m-a învățat asta, în felul ei confuz. Să menții iluzia perfecțiunii, să fii obiectul invidiei celorlalte fete din şcoală cere o mulțime de timp şi efort, dar eu m-am străduit cât am putut şi zău că a meritat.

Păi să luăm înmormântarea mea de ieri. Niciodată n-am văzut atâta mulțime din şcoală strânsă într-un singur loc. În afara şcolii, da. (Slavă Domnului, mama a fost prea „distrusă” ca să participe la slujba de înmormântare. Efuziile emoționale ar mai fi fost cum ar fi fost. Dar să vomiți peste coroane... era cam mult.) Aşadar, altcineva se ocupase de organizare şi distribuise banderole negre cu numele meu scris cu litere groase, roz, pe ele. Aduseseră flori, lumânări şi pachete cu şervețele. Oameni pe care nu-i prea cunoşteam –

cum era fata aia mătăhăloasă de la cursurile de pregătire pentru mate, care purta întotdeauna puloverele alea urâte şi lăbărțate, de parcă ar fi făcut-o să pară mai subțirică... aiurea! – veneau şi plângeau aplecați peste coşciugul meu. Sau, mă rog, lângă el!

Ba am surprins chiar discutându-se despre un memorial foto cu caracter permanent despre mine, în holul principal, chiar lângă vitrina de sticlă cu trofeele cucerite la baseball şi fotbal. (Ca şefă a majoretelor, pot să vă asigur că la fotbal suntem pafarişti, şi, dacă vitrinele cu trofee sunt revelatoare, aşa am fost de prin 1933.)

Sună rău, dar, ca să fiu total sinceră, m-am simțit într-un fel uşurată că am murit. Nu de la început, fireşte. După ce am trecut peste primul şoc, am fost din cale-afară de cătrănită o vreme. Dar, sigur, să-ți petreci noaptea la morgă lângă cadavrul tău s-ar putea să te facă niţeluş ursuz. Mă gândeam doar la toate lucrurile care or să-mi lipsească. S-a zis cu înghețatele asortate linse pe ascuns! Adio, *sărutări*! Sau orice altceva. Am murit virgină, fir-ar să fie – şi nu ăsta era planul!

Dar în dimineața următoare, când m-am trezit transportată pe linia continuă din mijlocul străzii Henderson, cu soarele încălzindu-mi fața, cu zgomotul autobuzelor care treceau pe lângă capul meu, am mai realizat ceva. Toate lucrurile cărora *nu le voi duce dorul.* Printre ele, mă înspăimântase gândul la universitatea din anul următor. S-o iau de la început, să-mi caut din nou discipoli şi să intru din nou în competiție cu alte fete ca mine din şcolile dimprejur... uf! cât se poate de istovitor. Acum, nu mai trebuia să-mi fac griji pentru asta. Popularitatea mea rămăsese împietrită la apogeul ei. Mă simțeam ca şi cum aş fi trecut de finişul unei curse în care nici măcar nu ştiam că alergasem. Murisem înainte să-mi distrug viața şi, deşi asta mă deprima oarecum, într-un fel era şi o chestie a-ntâia!

În fine, după impresionantele funeralii de ieri, abia aşteptam să văd cu ce-or să vină mai departe prietenele mele. Avuseseră colegele mele majorete, Ashleigh Hicks şi Jennifer Meyer, timp să se ocupe de modelarea chipului meu din

ceară, aşa cum îşi propuseseră cu o zi în urmă printre sughiţuri şi suspine?

Am mărit pasul, nerăbdătoare să pătrund în clădire şi să arunc o privire pe holul principal, înainte de sunetul clopoţelului, când toţi aveau să mişune ca într-un furnicar. Toate trupurile alea trecând prin mine – nu mă puteau vedea ca să mă ocolească, iar eu nu puteam să mă feresc chiar de toată lumea – îmi produceau o senzaţie de greaţă.

Primul semn de rău augur a apărut însă înainte chiar să mă apropii de holul principal. Pe când treceam grăbită prin parcare, am zărit-o pe Katee Goode, o fată dintr-a IX-a ce aspira la popularitate (al treilea nivel, în limbajul meselor de la cantină), privind pe furiş în jur înainte să-şi tragă în jos banderola neagră de pe braţul stâng şi s-o lase să cadă la pământ.

Briza uşoară a făcut pânza să se rostogolească peste pietriş, prinzându-se în cele din urmă de marginea colţuroasă a unei pietre aflate lângă piciorul meu, astfel că am putut citi cuvintele: *Alona Dare, odihneşte-te în pace!*

— Hei! am strigat mânioasă după Katee, dar, fireşte, nici măcar n-a tresărit la sunetul vocii mele inexistente.

Mi-am încrucişat braţele la piept. Perfect! Las-o să fie singura ciudată fără banderola neagră. Purtându-se aşa, n-o să ajungă niciodată la masa de lângă lojă.

Doar că, urmărind-o pe Katee alăturându-se grupului ei de colege stupide, mi-am dat seama că niciuna dintre ele nu mai purta banderola pe braţ. Ciurda de tonţi (nivelul al patrulea, mai bine decât tonţii de la mate, dar nu la fel de bine ca tonţii de la ştiinţe, pentru că pe ăştia din urmă puteai conta oricând că vor arunca în aer ceva), aflată chiar în spatele cârdului de prietene ale lui Katee, afişa aceeaşi lipsă a banderolei negre.

Inima a început să-mi bată mai cu putere şi o peliculă rece de transpiraţie mi-a acoperit ceafa. Ca moartă, „simţeam” cu siguranţă o mulţime de chestii, iar în momentul ăla simţământul era de oroare totală şi completă.

Am dat un ocol, doar ca să mă asigur, pietrişul rămânând ciudat de tăcut sub călcâiele mele. Dar nu... nici măcar o

singură persoană prezentă nu mai purta simbolul doliului pe care-l afişaseră cu toţii cu atâta mândrie nu mai departe de ieri. Cum se putea una ca asta?

Nemailuând în seamă instinctul îndelung reţinut de a rămâne liniştită şi indiferentă, am pornit-o în goană către intrarea în şcoală, repezindu-mă spre Cerc.

Trei bănci de lemn, donate de foşti elevi, formau litera U în jurul unui port-drapel aflat în faţa lor, acesta fiind sectorul colegilor mei. Primul nivel, de la început până la sfârşit. Gloata populară trândăvise şi zăbovise aici în cea mai bună parte a unui deceniu, transmiţând mai departe posesiunea următorului grup de tinere speranţe.

Băncile fuseseră netezite de sute de funduri perfecte – precum cel al lui Ben Rogers – şi drapelul fusese martor tăcut la sute de combinaţii dinaintea orelor. Toate avuseseră loc chiar în faţa biroului, pentru că noi puteam face asta. Eram „copiii buni". Lasă-l pe un băgător de seamă să facă o chestie de-asta şi vei simţi miros de arest. Nu spun că e corect, dar aşa merg lucrurile. Toată lumea ştie asta.

Am ajuns la Cerc cu răsuflarea tăiată (da, ştiu, moartă! Totuşi...) şi mult prea aproape de sunetul clopoţelului decât aş fi vrut. Era mai greu decât de obicei să străbaţi gloata de elevi care se scurgeau spre clădire. Niciodată nu-mi dădusem seama cât de mult contam pe faptul că pigmeii ăştia or să mă recunoască şi-or să se ferească din calea mea. Păcat că se terminase!

Ca elevi în anul terminal, aveam locurile noastre speciale pe bănci, iar prietenele mele le luaseră deja în primire. Ben Rogers se lungise pe banca dinspre parcare, înconjurat de grupul lui de potenţiale concubine. Pe bune, le mai lipseau doar strugurii cu care să-l hrănească şi evantaiele alea mari, egiptene.

Pe braţul lui Ben, îmbrăcat la Abercrombie, nu exista nicio banderolă neagră, dar, pe de altă parte, nici ieri nu se deranjase s-o poarte.

Mi-am croit drum printre viitoarele cuceriri ale lui Ben ca să le găsesc pe Ashleigh şi Jennifer, împreună cu Leanne Whitaker, o altă majoretă din ultimul an, strânse lângă port-

drapel şi trimiţându-şi pe mobil mesaje cu comentarii despre nespălatele care purtau jeanşi ieftini Target şi tricouri fără marcă.

Nici ele nu aveau vreo banderolă.

Stăpânindu-mi pornirea de a vomita, m-am rotit iute pe călcâie, uitându-mă după bine cunoscutul păr negru strălucitor care aparţinea celei mai bune prietene ale mele şi co-căpitan al majoretelor, Misty Evans.

După un moment nesfârşit, în care inima mi s-ar fi oprit dacă, ştiţi voi, nu mi s-ar fi oprit deja, am zărit-o pe cea mai îndepărtată bancă de mine, pe jumătate ascunsă de Leanne şi de celelalte.

Puteam vedea doar umărul stâng al lui Misty şi o parte din cap, coada ei de cal săltând în vreme ce-i vorbea persoanei care stătea lângă ea. Dar era de-ajuns, căci sus, pe braţul ei stâng, am reuşit să zăresc o bucăţică din banderola neagră cunoscută, cu litere roz.

Cu un surâs de uşurare, am pornit spre ea, ocolindu-l cu grijă pe Miles Stevens, care, în vreme ce le spunea ceva lui Ben şi lui Leanne (care refuzau să-şi vorbească din motive străine nouă), se plimba încoace şi-ncolo, şi evitându-le pe Ashleigh şi Jennifer, care hotărâseră s-o lase naibii pe Leanne ca să sară, chicotind şi chiţăind, în poala lui Jeff Parker, aproape strivindu-i chitara în graba lor de a arăta că simt admiratoarele lui.

Ashleigh şi Jennifer erau prietene din grădiniţă şi făceau orice împreună, inclusiv cumpărăturile, căutând tot anul articole asemănătoare sau care măcar să aibă culori complementare. Dar deşi de prin clasa a şaptea chestia asta nu mai părea să fie o idee prea bună, ele deja căzuseră pradă micului lor truc şi nu le păsa. Era unul dintre multele motive pentru care Leanne le denumea Gemenele Idioate. În faţă! Răspunsul lor? „Fleoşc! Nu arătăm deloc la fel!” Hm, mda! O fi fost Leanne o căţea, dar aici nu greşea!

După cum s-a dovedit, Leanne nu greşea cu mai nimic.

— Dumnezeule, ce târfă mai e şi Misty asta! Alona nici nu s-a răcit încă, îi spunea Leanne lui Miles exact când am trecut pe lângă ei.

La auzul numelui meu, am înghețat. În acel moment cât m-am lăsat distrasă, Ashleigh – cu Jennifer urmând-o îndeaproape – a țâşnit prin mine. Voiau să-l facă pe Jeff să alerge după ele. Senzația trupului ei cald, mult-prea-material, trecând prin mine mi-a tăiat răsuflarea, întorcându-mi stomacul pe dos. Dar nici măcar asta nu m-a făcut să pierd răspunsul lui Miles.

— Alona era rece încă dinainte să moară, a pufnit el.

— Adevăr grăieşti! i-a zâmbit ea, cu fața pistruiată încrețindu-i-se în jurul ochilor.

Îi priveam uluită. Niciunul dintre ei nu îndrăznise să-mi vorbească aşa înainte... cel puțin nu în față! N-aş fi fost surprinsă să aflu că Leanne mă vorbea pe la spate, dar Miles? Eu fusesem cea care-l adusesem în Cerc, anul trecut, când era nou pe-aici. Era singurul negru din şcoală care nu era şi atlet. La naiba, făcuse parte din clubul de şah înainte să-l scot la suprafață. Nu că ar fi fost un act pur altruist sau ceva în genul ăsta. Mă ajutase la trigonometrie, timp în care-i descoperisem aplecarea spre comentarii maliționase despre oricine din şcoală. Inclusiv despre mine, pare-se. Dumnezeule, ce mai spusese despre mine?

— Gogoman nerecunoscător, am murmurat eu, nevenindu-mi să cred.

Anii de obişnuință m-au îndemnat s-o caut pe Misty ca să-i spun despre discuția surprinsă, înainte ca două lucruri evidente să-mi sară în față. Primul, Misty nu avea cum să mă audă. Al doilea, clănțăneala lui Leanne şi Miles despre mine pornise de fapt cu o insultă adresată lui Misty. Leanne o făcuse târfă, ceva ce Misty ar fi tăgăduit, în ciuda şirului de relații de o săptămână sau două cu băieții din frăția de la Milliken, universitatea din oraş. Potrivit lui Misty, băieții de liceu nu meritau efortul!

Nu-mi puteam da seama ce anume o determinase pe Leanne să dea atacul la caracterul ei. Nu părea să se afle niciun tip de la universitate prin preajmă, şi nici nu m-ar fi interesat vreunul dintre ei, chiar dacă s-ar fi aflat.

Dar apoi, după ce am reuşit în cele din urmă să-mi croiesc drum spre Misty, totul a devenit limpede!

Banderola neagră cu numele meu pe ea stătea țeapănă pe tricoul alb, cu mâneci lungi, pe care-l purta pe sub jacheta de majoretă. Coada ei de cal neagră şi lucioasă („Îngrijeşte-ți părul cu maioneză şi clăteşte-l cu bere", obişnuia să mă sfătuiască ea) tresălta la fiece mişcare a ei. Dar nu pentru că vorbea. Ci pentru că se săruta. Cu iubitul meu.

— Misty! am răcnit eu.

Fireşte, nu a reacționat în niciun fel. Continua să-l sărute pe Chris în fața întregii şcoli. La O ZI după înmormântarea mea.

Nu ştiu dacă m-a făcut să mă simt mai bine sau mai rău, dar şi el purta încă banderola neagră. Misty părea epuizată, avea cearcăne negre sub ochii ei închişi, iar rimelul îi lăsase dâre lungi pe obraji. Dar *se sărutau!*

— Crezi că Alona ştia de ei doi? l-a întrebat Leanne pe Miles, şi cuvintele ei au ajuns până la mine. Vreau să spun, am auzit că de-asta s-a aruncat în fața autobuzului. A aflat şi n-a putut să dea ochii cu ei şi cu toți ceilalți care ştiau.

— Nu m-am aruncat în fața nimănui, am strigat la Leanne, deşi nu-mi puteam lua privirea de la Misty şi Chris. A fost... un accident!

— Mă aşteptam ca ea să-i vadă, să vină aici şi să facă o scenă. Leanne a tăcut o clipă. Ar fi fost o chestie ca lumea, nu?

În vocea ei se simțea dezamăgirea, dar şi o bucurie răutăcioasă.

— Te rog, Alona nu vedea nimic în jurul ei decât pe Alona, a replicat Miles.

Ajunsă la capătul nervilor, mi-am întors fața de la Misty şi Chris, simțind că-mi vine să vomit. Deşi nu prea aveam cum, dacă luăm în considerație că în ultimele trei zile nu mâncasem nimic, însă nu puteam pune mâna-n foc că n-o s-o fac, dat fiind turnura pe care-o luaseră lucrurile. Pielea mi se acoperise de o sudoare rece, iar stomacul îmi chirăia puternic. Am înghițit în sec.

— De ce altceva ar fi fugit de la şcoală chiar înainte de ore? a continuat Leanne.

— Tacă-ți fleanca! am strigat, aplecându-mă pe jumătate,

cu mâinile strângându-mi stomacul şi dându-mi seama că puteam vedea prin picioarele mele.

Vreau să spun, chiar prin ele, nu printre, ca şi cum nici n-ar fi existat. De la genunchi în jos începusem să dispar.

— Nu! am țipat.

Nu era corect. Eram deja luată de aici? De ce nu ieri, când aş fi putut muri, sau răposa, sau ce-o fi fost, fericită? Şi nu exista nici măcar o lumină albă... nicăieri!

— Poate că-şi uitase acasă rimelul de susținere şi s-a dus după el, a sugerat Miles, pe un ton zeflemitor.

Am ridicat repede capul ca să-l privesc furioasă. Îi împărtăşisem teoria mea secretă despre machiajul de susținere.

Leanne a chicotit disprețuitoare.

Am încercat să fug, să mă îndepărtez de locul ăla, dar picioarele mele, topite pe jumătate cum erau, nu m-au ajutat. M-am prăbuşit pe iarbă, privind cum linia dincolo de care deveneam invizibilă ajungea la tivul şortului meu. În ritmul ăsta, aveam să dispar în mai puțin de un minut.

Neputându-mă ajuta, am întors capul să o privesc pe fosta mea cea mai bună prietenă împletindu-şi limba cu cea a fostului meu iubit, lucru care, după câte se părea, nici nu era ceva nou. Oare de când se combinaseră? De când îşi râdeau de mine? Misty ştia aproape totul despre mine, lucruri pe care n-aş fi vrut să le afle NICIODATĂ şi altcineva. Fusese singura persoană căreia îi îngăduisem să vină acasă la mine, timp de ani de zile. Oare îi spusese lui Chris despre toate? În tot acest timp, Leanne râsese de mine pe la spatele meu? Ba mai rău, şi dacă ceilalți simțiseră milă pentru mine, Alona Dare?

Pe obraji îmi curgeau lacrimi fierbinți, dar când am vrut să le şterg... ia mâna de unde nu-i!

— Nu, nu, nu! Nu e corect! Rahat! Nu merit una ca asta. Am făcut tot ce trebuia!

Am izbucnit în plâns, pierzându-mi complet controlul. Plânsul îți distruge machiajul, ca să nu mai vorbesc de lumânărelele din nas, lucruri care m-au determinat să nu vărs nici măcar o singură lacrimă de față cu aceste persoane.

Acum însă nu mă puteau vedea, şi nici eu n-o să-i mai văd vreodată, aşa că nu-mi păsa.

Clopoţelul a sunat şi cei din jurul meu şi-au înhăţat rucsacurile, genţile şi cutiile de chitare. Apoi au trecut drept prin mine, îndreptându-se spre uşă. Mai întâi, Jeff, urmat îndeaproape de Ashleigh şi Jennifer (în ale căror poşete minuscule nu exista loc în care să încapă vreo sculptură în ceară, oricât de mică). Apoi a păşit ţanţoş Ben, cu câte un braţ trecut pe după umerii celor două virgine de sacrificiu din clase inferioare. Leanne stătea pur şi simplu pe mine, cercetându-şi rujul în imaginea ei de pe suprafaţa strălucitoare a telefonului mobil.

— Căţea! i-am aruncat eu.

Chris şi Misty, ţinându-se de mână, n-au trecut prin mine, dar asta numai pentru că deja se aflaseră în apropierea uşii. Şi, la urma urmei, nu călcaseră destul *peste* mine?

Rămasă doar cu capul întreg, priveam cum întreaga şcoală mărşăluieşte pe lângă mine, râzând, glumind şi făcându-şi griji pentru extemporale, ca şi cum eu n-aş fi existat vreodată. Ca şi cum nu mi-aş fi găsit în mod tragic sfârşitul cu doar TREI zile în urmă.

— Ăsta e iadul. Ăsta trebuie să fie iadul! am spus, cu vocea mea nazală, încărcată de lacrimi.

Ca şi cum ar fi vrut să confirme faptul ăsta, Will Killian, cel mai mare ratat ciudat al tuturor timpurilor, s-a uitat direct spre mine şi a rânjit când a trecut prin apropiere, în faţa amicilor lui care fumau iarbă.

— Hei! am strigat, cuprinsă de furie.

Ca şi cum ar fi avut dreptul să râdă de mine! Chiar şi moartă, eram mai populară decât el. Era un ratat sadea, cu o piele atât de palidă încât practic strălucea, şi cu păr negru lăţos care-i atârna peste ochii de un albastru înspăimântător. Pe bune, erau aşa de spălăciţi, că păreau aproape albi. Plus că se purta ca un fraier, având mereu căşti la urechi şi trăgându-şi peste cap gluga de la hanorac, chiar şi când se afla în clasă. Zvonurile susţineau chiar că-şi petrecuse o vară într-un ospiciu de pe undeva. Nu exista un nivel de popularitate îndeajuns de coborât căruia să-i aparţină. Şi el

să râdă de mine?

Killian şi-a mutat iute privirea, cocârjindu-şi umerii sub hanorac şi fixând pământul, comportamentul său antisocial şi psihotic obişnuit.

Ia stai... stai! Ceva în legătură cu asta nu...

M-am încruntat, deşi eram destul de sigură că gura îmi dispăruse, iar gândurile mi se începeţoşau. Dacă râdea de mine, asta însemna un singur lucru: că mă putea vedea! Iar asta însemna că...

2

Will Killian

Să râzi de morți nu e niciodată o idee bună. Dar nu mă puteam abține. Marea Alona Dare redusă la o scăfârlie plângăreață şi mucoasă? De câte ori ai ocazia să vezi aşa ceva?

Nu prea des. Decât dacă, fireşte, eşti eu. Norocosul şi băftosul de mine.

Dar chiar şi eu, mai presus de oricine altcineva, ar fi trebuit să înțeleg că a râde pe socoteala altuia are întotdeauna un preț karmic.

— Domnule Killian! m-a salutat directorul Robert „Sonny" Brewster de cum am păşit peste pragul şcolii. Mă bucur că ne vei face onoarea de a fi cu noi astăzi. Deşi se pare că ai întârziat... din nou.

— Dar eu..., am protestat.

Brewster a arătat cu degetul spre tavan şi, de parcă şi-ar fi impus voința, clopoțelul a sunat.

— ... am întârziat, am murmurat.

În spatele meu, Erickson şi Joonie s-au năpustit prin uşă şi apoi au luat-o la fugă spre clasa lor, lăsându-mă din nou singur cu Brewster. Joonie mi-a aruncat o privire de scuze peste umăr, dar nu-i găseam nicio vină nici ei, nici lui Erickson. Pur şi simplu se bucurau că directorul se ocupa exclusiv de mine, lăsându-i pe ei în pace. La urma urmei, şi ei întârziaseră ca şi mine, dar se părea că nu activaseră „detectorul de puşlamale" al lui Brewster, cum îl denumea el, aşa cum o făcusem eu. Am găsit că era cam greu de crezut

lucrul ăsta, având în vedere numărul de piercinguri de pe fața lui Joonie şi ochii înroşiți ai lui Erickson. Dar, cine ştie din ce motiv, eu eram alesul lui Brewster.

Brewster a zâmbit, fără ca asta să-i îndulcească în vreun fel trăsăturile aspre ale chipului său şi linia rigidă a părului tuns periuță. Fost militar din cap până-n picioare, ăsta era Brewster. Ah, şi să nu uităm prejudecățile lui abia mascate în privința homosexualității, testosteronul care-l îndemna la un comportament brutal şi nevoia de a respecta strict regulamentul pentru că era un REGULAMENT.

— Cred că e timpul să avem o altă discuție despre viitorul tău, domnule Killian.

Şi-a dus mâinile la spate şi a început să se legene pe călcâie.

— Alta? O să dăm prilej de zvonuri.

Mâna lui a țâşnit înainte, înhățând umărul hanoracului meu şi strângând stofa în pumn. M-am aplecat spre el, forțat de strângerea puternică. Ochii lui negri sticleau de furie şi nerăbdare.

— Hai, dați! am spus.

Dacă mă lovea, avea să fie concediat. O ştia şi el. Toți o ştiau. Mai avusese câteva plângeri legate de temperamentul său. Aşa că ce-ar fi să-i dau o mână de ajutor? Dacă pleca, aş fi avut şi eu o viață mult mai uşoară.

Mi-a dat drumul şi şi-a şters palma de sacou, de parcă atingerea de mine l-ar fi umplut de bale.

— În biroul meu, acum!

A pornit cu paşi mari pe holul principal spre birourile administrației, fără măcar să se asigure dacă-l urmez sau nu. Era tentant să-l fentez şi să-l las cu buza umflată, dar nu-mi mai rămăseseră decât patru săptămâni. Încă douăzeci şi opt de zile şi împlineam optsprezece ani şi absolveam liceul, cele două condiții care să mă pună în posesia micii sume de bani lăsate de tatăl şi bunica mea. Odată cu asta, aveam să dispar de aici, în căutarea unui loc mai puțin populat şi, ca urmare, cu mai puține stafii. Cum ar fi o insulă părăsită… sau Idaho.

Dacă Brewster m-ar fi exmatriculat, asta ar fi însemnat şi sfârşitul planului meu.

Aşa că l-am urmat, aşa cum mi-a cerut. Doar că în felul meu molatic.

Asta e nasoleala cu liceul, şi credeți-mă, am avut tot timpul din lume să cuget. Profesori, părinți, consilieri... cu toții împing în față idioțenia asta cu ce bine e să fii diferit, să ai propria personalitate. Nu ceda presiunilor, bla, bla, bla! Adevărul este că e-n regulă să fii tu însuți doar dacă te încadrezi în nişte limite ale „normalului". „Îți place mai mult fotbalul decât baschetul, Johnny? Păi cred că e-n regulă, cât timp îți place sportul. Ce-i, Susie, vrei să porți jacheta albastră, nu pe cea roşie? Ştii şi tu că noi încurajăm individualitatea aici... cât timp porți o jachetă."

Cum te-ai aştepta ca vreunul dintre noi să creadă că e-n regulă să fii altfel, când nici măcar adulții n-o cred? Şi pentru că puştii populari, aşa-numiții copii de prim nivel, arată „normal" şi spun lucrurile „potrivite", nimeni nu-i mai bagă în seamă după ce i-a văzut o dată. Ben Rogers aprovizionează aproape toată şcoala cu iarbă, dar a fost controlat vreodată? Numai anul ăsta am fost chemat în biroul lui Brewster de douăsprezece ori şi mi s-a controlat dulapul o dată pe săptămână.

Brewster aştepta în pragul biroului său personal, când în cele din urmă am apărut şi eu lângă masa secretarei. De unde mă aflam, am putut distinge încleştarea muşchilor din falca lui.

Am dat din cap spre doamna Piaget secretara şcolii, care mi-a răspuns cu un zâmbet, după care şi-a ferit iute privirea. Avusese întotdeauna o simpatie pentru mine, probabil după ce citise toate scutirile din toți aceşti ani pentru programări la doctori sau de boală, însă chiar şi ea ştia că era mai bine să nu-l înfrunte pe Brewster.

De cum am intrat, Brewster a trântit uşa biroului, aproape lovindu-mă peste umăr.

— Rucsacul! a cerut el, întinzând mâna.

Mă pupi! M-am stăpânit cu greu să nu-i râd în față. Învățasem cu multă vreme în urmă că rucsacurile erau considerate, de fapt, proprietatea şcolii. În al meu n-o să găseşti niciodată ceva nepermis.

Mi-am dat jos rucsacul şi i l-am întins, aruncându-mă într-unul dintre scaunele albastre de plastic pentru vizitatori din faţa biroului său.

— Cine ţi-a spus să stai? m-a chestionat el.

Am dat din umeri, fără să mă ridic. Tipul era de departe mai interesat să-mi percheziţioneze rucsacul decât să aibă o dispută pe tema statului jos. Trecusem de îndeajuns de multe ori prin asta ca s-o ştiu prea bine.

Brewster a desfăcut fermoarul şi a deşertat conţinutul pe biroul său de lemn imaculat şi lustruit. După strălucirea obiectului, se părea că Brewster încerca să scape de serioase frustrări sexuale.

M-am lăsat pe spate, făcând scaunul să se legene pe două picioare.

— Îl lustruiţi singur? Chestia asta cere o grămadă de lucru manual.

Şi-a ridicat privirea de pe mormanul de dosare, hârtii şi cărţi, cântărindu-mi expresia de pe chip.

Mi-am holbat ochii într-o icoană a nevinovăţiei.

— Cee?

Mi-am lucrat la greu arta stăpânirii de sine. Credeţi-mă, când o să vedeţi morţii umblând, o să învăţaţi să nu ţipaţi, să nu râdeţi sau să vă scăpaţi pe voi prea repede.

— Te crezi isteţ, domnule Killian?

Am ridicat din umeri.

— Nu neapărat.

Ştiam că îl călca pe nervi chestia asta, căci îmi văzuse rezultatele la teste. Treizeci şi două de puncte din treizeci şi şase la examenul de anul trecut şi dădusem peste cap toate graficele testelor standard pe care le putuseră oferi. N-aveau încotro – doar una dintre puţinele, foarte puţinele beneficii ale darului meu. La urma urmei, nu era greu să-mi amintesc de Istorie când eram înconjurat de oameni care-o trăiseră, şi stafiile care bântuiau prin şcoală mai tot timpul se plictiseau îndeajuns de mult ca să se apuce să citească peste umărul meu şi să-mi şoptească ce să scriu, chiar dacă nu le putea auzi nimeni. Nimeni, în afară de mine, fireşte!

— Mai ai de stat o lună aici, după care pleci în lume, de

parte de controlul meu.

A prins să cotrobăiască prin lucrurile mele, ca şi cum ar fi căutat ceva anume. Nenică, n-avea ce găsi, i-o puteam spune deschis.

— Şi totuşi, domnule Killian, ca educator aş simți ca pe un eşec...

— Ah, nu fiți aşa de aspru cu dumneavoastră, domnule B., oricine poate greşi. Nu puteam să cred că vine cu aşa ceva la mine. Unii mai mult, alții mai puțin.

A scrâşnit din dinți şi încheieturile degetelor care strângeau cartea mea de fizică s-au albit.

— Aş simți-o ca pe un eşec dacă ai pleca fără să înveți măcar o lecție. A aruncat apoi cartea pe birou şi a luat la puricat micuțul buzunar al rucsacului meu. Hei, ia te uită!

A aruncat nano iPod-ul meu pe birou, fără să-l protejeze, căştile luând-o după el.

— Fiți mai atent!

Am revenit pe cele patru picioare ale scaunului cu un buf net. Micul aparat (îl poreclisem Marcie după puicuța isteață şi rațională din desenele animate Peanuts) era instrumentul meu de supraviețuire în zilele rămase.

— Lecția este, a continuat el, ca şi cum nu m-ar fi auzit, că nu poate fi întotdeauna doar ca tine. A luat-o pe Marcie în palmă, a înfăşurat căştile în jurul ei şi a aruncat-o în sertarul biroului său. Timp de o săptămână nu mai asculți muzică.

— Nu puteți face asta! am răspuns numaidecât.

Palmele au început să-mi transpire, în căutarea răcorii pe care ar fi adus-o Marcie.

— Sunt într-o stare de sănătate care...

— Ah, da, domnule Killian, cunosc totul despre „boala" ta. A zâmbit, satisfăcut că reuşise să-mi stârnească o reacție. Vizite la psihiatru de două ori pe săptămână, în timpul orelor de şcoală! Permisiunea de a părăsi clasa când ai nevoie. Permisiunea de a asculta muzică la ore astfel ca „vocile" – şi-a fluturat mâinile pe lângă cap – să nu te bântuie. Dar ştii ce cred eu? A închis sertarul cu zgomot şi a scos un inel cu chei din buzunarul interior al sacoului său. Eşti un soi rău. La un moment dat, ți-ai dat seama ce uşor e să-i fraiereşti pe toți şi

să te strecori prin viață cu o „dezabilitate”. A ales o cheie argintie de pe inel şi a încuiat sertarul. Dar pe mine nu mă păcăleşti.

Fără Marcie, eram terminat. Morții vorbesc tot timpul, chiar şi atunci când ştiu că nu-i aude nimeni. Larma este copleşitoare, fără să mai pomenesc de efortul pe care-l fac ca să nu le răspund.

Dintr-odată, am rămas fără suflu. Să merg la ore, pe holuri, fără muzica mea... O să fiu găsit încovrigat în vreun colț, chiar înainte să se sfârşească prima oră. În săptămâna în care n-o avusesem pe Marcie, căci o dădusem să-i schimbe bateriile, mama aproape că semnase pe loc hârtiile de internare.

Nu puteam să las să se mai întâmple asta o dată. Trebuia să-mi asum riscul cu Brewster.

Brewster clătina din cap, țâțâind.

— Ai fost prea mult răsfățat acasă şi ți s-a arătat prea multă indulgență în devierile astea ale imaginației. Dacă maică-ta te-ar fi trimis la şcoala militară, aşa cum...

— Aşa cum bunicul dumneavoastră l-a trimis pe tatăl dumneavoastră la şcoala militară, sperând să-i scoată gărgăunii din cap? am întrebat, nevenindu-mi să cred ce cuvinte îmi ieşeau din gură, în ciuda intenției mele.

Ar fi trebuit într-adevăr s-o lase pe Marcie deoparte în disputa asta.

Fața lui Brewster a devenit albă, după care s-a înroşit.

Eram tensionat, dar am încercat să-mi păstrez fermitatea vocii.

— A funcționat o vreme, am continuat eu. Până la moartea mamei dumneavoastră, după care s-a retras în Florida unde l-a întâlnit pe frumosul său vecin, Charlie...

Brewster nici măcar nu s-a învrednicit să dea ocol biroului. A sărit din scaunul lui, repezindu-se să-mi înfigă mâna direct în gât.

În acelaşi moment, m-am tras cu scaunul înapoi, iar degetele lui au prins doar aerul.

— Mă poți auzi!

Bunicul mort al lui Brewster – din nou tânăr şi îmbrăcat în

uniforma din cel de-al Doilea Război Mondial – se holba la mine de pe scrinul de lemn ultralustruit de lângă birou pe care stătea aşezat. Ţigara sa fără filtru, încă nestinsă, i-a căzut din gură pe podea şi s-a rostogolit până la picioarele mele.

La câte vizite făcusem în biroul ăla, nu-l băgasem în seamă pe Bunicul Brewster cu ţigara lui. Bunicul îşi făcea veacul pe-aici mai tot timpul, vorbind cu nepotul său, cerându-i să-şi îmbunătăţească legăturile cu tatăl lui, cât timp mai rămăsese ca să aibă o relaţie cum se cuvine, ceva ce el însuşi nu reuşise atunci când fusese viu.

Asta era soluţia cu morţii. Nu-i băga în seamă îndeajuns de mult timp, şi o să-i faci să renunţe. Bine, nu se vor opri din vorbit... niciodată, dar nu se vor mai aştepta să primească răspunsuri de la tine, considerând că reuşiseră să te facă conştient de prezenţa lor doar din întâmplare.

— Tu, pervers mic şi retardat! a scuipat Brewster. Nu ştii nimic! Tatăl meu este un om bun.

A ocolit biroul, năpustindu-se spre mine.

M-am încordat, gata să mă mişc, şi am simulat o uşoară ridicare din umeri.

— Sunt sigur de asta! Cred că ar fi profund dezamăgit să audă că fiul său a fost concediat pentru că a încercat să sugrume un elev.

Brewster a îngheţat.

— Ce pui la cale, puştiule? m-a întrebat Bunicul Brewster, Îşi revenise îndeajuns de mult din şoc ca să coboare de pe scrin şi să rămână lângă mine. Te pui cu nepotul meu?

Am înfruntat privirea lui Brewster fără să clipesc.

— Daţi-mi înapoi muzica şi nimic din toate astea nu s-a întâmplat!

Riscam mult, dar el mă adusese în situaţia asta.

Falca îi tremura de furie şi l-am putut vedea că stătea în cumpănă.

— Nimeni n-a văzut nimic. N-ai semne pe gât. E cuvântul meu împotriva cuvântului tău.

— Aşa e, am spus, făcându-mă că accept ipoteza lui. Dar pornind de aici, mă întreb dacă e nevoie de mai mult decât

nişte cuvinte ca să conving conducerea şcolii! Am auzit că ultima oară votul a fost foarte strâns.

Brewster m-a fixat cu privirea, dar am refuzat să-mi plec ochii. Apoi la nas mi-a ajuns un miros puternic de ars.

Automat, mi-am coborât privirea, căutând ţigara Bunicului Brewster, şi am văzut marginea tălpii de cauciuc de la pantofii mei de sport Converse arzând mocnit cu o mică flacără albăstruie.

— Drace!

Am sărit în picioare, frecându-mi talpa de covor ca să sting focul.

— Ia te uite! a exclamat Bunicul Brewster cu o notă de uluială în voce. Să fiu al naibii!

— Pe bune! am murmurat eu.

Flăcăruia era pe cale să dispară şi am pus punct eforturilor mele disperate ca să pot strivi ţigara sub călcâi. O ţigară pe care directorul Brewster n-o putea vedea.

M-am oprit şi i-am surprins privirea de dezgust care i se întipărise pe faţă.

— Jalnic! a zis el rânjind. Chiar crezi că o să pun botul la „nebunia" ta?

Fireşte, după părerea lui, sărisem din scaun şi rotisem călcâiul pe covor aparent fără niciun motiv. Asta e povestea vieţii mele.

Brewster a clătinat din cap.

— Poţi să spui conducerii şcolii tot ce-ţi trece prin cap. Nimeni n-o să te creadă.

Din păcate, avea dreptate în privinţa asta. În ultimul timp aveam o problemă cu credibilitatea.

— Mi-aş putea suna mama.

M-am strâmbat în forul meu interior. Dumnezeule, nu era chip să formulez fraza asta cât de cât serios!

— Dac-o faci, ştii că ea o să te ia de aici numaidecât şi o să te abandoneze într-un ospiciu.

Privirea lui a coborât pe picioarele mele şi pe covor. Doar Bunicul Brewster şi cu mine puteam vedea urmele de arsură. Stricăciunea adusă pantofului meu era îndeajuns de reală pentru lumea asta, dar numai dacă ar fi atins cineva

cauciucul topit de pe marginea tălpii ca să constate că era cald încă şi proaspăt ars, altfel asta s-ar fi putut petrece oricând altă dată.

— Încep să cred că acolo ți-e locul.

— Atunci dați-mi muzica înapoi. Mă... ajută.

Am furişat o privire piezişă către Bunicul Brewster, care rămăsese alături de mine, tăcut de astă dată şi atent la schimbul nostru de replici. Nu era un lucru bun.

Brewster a zâmbit un lucru care la el începuse să mă înspăimânte. S-a întors („Stânga-mprejur!") şi s-a îndreptat spre uşa biroului său şi a deschis-o.

— Doamnă Piaget! a lătrat.

S-a auzit un bufnet şi am distins zornăitul creioanelor sau pixurilor răsturnate pe birou şi căzute apoi pe linoleumul de pe jos.

— Ăăă... da, domnule!

— Scrie o notă pentru domnul Killian. Profesorul lui de la prima oră trebuie să ştie că nu-i este permis să fie distras de la lecție, nici măcar de ascultarea muzicii. Apoi asigură-te că şi ceilalți profesori vor fi înştiințați.

— Dar, domnule, el are...

— Asta e tot!

A închis uşa trântind-o.

— Aş putea chiuli! am remarcat eu, când s-a întors în spatele biroului său masiv.

Nu că nu făcusem asta şi înainte. Încă mă număram printre elevii buni.

— Aş putea recomanda exmatricularea, a spus el.

Doctorul Miller, psihiatrul meu, ar fi fost încântat. I s-ar fi oferit ocazia de care avea nevoie ca să facă şi mai multe preparative cu caracter permanent pe care le considera necesare „pentru siguranța mea". Traducere: o perfuzie continuă cu sare de litiu şi un puşti care haleşte pietriş pe post de coleg de cameră.

— Care-i problema dumneavoastră? l-am întrebat. Nu v-am făcut nimic niciodată.

Până azi, evident! Doar că ranchiuna lui ieşise la iveală din prima secundă când ne-am lovit unul de altul.

— Dar nu este limpede, domnule Killian? A prins să-mi în dese înapoi în rucsac cărțile, caietele şi dosarele, fără să țină cont că-mi îndoia paginile şi-mi rupea hârtiile. Eşti o insultă pentru orice elev de aici care încearcă să învețe câte ceva. Ai o influență malefică asupra copiilor buni şi demni de încredere, precum domnişoara Turner.

Am perceput menționarea lui Lily ca pe un pumn în stomac, dar n-am lăsat să se vadă.

— A fost o petrecere de la primul nivel!

Eu n-aveam ce căuta acolo. Nici ea n-ar fi trebuit să ia parte.

Brewster nu m-a luat în seamă.

— Ca să nu mai vorbim că reprezinți o dereglare şi o distragere mintală cu toate „nevoile tale speciale”!

— Spuneți asta tuturor copiilor cu probleme de sănătate?

A tăcut un moment, simțind pericolul venind din altă direcție. În şcolile publice nu era îngăduită discriminarea... sub nicio formă.

— Tu nu eşti bolnav, Killian. Ai probleme, ce-i drept, eşti disperat să atragi atenția în toate modurile posibile, inclusiv manipulându-ți propria mamă şi cotrobăindu-mi prin gunoi ca să afli ceva despre viața mea personală. Dar nu eşti bolnav.

Mi-am dat ochii peste cap. De ce oare se gândeau oamenii numai la gunoi? Ca şi cum n-ar fi observat pe cineva aruncându-se cu capul înainte în tomberonul lor lăsat pe trotuar. Nici nu-mi mai aminteam de câte ori auzisem asta.

— Ce-ați fi putut arunca la gunoi din care eu să aflu că tatăl dumneavoastră e gay şi...

— Te crezi foarte deştept! E misiunea mea să-ți dovedesc că nu eşti, aşa că pregăteşte-te pentru lumea reală.

Mi-a aruncat rucsacul plin, pe care l-am prins înainte să mă lovească în stomac.

— Dar dacă spun adevărul? Ați luat în considerare şi posibilitatea asta?

— I-ai oferit doar o grămadă de absurdități vraciului ăluia la care te duce mama ta.

De fapt, doctorul Miller mă diagnosticase cu schizofrenie –

o boală adevărată, prezentă în tratatele medicale de gen –, dar nu asta era problema mea. Vocile pe care le auzeam şi lucrurile pe care le vedeam... erau reale, chiar dacă nimeni altcineva nu le putea vedea. Din câte cunoşteam eu, medicina nu accepta situaţia asta. În schimb, mulţumită spectacolelor de televiziune, precum *Medium* şi *Mesaje de dincolo* (Jennifer Love Hewitt e tare, dar serialul e naşpa), credinţa populară o accepta. Dar încearcă să-i spui unuia dintre acei psihiatri pentru adolescenţi din orăşelul ăsta neînsemnat, care este Decatur, că vezi morţi. O să vezi ce se întâmplă. Se numeşte internare de urgenţă în ospiciu.

— Am terminat aici! Brewster s-a ridicat din spatele birou lui său şi a deschis larg uşa. Cară-te la ore!

Oricât uram să mă aflu în acest birou, aici eram mai în siguranţă decât pe hol sau chiar decât în clasă. Cu cât mai puţini vii în încăpere, cu atât mai puţini morţi care să-i însoţească. Aici nu trebuia să mă confrunt decât cu Bunicul B., dar afară aveam să fiu înconjurat, năpădit, aruncat într-o mare de oameni disperaţi să se facă auziţi. Mai ales unul dintre ei părea în stare să mă ucidă ca să-şi facă auzit punctul de vedere, oricare ar fi fost acesta.

Gândul de a-l confrunta fără ajutorul lui Marcie sau orice altceva care să-mi servească pentru a mă distrage mă făcea să-mi simt palmele inundate de sudoare. Dacă mă va găsi aici şi acum, expus precum eram, ar trebui să mă consider fericit să ajung într-un salon de la balamuc.

— Înţelegeţi-mă, mai am doar câteva săptămâni de petrecut aici.

Fixându-mi privirea pe o urmă albă de pe covorul aspru, dovadă clară că încercase cineva să cureţe o pată, m-am forţat să vorbesc, ţinându-mi ochii-n jos. Nu puteam suporta să-l văd salivând.

— Vreau să plec de aici la fel de mult cât vă doriţi şi dumneavoastră. Dar daţi-mi muzica înapoi. Vă rog!

— E chiar atât de importantă pentru tine, ai?

Pantofii lui negri extrem de lustruiţi, după aprecierea mea, au prins să se legene din nou pe tocuri şi pe vârfuri.

— Da..., m-am strofocat eu să scot şi următorul cuvânt,

domnule!

— Bun. Aşadar, dacă vei fi lipsit de muzică, acest fapt va avea o semnificație pentru tine.

Mi-am ridicat privirea din podea, uitându-mă năuc la el.

— Ticălosule!

— Ai grijă ce spui, țâncule! mi-a şoptit Bunicul B., care-mi stătea alături.

Pe fața lui Brewster s-a întins un rânjet arogant. Fără să-şi ia privirea de la mine, a strigat din nou spre celălalt birou:

— Doamnă Piaget, după ore domnul Killian este reținut în arestul şcolii.

— Păi... în regulă! a venit răspunsul depărtat şi uşor consternat.

Directorul a arătat spre uşa deschisă.

— E vremea să-ți culegi trofeele, băiete!

Încercând să-mi arunc din nou rucsacul în spate, am înghețat. Dintre toate numele stupide din care putea alege...

— Nu-mi mai spuneți aşa.

— Cum?

Pentru o secundă, Brewster a părut derutat, înainte să-şi dea seama dintr-odată, şi un licăr de răutate i s-a aprins în ochi. Nu oferi muniție unui bătăuş, ştiu asta, dar nu mă putusem stăpâni. Pur şi simplu n-am putut.

— Ce e rău în băiete, băiete? a spus cu o voce triumfătoare.

Găsise o armă nouă pe care să o înfigă în mine şi o făcea cu bucurie.

— Nu mai...

— De ce..., băiete?

I-aş fi putut mărturisi adevărul – că aşa îmi spunea tata, ți auzind acest apelativ din gura lui devenind disprețuitor şi arogant, mă făcea să doresc să-i stâlcesc fața. Dar asta m-ar fi băgat şi mai mult în belea. Aş fi putut să fac apel la drepturile omului – am un nume, foloseşte-l – dar n-ar fi dat nicio ceapă degerată pe asta. Aşa că am luat-o pe o cale mai directă.

— Nu-mi mai spuneți aşa, ori o să destăinui unele lucruri care or să vă facă să vă doriți ca Dumnezeu să fi apăsat pe

trăgaciul pistolului în noaptea aia, în loc să fi fost silit să-l aruncați în râul Sangamon!

Buzele lui s-au mişcat, fără însă ca de pe ele să se desprindă vreun cuvânt.

Brewster fusese la un pas să se sinucidă acum vreo treizeci şi ceva de ani, la puțin timp după întoarcerea sa din Vietnam, un tânăr care văzuse şi făcuse prea multe într-o junglă aflată în celălalt capăt al lumii. Dar în loc de asta, aruncase arma în râu, tulburat de faptul că se gândise la sinucidere, un act de laşitate. Bunicul lui – mort cu doar câțiva ani înainte de episodul ăsta – fusese lângă el tot timpul. Morții văd totul, fie că vrei, fie că nu vrei, şi-mi spun o grămadă din ce văd, chiar dacă nu ştiu că-i pot auzi.

— N-ar fi trebuit să vorbeşti despre asta, puştiule! a spus alarmat Bunicul B.

Am făcut abstracție de el şi am trecut pe lângă Brewster în biroul de alături ca să-mi iau înştiințarea, nota de reținere în arest şi un zâmbet de simpatie din partea doamnei Piaget.

Tocmai deschideam uşa spre holul principal, când Brewster şi-a revenit suficient de mult ca să țâşnească din biroul său cu privirea sălbatică şi cu pumnii încleştați.

— Să vedem cum vei supraviețui tot restul anului fără privilegiile tale speciale, avortonule! a strigat el spre mine, fără să se apropie.

Mi-era de-ajuns.

— Bob!

Doamna Piaget s-a întors spre el cu ochii cât cepele.

Hm! Ar ti fost o minune dacă aveam să supraviețuiesc o ori. Dar cel puțin, când mă vor duce, nu mă va mai striga bilete. Am dat din cap.

— Eşti pe felie!

3

Alona

Suprafața pe care stăteam era de departe mai dură decât patul meu şi nicicum îndeajuns de moale ca să fie un nor. Am întins o mână, fără să-mi deschid ochii, iar degetele mele au dat peste... pietriş să fi fost?

Deschizând ochii, m-am văzut – unde-n altă parte? – chiar la stânga liniei continue galbene de pe Henderson. Nici vis, nici paradis! Taman în locul de unde începuse totul. Moartă în mijlocul drumului.

M-am ridicat în picioare, stăpânindu-mi cu greu impulsul de a izbucni iar în plâns. Vreau să spun că era limpede că eram răstignită în iad! Osândită să-mi continui traiul, nevăzută şi neauzită, în vreme ce prietena mea cea mai bună se giugiulea cu iubitul meu, mergeau împreună la şcoală, pentru ca, în cele din urmă, să se mărite cu el. Numai gândul la asta mă făcea să mă ghemuiesc ca o minge acolo, în drum.

Ceea ce am şi făcut, lipindu-mi obrazul de asfaltul încins. Şi dacă trebuia să mă aflu în altă parte? Dacă m-ar vedea cineva? Apoi mi-am amintit de câte ori zărisem mitocanii scuipând tutun pe geamul maşinii în drumul lor spre şcoală – ce vulgar! – şi m-am apropiat de bordură.

În spatele meu, terenurile de tenis se umpleau de sunetele vieții, oamenii râdeau, mingile de tenis scoteau bufnete, iar gardul de sârmă zăngănea. Mi-am rotit surprinsă privirea. Era prima oră de Sport a doamnei Higgins – obişnuiam să-i urmăresc pe elevi cum alergau peste terenul de softball spre arenele de tenis, atunci când mă aflam la ora de Educație

Cetățenească şi priveam pe fereastră plictisită de moarte, dorindu-mi să fi fost oriunde în altă parte decât acolo.

Deja trecuse jumătate din prima oră? Nu aşa se desfăşurau lucrurile de obicei. În ultimele trei zile, ori de câte ori oboseam – da, mi se întâmpla şi în starea asta – mă întorceam acasă, mă ghemuiam pe canapeaua din biroul tatei şi închideam ochii. Apoi, abracadabra! Când deschideam ochii, era iar ora şapte dimineața – puteam spune asta după autobuzul care trecea pe lângă mine – şi mă aflam din nou pe drum. Literalmente! Era ca şi cum, în fiecare zi, era apăsat un buton uriaş care reseta totul.

Dar de data asta... nu ştiam ce să cred. Nu mai fusesem niciodată „resetată" în mijlocul dimineții. Fireşte, nici nu mai dispărusem până atunci. M-am cutremurat. Unde mersesem oare? Nu-mi puteam aminti. Conta? Nu prea. Eram încă prinsă aici, un lucru dar! Prinsă şi neajutorată.

Mi-am plimbat privirea peste terenul de tenis spre fereastra dincolo de care colegii mei urmau cursurile Educației Cetățeneşti fără mine. Acum aş fi ucis să am şansa să fiu plictisită de domnul Klopinski. Să fiu vie. S-o pun jos pe Misty în fața întregii cantine. Atunci să fi văzut cine mai îndrăznea să râdă de Alona Dare! Nimeni, vă asigur!

Poate doar cu excepția lui Will Killian, încruntându-mă, m-am ridicat şi am început să merg, la țanc ca rabla verde şi caraghioasă a lui Jesse McGovern, ieşind în viteză din parcare, să treacă prin mine, îndreptându-se spre cursurile de ratați de la şcoala comercială din oraş. Am ignorat senzația de răceală, încercând să mă concentrez pe o amintire vagă care se străduia să iasă la suprafață. Mi-am amintit cum i-am auzit pe Leanne şi Miles ponegrindu-mă şi cum am văzut-o pe Misty sărutându-se cu Chris, asta era foarte clar! Dar apoi totul a prins să devină confuz. Clopoțelul sunase, începuseră să intre cu toții în clădire, după care...

În minte mi-au apărut zâmbetul batjocoritor al lui Will Killian şi ochii săi de un albastru spălăcit. Râsese de mine. Mă privise fix şi rânjise, încântat de situația mea de rahat. În oricare altă zi mi-aş fi făcut griji că un tip ca *el* făcea mişto de cineva ca *mine,* dar azi, tot ce puteam gândi era că, pentru a

face asta, ar fi trebuit să mă vadă. Chiar şi să mă audă.

Dacă tipul ăsta putea să mă vadă şi să mă audă, poate că şi alții ar fi fost în stare. Poate că nu eram moartă cu adevărat. Cel puțin, nu pe de-a-ntregul. Deşi funeraliile mele la care participasem spuneau altceva. Văzusem cum coboară sicriul în pământ şi...

Am clătinat din cap, făcând părul să-mi zboare prin față. Nu, n-o să mă gândesc acum la asta. Să fiu moartă, prinsă aici pentru vecie, fără să pot *face* ceva, nu era corect! Trebuia să existe o altă explicație, iar Killian ştia probabil despre asta, ciudat cum era!

Şi tot ce aveam de făcut era să-l silesc să-mi spună.

Floare la ureche! La urma urmei, el mă putea *vedea,* nu-i aşa? Ciudat sau nu, Killian era totuşi băiat.

Mi-am aruncat părul pe spate, netezindu-l. După încă o secundă în care mi-am aranjat rapid şortul – e clar că atunci când eşti lovit de un autobuz hainele nu mai stau la fel pe tine – eram gata de plecare. Nu puteam face nimic cu urma mare de anvelopă care-mi traversa bluza albă, deşi o uram, iar rujul meu preferat M•A•C se afla probabil tot în dulăpiorul pe care-l împărțeam cu Misty. Dacă nu şi-l însuşise şi pe-ăsta deja.

Arătam totuşi destul de bine pentru o fată moartă, chiar dacă o spun eu însămi. Nu că mi-aş putea vedea imaginea sau ceva în genul ăsta, dar când mă trezisem aici cu zile în urmă, îmi cercetasem imediat brațele şi picioarele, căutând tăieturi adânci, oase ieşite în afară şi alte lucruri asemănătoare. Nu găsisem nimic în afara câtorva vânătăi şi julituri care se vindecaseră până a doua zi. Fața, pe care-o explorasem atentă cu degetele, părea şi ea neatinsă. După câte se părea, potrivit legistului, murisem din cauza unor leziuni interne grave. Nimic pe care însă să-l vezi la suprafață. Uluitor! Killian nu avusese după ce să se ia!

Pentru a doua oară în ziua aceea, m-am îndreptat pe lângă terenul de tenis spre clădirea şcolii. Din păcate, nu am apucat să înaintez mai mult decât o făcusem data trecută. Intrarea principală era blocată de uşile duble de sticlă securizată. În mod obişnuit, când soseau cu toții dimineața,

erau deschise, dar odată cu începerea orelor, directorul Brewster închidea peste tot. Lucru bun ca să ții afară un psihopat care s-ar fi aventurat prin zonă, fără să ții cont de psihopații aflați printre elevi care erau prinşi înăuntru de aceeaşi regulă.

Mi-am pus mâna pe mânerul de metal, cu gând să-l rotesc să văd dacă nu s-ar deschide uşa, dar mâna a trecut prin el. Mi-am retras iute mâna şi am dus-o la piept până ce a trecut furnicătura aia rece. Nu avea nicio noimă. Maşinile şi oamenii treceau prin mine, fireşte, dar tot reuşeam să merg pe pământ, să stau pe un scaun la propriile-mi funeralii şi...

Fără veste, uşile din fața mea au părut să-şi schimbe forma, devenind mai mari. Ce naiba?...

Mi-am aplecat privirea şi mi-am văzut picioarele înfundate în aleea de beton, ca atunci când te afli pe plajă şi-ți îngropi, labele, iar valul îți trimite şi mai mult nisip, până când pari să nu le mai ai. Doar că acum era de-adevăratelea.

O, nu, nu, nu! Mi-am închis ochii, strângându-i cu putere. *Pământul e solid, pământul e solid!* Continuam să-mi repet până am putut simți, încă o dată, duritatea betonului sub tălpi.

Mi-am ridicat o pleoapă ca să mă asigur cât de cât că eram din nou pe pământ, şi nu în el. Din păcate, pantofii şi şosetele nu participaseră la tranziție. Unghiile de la picioare, date cu ojă Very Berry, luceau spre mine, de sub un strat subțire de, colb. Naşpa!

În fine! Măcar învățasem ceva.

„Pământul e solid, dar nu şi uşa. Pământul e solid, dar nu şi uşa.” Am făcut un pas înainte, pregătită să mă simt ca o tâmpită când capul meu avea să se izbească de sticlă. De astă dată, furnicătura aceea rece pe care o simțisem în mâna care-mi trecuse prin mâner mi-a cuprins întreg trupul.

Apoi, pe neaşteptate, mă aflam dincolo de uşă, în vestibulul mic şi supraîncălzit dintre uşile din interior şi cele din exterior, stând pe covoraşul de cauciuc pe care-l lăsaseră pentru ziua ploioasă. În sfârşit! Ceva mergea după cum voiam şi eu.

Folosind aceeaşi tehnică, am păşit spre uşile din interior

şi, după câteva secunde, mă găseam desculță pe linoleumul rece din holul principal.

„Ca lumea!” Pentru o secundă, am valsat ca o idioată, făcându-mi părul să zboare aşa cum obişnuiam s-o fac împreună cu o anumită fostă prietenă a mea, o trădătoare, atunci când eram numai noi două şi priveam ca proastele la clipurile de pe MTV2. Într-o anumită privință, să fii în stare să faci ce vrei fără să-ți pese că te-ar putea vedea cineva era revigorator.

— Mă bucur să văd pe cineva care are o zi bună, a rostit o voce morocănoasă de undeva din stânga mea.

M-am întors cu o tresărire şi am zărit un îngrijitor într-o salopetă albastru-închis apropiindu-se încet de mine în vreme ce împingea una din gălețile alea pe roți. Şcoala era proiectată ca un *H* uriaş. Holul principal în care mă aflam era liniuța de unire a *H*-ului. El venea dinspre linia din stânga a *H*-ului, unde se aflau biblioteca şi clasele de Engleză.

— Mă poți vedea? am şoptit eu, nevenindu-mi să cred.

— Fireşte că te pot vedea! A ridicat mopul şi l-a aşezat în storcător, apăsându-l cu putere, şi apa murdară s-a scurs în găleată. Ai lăsat urme pe podeaua pe care abia am spălat-o.

M-am întors ca să mă uit la podeaua din spatele meu, dar n-am văzut decât gresia strălucitoare.

— Da, bine! N-are importanță! am clătinat eu din cap. Dacă tu mă poți vedea, înseamnă că nu sunt chiar moartă. Nu total moartă, este?

M-am balansat bucuroasă pe degetele de la picioare. Nu conta că vorbeam cu îngrijitorul – un tip de treizeci de ani, cu un ten urât, care nu părăsise niciodată liceul? Hei, imaginea lui era *definiția* ratatului –, aveam în sfârşit dovada că lucrurile nu stăteau chiar aşa rău cum crezusem.

A dat drumul unui râs ca un muget, arătându-şi dinții ieşiți în afară care aveau nevoie urgent de un tratament de albire.

— Scumpo, eşti moartă de-a binelea! Doar că nu eşti singura în starea asta de pe-aici!

A tras mopul din storcător şi l-a aruncat pe podea, pe

podeaua acoperită cu mochetă. Doar holul principal avea gresie. Toate laturile *H*-ului, inclusiv cea în care se găsea, erau acoperite cu o mochetă grosolană, din rezerva autorităților, în-toate-culorile-şi-totuşi-fără-culoare!

— Nu înțeleg, am spus.

M-a ignorat, împingând mopul în jos şi-n sus pe podea.

— Ai naibii copii, ce mizerie lasă după ei!

Mocheta nu s-a umezit, cel puțin nu atât cât să mă prind eu, iar tipul a trecut pe lângă mine, plimbându-şi în continuare mopul.

— Păzea!

Am sărit în spate, aşteptându-mă să simt la picioare o cascadă de apă rece şi murdară, dar apa părea să bălțească doar sub mopul lui. Ciudat!

— Niciodată nu se gândesc la ce fac, la cât muncim noi după ei, a murmurat el, împingând găleata pe lângă mine.

— Ia stai! M-am întors să-l urmez. Cum adică nu sunt singura? Păi, fireşte, nu sunt singura persoană care a murit vreodată, dar… O, Dumnezeule!

Chiar pe când priveam, îngrijitorul a trecut direct prin vitrina cu trofee de pe holul principal, împingând mopul şi bâiguind de unul singur. De ce-ar face asta? În spatele peretelui ăluia nu mai exista decât curtea şi…

Am tras adânc aer în piept. Vechea sală de sport. Acolo fusese pe timpuri vechea intrare. Înainte să se construiască noua aripă… cam prin 1992. Era *atâââât* de mult înainte de apariția mea, dar Maura Sedgwick, pupincuristă cum era, întocmise odată o lucrare amplă despre istoricul şcolii. Plictisitoare până la Dumnezeu, dar fotografiile vechi erau oarecum haioase. Ar fi trebuit să vezi cum îşi înfoiau părul pe atunci. Naşpa rău. Mama mea… vreau să spun, cineva îmi spusese odată că în anii ’60 femeile obişnuiau să folosească apă cu zahăr drept fixativ, drept pentru care se trezeau cu gândaci care-şi făceau cuib în părul lor. *Puah!*

Dar lăsând deoparte tehnicile astea de frizură şi gândacii… asta însemna că îngrijitorul era şi el mort, nu? Putea să treacă prin pereți şi alte alea, ca şi mine. Însă putea să mă vadă şi să mă audă, la fel ca şi Killian. Iar Killian nu era

mort. Doar se îmbrăca asemenea unuia mort.

M-am încruntat. Ar fi bune nişte răspunsuri. Din păcate, niciunul din lucrurile cu care intrasem în contact nu avea vreun sens. Îmi rămăsese doar planul meu de la început. Să-l găsesc pe Killian şi să-l fac să-mi spună ce se-ntâmpla.

Chiar înainte să-mi fixez o direcție în care s-o apuc, difuzorul stației de emisie din şcoală a scos un pârâit anticipativ. Bătrâna şi țâfnoasa doamnă Piaget – cred că avea 40 de ani şi mă ura profund pentru felul în care arătam; păi, pe bune acum, o cremă hidratantă n-ar fi omorât-o – era pe cale să facă un anunț. La naiba! Asta însemna că mai aveam doar câteva minute până să se sfârşească cea de-a doua oră şi elevii să umple coridoarele. Având în vedere ce senzație cutremurătoare de răceală îmi produc câțiva oameni care trec prin mine, nu aveam niciun interes să fiu prinsă în mijlocul holului, printre patru sute de trupuri colcăitoare.

— Atenție, atenție! a bubuit vocea doamnă Piaget în holul principal. Mark Jacobsen şi Tony Briggs să vină la birou înainte de începerea celei de-a treia ore.

Intrând în panică, am alergat spre sala de sport, cea de-a doua latură din dreapta *H*-ului. Atelierul auto, o clădire exterioară, era legat de partea opusă a sălii de sport printr-o alee care era folosită când şi când, nefiind circulată intens. Se inunda la fiecare ploaie, nu că aş fi avut prilejul să mă aflu în zonă. Atelierul era locul unde trăiau toți ciudații, paria şi fumătorii de iarbă care-şi luau scutire de la profesorul de atelier, domnul Buddy – pe bune, ăsta-i era numele –, de la orele de clasă ca să termine cine ştie ce „proiect”.

Trecând în goană pe lângă birou, parte a holului principal, am auzit zarvă în apropiere. Persoane care țipau, urlau şi chiar ceva ce suna ca o rugăminte. Oo, poate o bătaie? Să mă fi întrebat cât eram vie, aş fi negat cu vehemență, dar nu era nimic mai amuzant de privit decât o bătaie între fete.

Intrigată fără să vreau, am încetinit şi m-am oprit, alunecând un pic pe gresie, şi am privit în cea de-a doua latură din stânga *H*-ului, de unde păreau să vină zgomotele. Acolo, arătând ca ultimul star hip-hop târât în tribunal, era Will Killian, care înainta clătinându-se pe hol, cu capul

ascuns în gluga hanoracului şi cu umerii cocârjaţi. Joonie Travis, ciudata fată adeptă a genului psiho-goth, cu părul vopsit în negru, de la ora mea de Psihologie, se găsea sub braţul lui, ajutându-l să meargă.

În jurul lui Killian se adunase o gloată formată din persoane pe care nu le mai văzusem până atunci. Un bărbat într-o uniformă militară de pe timpuri, o puicuţă într-o rochie roz cu buline (ce poantă!) bună pentru balul de absolvire, un tinerel într-un smoching albastru dichisit, cu jabou (probabil tipul care se întâlnea cu bulinele), un băiat îmbrăcat în echipament de baschet, doar că şortul lui era *muuuuult* prea scurt, iar şosetele îi veneau până la genunchi, două fete în fuste din anii ’50, cu pudeli tricotaţi pe ele (nu mint!), cu pantofi alb cu negru... şi era doar ce puteam zări eu. Gloata se foia şi mişuna în jurul lui, lucru pentru care nu-i puteai vedea pe toţi, iar vacarmul era de necrezut.

— Spune-i nepoatei mele că...

— ... părinţii mei trebuie să afle că a fost un accident.

— Îmi pare rău, puştiule! Nu ştiam că o să se întâmple aşa. Dar, ascultă, dacă i-ai putea spune băiatului meu...

— Am reuşit, am învins? Nu-mi pot aminti...

— Slavă Domnului că ne poţi vedea. Am aşteptat aşa de mult să putem spune cuiva...

Mi-am vârât degetele în urechi ca să nu mai aud vocile. Un gest copilăresc, ştiu, dar dacă nu-l făceam trebuia să ţip. Erau atât de mulţi, iar rugăminţile şi strigătele lor îmi măcinau nervii. Unde era doamna Pederson, profa de Literatură britanică, să spargă gaşca asta? Ea ura „hărmălaia de pe hol”, iar tipii se aflau chiar în faţa uşii unde preda ea. Şi, la urma urmei, cine erau ăştia? Unii dintre ei arătau îndeajuns de tineri să urmeze cursurile şcolii, deşi nu-i mai văzusem până atunci. Şi îmbrăcaţi în hainele alea – le-ai putea spune haine de criză? – mi-aş fi amintit imediat de ei.

Apoi, am distins în gloată o faţă cunoscută. Îşi făcea de lucru cu mopul şi găleata în tot timpul ăsta, dar aş fi recunoscut oriunde salopeta aia albastră dezgustătoare. Prietenul meu, sinistrul îngrijitor, stătea de vorbă cu Will.

Mi-am scos degetele din urechi, încercând să-i aud vorbele.

— N-am vrut să rănesc pe nimeni, se văicărea el, bătându-l pe Will pe umăr. Trebuie să le spui asta. Puştii ăia... o cereau, prea-şi băteau joc de mine. Asta nu-i dădea dreptul judecătorului să mă condamne la moarte.

Sfinte Sisoe! *El* era mort... cel puțin la fel de mort ca şi mine. Ceea ce însemna că şi ceilalți erau în aceeaşi stare: fata cu buline, tipul în smoching, jucătorul de baschet, toți! Şi toți îl găsiseră pe Will înaintea mea.

Îh! Uram să aştept la rând!

4

Will

Tot ce aveam de făcut era să ajung la sfârşitul zilei. Nu era uşor, dar se putea. Supravieţuisem ani de zile înainte ca doctorul Miller să mă înveţe trucul cu muzica, o găselniţă probată pe pacienţii lui care sufereau de schizofrenie. Odată ajuns în după-amiaza asta acasă, voi relata cu indiferenţă că Brewster îmi confiscate privilegiul autorizat de medic, doar pentru că întârziasem un minut. Chestia cu întârziatul era singurul motiv pe care-l putea oferi Brewster, fără să adauge nimic despre „poveştile mele aiuritoare". Lucru pentru care mama ar telefona numaidecât la şcoală. Treaba era că trebuia să par ca şi cum n-aş fi avut *nevoie*. Era absurd, dar ştiam că va funcţiona.

Problema era că până să-mi ating scopul trebuia să îndur şase ore de chin, iar Bunicul Brewster nu prea mi-era de ajutor.

— Întotdeauna am ştiut că ai ceva aparte, a spus el, urmându-mă afară din birou, nespus de bucuros – aşa sunt toţi la început. Am nevoie de tine să faci ceva pentru mine.

Mi-am băgat capul între umeri, luând-o spre clasa de Literatură britanică şi încercând să nu-l bag în seamă.

— Hai, nu mai face asta, puştiule! a spus, urmându-mă. Amândoi ştim că mă poţi auzi. Am nevoie de tine doar ca să transmiţi câteva mesaje.

Aşa începe! Doar nişte mesaje! Sună destul de simplu, dar aveţi răbdare!

— Mai întâi, pentru fiul meu. Trăieşte în Florida. Vreau să

te duci acolo şi să-i vorbeşti în numele meu. Trebuie să afle că-mi pare rău pentru tot ce i-am spus şi i-am făcut... nu ştiam. Nu înțelesesem.

Aha! Vedeți? Nu numai că trebuie să zbor în alt stat, dar să şi vorbesc unui bărbat cu care nu mă mai întâlnisem vreodată, explicându-i că tatăl său mort îi cere iertare. Când eram mai mic, încercasem să-i ajut pe cei care-mi vorbeau. Desigur, nici pe atunci nu era posibil să zbor în alt stat ca să transmit un mesaj, dar am făcut ce-am putut şi eu. Dar singurul rezultat a fost că lucrurile s-au înrăutățit. Oamenii care nu mă credeau sfârşeau inevitabil prin a țipa la mine sau a chemau pe mama, sau, mai rău, pe polițişti. Iar cei care mă credeau m-ar fi ținut lângă ei zile întregi, plângând şi rugându-mă s-o fac pe mediumul pentru cei dragi lor. Copil fiind, asta mă înspăimânta mai mult decât cei care urlau la mine. Nu, mulțumesc!

— Apoi, să-i spui să nu renunțe la Sonny. Ştiu că tu şi cu Sonny nu vă înțelegeți prea bine, dar va trebui să vorbeşti şi cu el. Spune-i că nu e prea târziu. Nu trebuie s-o scrânteascăşi el, cum am făcut-o eu.

Eu să vorbesc cu Sonny, adică cu directorul Brewster, de bunăvoie? N-aş prea crede! Mi-am aruncat rucsacul mai sus pe umăr şi am luat-o pe hol spre clasa doamnei Pederson. Poate va pune un film astăzi – ceva la care nu va trebui să mă concentrez în timp ce voi încerca să fac abstracție de şoaptele pe care bunul bunic mi le va picura la ureche.

— Este important! a insistat Bunicul Brewster. Te rog! Tu eşti singurul peste care-am dat şi care poate face asta.

Fermitatea mea s-a clătinat oleacă. Mi-era întotdeauna greu să-i ignor pe cei drăguți cu mine. Îmi părea rău pentru ei, prinşi cum erau între lumi, putând vedea omenirea şi urmările greşelilor făcute, dar aflați în imposibilitatea de a le repara. Dar nici nu mă puteam implica. Dacă aş face-o, m-ar interna imediat într-un ospiciu.

Scoțând biletul doamnei Piaget din buzunar, am deschis uşa de la clasa doamnei Pederson, întrerupând-o la mijlocul lecturii. Naşpa! Nu puteam scăpa astăzi.

I-am întins biletul şi m-am strecurat spre fundul clasei, la

locul meu. Joonie, care stătea în fața mea, şi-a întors uşor capul după mine, prefăcându-se că-şi admiră manichiura neagră şi ciobită.

— E totu-n regulă? a murmurat ea.

De aproape, am putut observa petele de fard întunecat de sub ochii ei şi cum sclipeau acele de siguranță prinse în buza inferioară atunci când vorbea. Azi era îmbrăcată în uniforma ei standard, o jachetă militară lăbărțată, tricou negru, fustă cadrilată ponosită, şosete rupte şi bascheți negri. Pe lângă acele de siguranță, mai avea o mulțime de piercinguri pe pavilionul urechii, de la lob până în vârf. Unul dintre ele era un cerculeț de argint care se potrivea cu cele trei din urechea mea stângă, prinse aproape în aceeaşi poziție – ni le pusesem în acelaşi timp. Eram prieteni din clasa a noua – când numele ei era April, avea părul blond şi era o elevă mai bună ca mine – aşa că ştia rezultatul întâlnirii cu Brewster, deşi nu cunoştea motivul.

Mi-am ținut ochii plecați pe rucsacul meu, scoțându-mi manualul de Literatură britanică şi caietul. Învățasem, deloc uşor, că doamna Pederson nu se prindea că vorbeşti în clasă dacă nu te vedea privind la persoana în cauză.

— Toate vechi, am spus.

Nu era adevărul-adevărat. Bunicul Brewster se găsea la juma' de metru de cotul meu drept, privindu-mă furios, iar ceilalți morți din încăpere stăteau cu ochii pe noi.

În orice cameră plină cu vii, ai parte şi de morți, măcar pe jumătate ca număr. Unii au legături cu anumite persoane, alții cu anumite locuri, iar alții sunt pur şi simplu hoinari. În clasa de Literatură britanică erau de regulă doar şapte sau opt. Cei mai mulți stăteau retraşi – urau senzația de a fi străbătuți – şi de obicei nu făceau scandal. Deşi, dacă ar afla că îi poate auzi şi vedea cineva, s-ar schimba destul de repede.

Astăzi, în clasă aveam câțiva bunici şi bunicuțe – puteam spune asta după stilul hainelor: uniforme militare demodate, fuste din anii '50, largi şi înfoiate, pe tocuri cui, cravate scurte şi late purtate de bărbații în costum. Când oamenii mor din cauze naturale – de bătrânețe sau altele – iar energia

lor rămâne aici, ea apare de obicei sub forma celui despre care cred ei că sunt. Nimeni nu se gândeşte la sine că ar fi bătrân, drept pentru care ei se întorc de obicei la douăzeci de ani şi ceva, schimbându-şi şi îmbrăcămintea.

În faţa clasei o aveam pe Liesel Marks, cea mai bună prietenă din liceu a doamnei Pederson, şi pe iubitul lui Liesel, Eric. Nu reuşisem să aflu numele de familie al lui Eric. Liesel vorbea ca o moară stricată. Nici măcar nu eram prea sigur de ce Eric mai bântuia pe acolo. Cea mai mare parte din timp părea că se plictiseşte. Liesel şi Eric muriseră într-un accident de maşină cândva pe la sfârşitul anilor ’70, pe când se întorceau acasă de la petrecerea de sfârşit de an, dacă era să ne luăm după rochia ei lungă cu buline şi după smochingul lui. Stafiile celor care muriseră într-o manieră violentă şi/sau în mod neaşteptat erau în fapt fixate în momentul morţii lor.

Din câte înţelesesem din mormăiala necontenită a lui Liesel, ea abandonase planurile făcute cu Claire, doamna Pederson, ca să meargă la petrecere cu Eric, un băiat pe care-l plăcea şi Claire. Acum, era convinsă că aceste două lucruri, împreună cu partida de sex pe care o avusese cu el pe bancheta din spate, o osândiseră la locul ăsta între lumi, până când Claire avea s-o ierte.

Apoi mai era Jackson Montgomery, un tip mai legat de şcoală decât de vreo persoană anume. Murise pe neaşteptate pe terenul de baschet al şcolii la începutul anilor ’80, din cauza uneia din maladiile alea ascunse ale inimii de care auzi câteodată la ştiri. Fusese un strălucit atacant, conducându-şi echipa în finala competiţiei statale, când a căzut la podea în toiul meciului decisiv. Pe vremea aceea nu existau defibrilatoare mobile. A murit, iar echipa a pierdut, dar Jackson, sau Jay, nu părea să-şi dea seama de niciunul din lucrurile astea. Astăzi, ca în oricare altă zi, ocupa un pupitru gol, bătând uşor podeaua cu talpa, nerăbdător să fie chemat în sala de sport pentru încălzirea de dinaintea ultimului meci.

Şi, fireşte, mai era Bunicul Brewster.

— Nu mă poţi ignora la nesfârşit. Am văzut cu propriii mei

ochi de ce eşti în stare, a spus el, mult prea tare.

M-am stăpânit cât am putut să nu tresar. Afurisit să fii Brewster că mi-ai luat-o pe Marcie!

Unul dintre bunicii care arătau tineri l-a străpuns cu privi rea pe Bunicul B.

— Hei, tipule, nu vrei să dai sonorul mai încet? Nepoata mea încearcă să învețe.

— Nu mă poate auzi. Heeeeei!

Bunicul B. şi-a făcut mâinile căuş şi a urlat spre fată – Jennifer Meyer, de fapt, una dintre colegele majorete ale Alonei Dare. Fireşte, fata nici măcar n-a clipit. Ba chiar părea să moțăie.

— Încetează! i-a ordonat bunicul lui Jennifer.

Purta costum şi una din cravatele alea scurte, stupide – arăta ca un gangster ieşit dintr-un film de arhivă.

Bunicul B. nu l-a luat în seamă şi. S-a întors către mine.

— Vezi ce tre' să suport, puştiule? Fă-mi, rogu-te, favoarea asta, ca să pot părăsi popasul ăsta şi să mă îndrept spre iad.

A privit peste umăr spre bunicul lui Jennifer, care, în mod surprinzător, i-a arătat degetul mijlociu.

Suna bine, chiar uşor, dar experiența mă învățase cu totul altceva. Jumătate din timp, morții nici măcar nu ştiu motivul pentru care bântuie prin împrejurimi. Doar pentru că era nerăbdător să transmită mesaje fiului şi nepotului său nu reprezenta o garanție că, după asta, va putea fi eliberat. De fapt, putea să se întâmple chiar contrariul. În puținele cazuri când văzusem persoanele „trecând mai departe", fusese vorba de faptul că făcuseră sau acceptaseră ceva ce amânaseră cât mai mult posibil. Chiar şi în moarte, oamenii îşi păstrează încăpățânarea.

Mi-am fixat hotărât ochii pe catedră, încercând să mă concentrez la doamna Pederson.

— Unii sunt de părere că Shakespeare nu a scris toate piesele astea, şi-a continuat ea discursul monoton.

— Vrei să mergem s-o vedem pe Lil în după-masa asta? a şoptit Joonie din colțul gurii.

— E de-abia joi, am zis, fără să mă gândesc.

În ultimele opt luni mersesem la spital vineri – singura zi

în care mama era în tura de după-amiază şi, prin urmare, nu putea să-şi facă probleme că nu vin direct acasă de la şcoală.

Joonie s-a rotit pe locul ei. În ochii săi albaştri se citea furia.

— Ai vreo problemă dacă mergi mai mult decât o dată pe săptămână?

— Nu te pune la mintea ei, m-a sfătuit din spate Bunicul B.

M-am surprins clătinând din cap spre el şi m-am stăpânit cât am putut.

— Sigur că nu, i-am spus lui Joonie, puțin nedumerit de furia ei bruscă. Doar că...

— ... Nu-i aşa, domnişoară Travis?

Doamna Pederson ajunsese pe culoarul nostru dintre pupitre, cu ochii lipiți de noi.

— Mda, a răspuns Joonie posacă.

— Mda ce? a ironizat-o doamna Pederson.

— *Romeo şi Julieta* a fost concepută ca o tragedie, nu ca o poveste de dragoste, cum cred cei mai mulți.

Joonie avea o abilitate uluitoare să reproducă ceea ce auzise, chiar dacă atenția ei era atrasă în altă parte. Viața mea ar fi fost mult mai uşoară dacă aş fi avut darul ăsta.

Câțiva colegi au chicotit.

Gura doamnei Pederson s-a făcut pungă şi şi-a rotit degetul în aer – un semn pe care cei mai mulți dintre noi l-ar fi asociat cu redarea sarcastică a expresiei „mare scofală”. Doar că acum însemna „întoarce-te”.

Altă dată, Joonie şi-ar fi rotit ochii spre mine şi am fi râs amândoi, însă de data asta şi-a întors dezgustată fața de la mine şi s-a trântit pe locul ei.

Am aşteptat ca doamna Pederson să se îndepărteze şi să-şi mute privirea pe altă parte a clasei.

— Joon, am şoptit.

Nu m-a băgat în seamă, făcându-şi de lucru cu ranița ei ponositǎ pe care-o ținea în poală.

— Ei, haide! am rugat-o.

Ea şi-a tras capul între umeri, cotrobăind prin raniță şi pre făcându-se hotărâtă că nu existam.

— Ea n-o să vorbească cu tine, eu însă da, s-a oferit Bunicul B.

Naşpa! După felul cum mergeau lucrurile cu cei câțiva prieteni care-mi mai rămăseseră, în special cu Joonie, s-ar putea să rămân numai cu Bunicul.

Înainte ca Joonie să se metamorfozeze în combinația de haine negre şi atitudine refractară din prezent, fusese fata ciudată care refuza să facă duş după ora de sport, ale cărei haine nu i se prea potriveau şi al cărei păr era alandala, de parcă nu s-ar fi obosit niciodată să-l pieptene dimineața, înainte de a pleca de acasă. Avea două surori mai mari – una doctoriță, cealaltă cu o bursă de studii la o universitate de fițe pentru femei de pe Coasta de Est – care n-o puteau da în bară. Joonie nu le călcase niciodată pe urme, iar tatăl ei, un pastor baptist ultraconservator din oraş, scosese mereu asta în evidență.

Pe-atunci, eram în bună măsură cam acelaşi tip care sunt acum – ciudatul surprins adeseori vorbind de unul singur sau aruncându-se la podea într-un soi de stranie convulsie. Apoi, la sfârşitul clasei a noua, când tata… a făcut ce-a făcut, asta a înrăutățit lucrurile, în toate felurile în care-ți poți imagina.

La început, Joonie şi cu mine mâncam împreună, mergeam împreună la ore şi tot împreună lucram la proiecte, pentru că asta însemna că nu mai eram singuri. Acum eram prieteni. Tot nu aveam prea multe în comun, dar prietenia noastră funcționa. Cel puțin, atunci.

Lucru care s-a schimbat odată cu venirea lui Lily. Lily Turner locuise într-un orăşel din sudul Indianei până la mijlocul clasei a X-a, când mama ei se transferase cu serviciul aici. Ocupa un post de conducere într-una din întreprinderile care produceau piese pentru Caterpillar.

Joonie o văzuse pe Lily cu un aer rătăcit şi cu lacrimi în ochi în cantină în prima ei zi, şi încercase un salut precaut.

Mai târziu, Lily ne-a spus că şcoala ei de-acasă număra aproape o sută de copii cu totul. Avea un accent pronunțat, iar hainele îi erau aiurea. Purta în fiecare zi straie austere – o fustă lungă în carouri şi o bluză sau o helancă pe gât.

Puştii din Clubul Iisus n-ar fi adoptat-o însă, căci Joonie, în mod evident o adoratoare a diavolului după felul în care se îmbrăca, îi vorbise. Elevii silitori erau supărați pe ea pentru că se dovedea îndeajuns de inteligentă ca să răstoarne ierarhiile din clasă. Nu cânta la niciun instrument, şi nici nu arăta vreo dragoste nețărmurită pentru mate sau ştiințe. Elita de la primul nivel nici măcar nu ştia că există. Pe scurt, nu aparținea niciunui grup. Aşa că Joonie o luase sub aripa ei.

Lily avea ceva care îi făcea pe toți, în special pe Joonie, să se însenineze. Era atât de... necalculată, atât de proaspătă în onestitatea ei. Era fascinată de alegerea noastră de a înfrunta opinia generală, fără să înțeleagă, după mine, că nu era o alegere, cât un proces de eliminare. Nu mai văzuse pe nimeni cu piercing în buze, decât la televizor. Râdea şi se înroşea foarte uşor.

În câteva săptămâni, ne dezvăluise secretul ei murdar. Era dependentă de seriale siropoase şi de viața vedetelor. Cartea ei de căpătâi era revista *People*... atâta timp cât nu era văzută de nimeni c-o citea. Formată la vechea ei şcoală şi cunoscându-şi aproape toți colegii încă de la naştere, nu trăise niciodată experiența întortocheată şi complexă a relațiilor noastre sociale. După ea, puştanii de la primul nivel aveau aceeaşi strălucire ca şi vedetele de film cu care ar fi vrut să socializeze. Le urmărea venirile şi plecările, certurile şi împăcările cu o înflăcărare care te înspăimânta.

Ăsta ar fi putut fi un indiciu pentru noi.

Indiferent de semnele care ni s-ar fi arătat, rezultatul final a fost acelaşi. Lily... dispăruse, iar zilele astea putea dispărea şi Joonie. Ceea ce mă lăsa singur, dacă nu-i luam în calcul, desigur, pe amicii mei supranaturali.

— De ce continui să vorbeşti cu el? l-a întrebat Liesel pe Bunicul B., cocoțată pe catedra doamnei Pederson.

— Ăsta mă poate auzi, a proclamat mândru Bunicul B.

Drace! Exact din motivul ăsta ar fi trebuit să-mi țin gura în biroul lui Brewster!

I-am aruncat în silă o privire lui Joonie. Telefonul ei era o copie după iPhone. Dacă l-ar fi avut cu ea – mereu îl uita

acasă în încărcător – şi n-ar fi fost prea supărată pe mine ca să mi-l împrumute, l-aş fi putut ascunde în buzunar, disimulând căştile pe sub hanorac. S-ar fi putut ca doamna Pederson să-şi dea seama, însă merita încercat.

— Joon! am şoptit eu. Ai telefonul la tine?

Am furişat o altă privire spre Liesel şi am surprins-o încruntându-se la mine. Nu putea fi ceva bun.

Joonie şi-a ridicat încet capul, fără să se uite la mine.

— Care-i treaba?

O întrebare precaută, ca şi cum nu era sigură dacă mai era cazul să-şi arate furia sau nu.

— Nimeni nu ne poate auzi în afară de noi, i-a spus Liesel Bunicului B., deşi nu părea pe deplin convinsă.

Lucrurile erau pe cale să se înrăutățească.

— Trebuie să ascult muzică.

Adică neîntârziat.

— Unde-i Marcie?

Joonie nu cunoştea natura exactă a problemei mele medicale – nu e ceva ce să discuți la masa de prânz –, dar ştia că aveam permisiunea să port iPod-ul cu mine oricând.

— Brewster!

— N-are voie să facă asta, nu-i aşa? Ai o aprobare, a spus Joonie.

Liesel a sărit jos de pe catedra doamnei Pederson într-un nor roz format de rochia ei şi s-a îndreptat direct spre mine.

— Nu te cred, i-a spus ea Bunicului B., care se afla încă lîngă mine. Dovedeşte-o!

— N-ar fi trebuit să... ai sau nu telefonul?

Joonie a clătinat din cap.

— E acasă.

S-a întors cu fața la mine. Furia de mai-nainte îi trecuse. Părea îngrijorată, iar limba ei ciocnea acele de siguranță de dinți, un tic nervos.

— Eşti bine?

Bunicul B. s-a aplecat la urechea mea.

— Ei, puştiule, ia zi, ne poți auzi? Fă-o pe fătuca asta proastă – şi-a îndreptat degetul mare spre Liesel – să tacă!

Nu era bine. Am ridicat mâna.

— Da, domnule Killian? s-a auzit vocea nervoasă a doamnei Pederson.

— Cer permisiunea să merg la baie.

Să-l ia dracu' pe Brewster. Dacă ajung la maşină şi apoi acasă fără să fiu urmărit, o să scap. Morții nu puteau şti tot timpul unde mă aflu. Dacă nu-mi cunoşteau adresa, nu mă puteau găsi. Treaba era să ies de aici întreg şi nevătămat.

— Bravo, acum l-ai speriat! a spus Bunicul B.

— Will, ai întârziat douăzeci de minute la ora mea. Şi au mai rămas doar alte douăzeci.

— Ştiu, dar...

— Dar nimic. Nu voi tolera genul ăsta de chiul la orele mele, învoirea pe care mi-ai dat-o – a făcut un pas înapoi şi a smuls biletul de pe pupitrul de metal unde-şi ținea materialele – spune că privilegiile de care te-ai bucurat până acum au fost revocate.

— Nu vă cer decât să mă lăsați până la baie, am încercat eu să-mi mențin vocea calmă, dar chiar şi aşa, de-a lungul clasei se întinse un val de chicoteli şi şoapte.

Dumnezeule, ce mai uram asta!

— Grăbeşte-te! l-a îndemnat Liesel pe Bunicul B. O să-l lase să plece.

— Ba nu! a intervenit din celălalt colț al încăperii Jay Montgomery. E rea!

— Hei, ține-ți gura! i-a aruncat Liesel. Vorbeşti despre cea mai bună prietenă a mea. Crede-mă, o să se înduplece. Lui Claire nu-i place ca puştii să se supere pe ea. E atât de nesigură.

Şi şi-a dat teatral ochii peste cap.

Am clătinat din cap, încercând să fac abstracție de vocile care se confruntau. Mi-era tot mai greu să mă stăpânesc să nu urlu la ele să tacă.

— Vă rog, doamnă Pederson, nu mă simt deloc bine.

Mi-am şters palmele asudate de jeanşi.

Ea s-a încruntat, dar sub masca ei dezaprobatoare am surprins, foarte clar, cum trăsăturile i se înmuiau uşor.

— Dacă eşti bolnav, du-te direct la birou, domnule Killian. Nu te mai obosi să te duci la baie să fumezi o țigară. O să

verific, crede-mă.

N-avea rost să încerc să-i explic că nu fumam. Cel puțin, nu țigări şi cu siguranță nu în şcoală, cu Brewster controlându-mă la fiecare cinci secunde.

— Mulțumesc!

Mi-am adunat cărțile şi caietele, îndesându-le înapoi în rucsac.

— Vezi? Ți-am spus! a zis Liesel, încrucişându-şi brațele la piept. Tipul nu se deosebeşte cu nimic de ceilalți şi...

În vreme ce mă ridicam, aruncându-mi rucsacul pe umăr, Bunicul B. mi-a dat un mic ghiont. Trebuia să mă aştept la aşa ceva, dată fiind scena cu țigara din biroul lui Brewster. Dar, de obicei, se fereau să ne atingă...

M-am clătinat într-o parte, ca un bețiv, şi m-am împiedicat de propriul meu picior, căzând într-un genunchi.

Atât viii, cât şi morții au gemut.

— O, Dumnezeule! a şoptit Liesel.

— Eşti bine, domnule Killian? a întrebat doamna Pederson, apropiindu-se de mine.

— Will!

Joonie se întorsese pe jumătate, lipindu-şi rania de stomac.

— Ne poate vedea? Ştie cumva cum s-a terminat meciul meu? a întrebat Jay.

— Eşti teafăr, puştiule? N-am vrut să te împing aşa de rău.

— Ne poate scoate de aici? a întrebat Eric.

— Vreau ca tipul să vorbească cu soția mea, a sărit şi bunicul lui Jennifer. Vrea să se mărite cu boşorogul care are căsuța de vacanță de lângă a noastră, în Arizona.

Mi-am tras gluga peste cap şi mi-am acoperit urechile cu palmele.

— Trebuie să plec, am strigat peste vacarmul ăla.

Prea tare, Will, prea tare! Ochii holbați ai doamnei Pederson mi-o confirmau. Desigur, din punctul ei de vedere, strigasem fără niciun motiv.

— Joonie... vreau să spun, April, du-l pe Will la birou acum, a venit îndemnul ei înăbuşit.

Spre lauda ei, Joonie a sărit de la locul său, aproape

răsturnând pupitrul. Şi-a aruncat cureaua raniței peste cap, potrivind-o pe umărul opus, şi mi-a prins încheietura în palma ei rece.

— Hai! Să mergem!

M-a ridicat în picioare. Abia îi distingeam vocea, ca pe o şoaptă, peste hărmălaia din urechile mele.

Am luat-o pe culoar, traversând clasa. Doamna Pederson s-a retras în siguranța catedrei sale şi, în vreme ce ieşeam pe uşă în holul mare, toți ochii erau ațintiți pe noi.

Din păcate, la fel făceau şi fanii mei din clubul stafiilor.

— Piua-ntâi! a anunțat Liesel.

— Nu fi ridicolă! Nu poți striga „Piua-ntâi!" într-o situație ca asta! a spus bunicul lui Jennifer.

— Noi am aşteptat cel mai mult. Eric şi cu mine avem dreptul să fim primii. Tu ai murit doar cu câțiva ani în urmă.

— Eu sunt cel care l-a găsit, a subliniat Bunicul B. Voi ceilalți faceți rând după mine, mai ales tu, puişorule!

— Tot ce vreau să aflu e scorul! Cât de greu poate fi asta? Am învins? Trebuie să ştii, omule! a spus Jay, încleştându-şi degetele pe celălalt braț al meu.

— Ați pierdut la două puncte, am spus, deşi ştiam, undeva înăuntrul meu, că deja cunoştea rezultatul.

Joonie a întors capul ca să se holbeze la mine, cu fața, încadrată de părul ei negru ca smoala, şi mai palidă ca de obicei.

— Will? Eşti încă cu mine?

Deşi mă mai văzuse în starea asta şi înainte, îi era teamă. N-o puteam învinui. Şi pe mine mă înspăimânta de fiecare dată.

Jay m-a tras şi mai abitir de braț.

— Nu te cred!

Am încercat să-i îndepărtez mâna, făcând-o pe Joonie să se poticnească şi să se încline mult spre stânga. S-a lovit cu umărul de marginea dulăpioarelor din perete şi s-a crispat.

— Joon, ai pățit ceva?

Ea a clătinat din cap, deşi lacrimile îi făcuseră ochii ei albaştri mai scânteietori şi mai roşii.

— Va trebui să te ții tare, Will! După ce s-a întâmplat cu

Lily… nu mai pot face față. Nu mai pot!

— Mă minți, omule! Mă minți! Noi am câştigat. O ştiu, a insistat Jay.

— Uită-te în vitrina cu trofee şi lasă-mă dracu-n pace! i-am spus înainte să-mi întorc ochii spre privirea rugătoare a lui Joonie. Mă străduiesc. Brewster nu m-ar crede şi…

— Nu arunca vina pe el, m-a înghiontit Bunicul B., îmbrâncindu-se cu ceilalți ca să se mențină în față.

Cu coada ochiului, am surprins o mişcare rapidă şi, pe neaşteptate, Evan, îngrijitorul-fantomă care spăla toată ziua podelele, a apărut lângă mine. L-a împins pe Bunicul B. din calea lui.

— N-am vrut să fac rău nimănui, a susținut Evan, trăgându-mă de umăr. Trebuie să le spui asta. Puştanii ăia… au cerut-o, mă batjocoreau aşa de urât. Asta nu i-a dat dreptul judecătorului să mă omoare.

— Dă-mi drumul, te rog, am spus.

Dar de ascultat m-a ascultat Joonie, Joonie care mi-a dat drumul încheieturii, cu o expresie rănită pe față. Fără sprijin din cealaltă parte, Evan a reuşit să mă facă să cad într-un genunchi. Alte mâini au prins să tragă de mine.

Am rezistat tentației să cad pe podea şi m-am încovrigat ca să mă apăr.

— Joon…, am început eu.

— Hei! s-a auzit o voce necunoscută de femeie. Ia ascultați, morților!

Asta a atras atenția tuturor. Stafiile s-au oprit din vociferările, îmbrâncelile şi disputele lor ca să privească în jur. Le-am urmat exemplul şi m-am trezit holbându-mă la o pereche de picioare de femeie cu pielea atât de netedă că strălucea. Sub pielea bronzată se ghiceau muşchii bine conturați, mai ales cei ai gambei, unde imaginația putea ține cu succes locul senzației pe care aş fi simțit-o punându-mi mâna acolo. În ciuda situației, inima a prins să-mi bată mai cu putere.

Apoi mi-am ridicat privirea ceva mai mult şi am zărit… un şort roşu de sport, un tricou alb, cu o urmă de anvelopă pe el, păr blond strălucitor căzut pe după un umăr. Am gemut.

Alona Dare.

Încruntându-se, Joonie a îngenuncheat lângă mine.

— Eşti bine?

— Da, doar că…

Am clătinat din cap, privind spre Alona, care stătea în faţa mea cu mâinile în şolduri, ca şi cum ar fi fost pregătită să conducă un soi de paradă.

— Eram sigur că o să te duci direct în iad.

Alona m-a privit furioasă.

— Hei!

Joonie arăta şocată.

— Cine, eu?

— Cum? Nu, nu-i vorba de tine. Vrei să mă ajuți să mă ridic?

Apariția Alonei reuşise să distragă duzina de morți – bine, jumătatea de duzină – şi aveam de gând să profit la maximum de asta.

Joonie a îngenuncheat lângă mine şi mi-a ridicat din nou braţul pe după umerii ei, dar încă părea şocată.

— Eşti nouă? a întrebat-o Liesel pe Alona. Apoi, întorcându-se spre Eric, i-a şoptit: Trebuie că e nouă.

— Voi toți, căraţi-vă şi căutați pe altul, a spus Alona, eu l-am găsit prima.

Declarația ei a stârnit un amalgam de sunete din partea celorlalți, dar, cel puțin de data asta, vacarmul era îndreptat spre ea, nu spre mine.

— Nu poți tu…

— Hei, fată nouă, unii dintre noi aşteaptă de…

— … Vreau să aflu scorul, atâta tot!

— Să plecăm de-aici, i-am şoptit lui Joonie.

Încă palidă, a dat din cap. Ne-am ridicat şi am prins să ne strecurăm prin gloata de stafii. Dacă lui Joonie i se părea ciudat felul în care evitam obstacolele invizibile pentru ochii ei, a păstrat asta pentru ea. Era obişnuită cu comportamentul meu uneori straniu, deşi nu discutasem niciodată despre asta. De altfel, nu discutasem despre o mulțime de alte lucruri. Uneori, era mai uşor aşa.

— Uite cum facem! a spus Alona. N-am avut o zi prea

bună, aşa că n-o s-o spun decât o dată. L-am găsit în dimineața asta. Dacă e să ajute pe careva, pe mine o să mă ajute prima. E al meu. Punct!

În clipa când a terminat de vorbit, un ciudat curent de aer a străbătut coridorul, ciufulind părul perfect al Alonei şi trimițându-mi un fior de-a lungul trupului. Bizara senzație a unei revelații a coborât peste mine.

M-am oprit.

— Ai simțit asta? am întrebat-o pe Joonie.

— Ce anume? a spus Joonie.

— Vântul. Este...

Joonie s-a dat înapoi precaută, cu ochii cât cepele. Şi-a strecurat ambele mâini în ranița ei, de parcă temperatura ar fi coborât brusc sub zero grade şi singurul ei scop era să-şi salveze degetele de la degerături.

— Auzi ceva? m-a întrebat cu vocea uşor tremurătoare.

Am clătinat din cap, repugnându-mi buimăceala şi frica desluşită pe fața ei.

— Bine, lasă! Hai să mergem!

Dar ea nu se mişca. Îşi ținea ochii fixați pe mine, iar mâinile îi cotrobăiau după ceva în raniță, poate după telefonul pe care uitase că-l lăsase acasă? Faptul că simțea nevoia să sune pe cineva pentru că i se făcuse frică de mine... mă durea.

— Joonie, eu nu...

Am prins cu colțul ochiului o mişcare şi m-am întors instantaneu, aşteptându-mă la un alt atac din partea îngrijitorului Evan. Dar în locul lui, la nici un metru distanță, plana un nor negru amenințător de energie. Marginile lui se unduiau în aer, asemenea vaporilor de căldură care ies dintr-o maşină închisă într-o zi de august. L-am văzut devenind mai lat, mai înalt, mai larg şi mai întunecat, până ce a obturat luminile de deasupra.

Îmi simțeam inima-n gât şi nici că mai puteam respira. Trecuseră câteva săptămâni de când îl văzusem şi, ca de fiecare dată, speram să fie şi ultima oară. Ultima oară când mai venea pentru mine, nu ultima oară când îi supraviețuiam.

— Will! am auzit eu vocea lui Joonie în depărtare. Eşti bine? Mai auzi încă... vântul?

Stafiile se împrăştiau – Liesel fugea cu Eric pe urmele ei, Bunicul B. îşi luase şi el picioarele la spinare, trecând pe lângă mine, probabil tot spre birou. Jay şi cei mai mulţi se întorseseră şi trecuseră pur şi simplu prin peretele cu dulăpioare.

Dar nu şi Alona. Rămăsese înfiptă locului, cu ochii fixați pe norul oribil.

— Ce... ce mai e şi chestia aia, Killian?

Vocea îi era încă extraordinar de normală, în ciuda tremurului din ea.

„Chestia" aia era motivul pentru care ştiam că Alona Dare nu se sinucisese, indiferent de bursa zvonurilor. Atunci când nu ucizi, toată energia negativă – tristețea, aversiunea față tir sine, teama şi depresia – rămâne. Majoritatea stafiilor de felul ăsta bântuiau triste şi tăcute, vagi contururi de umbră a celor ce fuseseră odată. În cazul acesta, energia negativă era atât de puternică, încât consumase orice picătură din ce fusese persoana respectivă, lăsând ceva mai mult decât o manifestare fizică a furiei pure. Nu mai văzusem aşa ceva până atunci, dar era în regulă. N-aveam nevoie de indicii ca să ştiu despre ce era vorba.

— Hei, tată, am spus, încercând să-mi stăpânesc vocea. Ce faci pe-aici?

5

Alona

Tată? Norul ăsta negru şi caraghios era tatăl lui Killian? Pe de o parte, avea un sens. Puteam să-mi dau seama de ce Killian era confuz. Pe de alta... drace! credeam că eu am probleme acasă.

La auzul vocii lui Killian, norul ăla negru s-a ridicat şi a pornit-o către el. Din nefericire, ca să ajungă la el trebuia să treacă prin mine. Am simțit cum mă pătrunde un aer rece, ca şi cum aşchii mici de metal îmi despicau pielea.

Am țipat, încercând să mă încovrig, şi astfel mi-am dat seama că dispărusem din nou, de la mijloc în jos. Întorcându-mi capul, am reuşit să mai arunc o ultimă privire spre Klllian. O împinsese la o parte pe Joonie şi rămăsese acolo, palid şi hotărât, privind la... *chestia* care se grăbea spre el.

L-a înghițit, aruncându-l cu putere spre stânga, în dulăpioare. Capul lui Killian s-a lovit de metal cu un bufnet zgomotos, îngrețoşător. A căzut la podea, cu ochii închişi, cu trupul nemişcat.

Cam atât cu Planul A. Mă întrebam dacă va mai fi Killian în stare să mă ajute, fiind mort. Desigur, chiar şi mort poseda mult mai multe cunoştințe decât media...

Senzația de-acum familiară de furnicătură a pornit să mi se urce spre gât şi mi-a invadat fața. Am suspinat. *Începe...*

... Din nou!

M-am trezit brusc, aşteptându-mă ca pietrişul să mă

împungă în omoplați, ca înainte. Dar în loc de asta mă aflam pe bancheta din spate a unui automobil necunoscut care părea să înainteze cu o viteză excesivă, luând virajele un picuț cam prea abrupt, chiar şi pentru confortul meu.

Ce se petrecea? Mai întâi, chestia cu dispărutul în totalitate, şi acum mă plasez în altă parte? Nu-mi plăcea asta. Oare experiența primelor patru zile de după moartea mea nu însemna nimic?

Nu că m-aş fi plâns prea mult. Cel puțin, să te trezeşti într-o maşină era mult mai confortabil decât să zaci pe drum. Dacă era mai bine depindea de faptul dac-aş fi murit – din nou sau mai profund? – în caz că am fi avut un accident. Noi veneam mereu prin fața şcolii de pe strada Elm (ştiu, da?), trecând de curba care dădea în Henderson, acolo unde murisem. Elm vira abrupt spre dreapta, ca să eviți să treci prin Cimitirul St. Paul, iar oamenii ratau mereu curba şi intrau în stâlpul semaforului.

— Hei, vrei să încetineşti? am strigat şoferului brunet a cărui față n-o puteam vedea.

Spre surprinderea mea, la auzul vocii mele, şoferul s-a întors încet, dezvăluindu-şi identitatea. Era prietena lui Killian, Joonie. Sau, cum îmi plăcea mie să-i spun, Măreața Preoteasă a Durerii. La naiba! purta *ace de siguranță* pe *față!*

— Will, stai bine acolo? a întrebat ea, părând tulburată.

Killian? Am conştientizat dintr-odată o greutate caldă în poală şi mi-am coborât privirea. Hei, pantofii şi şosetele mi se întorseseră... iar capul lui Killian se odihnea pe coapsele mele! Părul îi era mai moale decât aş fi crezut, şi îl puteam simți. Ura ciudat.

Puah! L-am împins de umeri, atingându-l efectiv. Mâna mea a luat contact cu hanoracul lui şi i-am simțit sub el fierbințeala şi tăria trupului. Bine, asta explică felul în care stafiile alea se agățau de el. Ceva era cu siguranță bizar la Killian, şi nu era doar obsesia lui pentru soldurile de la Walmart (sau de unde-şi cumpăra el țoalele).

Însă, chiar dacă-l împinsesem, nu obținusem nimic. Doar căpățâna lui s-a îndepărtat un pic de mine. Era complet ieşit din funcțiune, trupul îi era inert. Într-o parte a capului îi

răsărise un cucui roşu, îl puteam zări chiar şi prin părul lui negru. Nu putea fi a bună.

— Will! l-a strigat din nou Joonie.

S-a auzit un claxon şi, cu un blestem înăbuşit, s-a întors ca să privească iarăşi la drum.

O, Dumnezeule, acum ştiam exact unde mă aflam! Călătoream cu Gândacul Morții. Joonie Travis conducea un micuț Volkswagen Broască, unul de tip vechi, vopsit în negru, cu excepția craniului şi oaselor pe care le pictase pe portiere. Spuneți odată cu mine: MONSTRUOS! Aşa-i? Vreau să spun, cât de sonat tre' să fii să transformi ceva atât de drăguț în ceva aşa de grosolan şi de goth? M-am gândit cu dor la cadoul meu de absolvire, un VW Eos argintiu, decapotabil, garat pe aleea tatălui meu, aşteptându-mă să-l iau la drum. M-am încruntat. Numai dacă tata nu l-a şi vândut...

— Vrei să te trezeşti şi să-mi spui clar de ce nu vrei să te duc la spital? a strigat Joonie peste umăr, fără să-şi mai întoarcă fața, slavă Domnului!

Dacă ar fi fost mai atentă, ar fi văzut cum capul lui Killian părea să plutească la câțiva centimetri deasupra banchetei, în loc să se odihnească pe ea – cel puțin din perspectiva ei.

Will n-a răspuns. Capul lui a rămas în poala mea, cu umărul lui stâng împingând în şoldul meu. Pentru o fracțiune de secundă, m-am întrebat dacă fusesem aici, deşi nu pe deplin conştientă, când a luat poziția asta, sau dacă a căzut pur şi simplu aşa, iar eu m-am materializat din nou sub el, doar din întâmplare.

Hm! Părea foarte riscant să-mi încerc şansa.

— Killian, ridică-te! am spus, întinzându-mă peste pieptul lui şi zgâlțâindu-l de umăr. În ciuda neuronilor tăi arşi, capul tot greu ți-a rămas şi mi-au amorțit picioarele.

Plus că mă făcea să mă simt un pic stânjenită. Capul lui în poala mea sugera o intimitate pe care nu o împărtăşisem nici cu Chris. Gândul la Chris, venit pe neaşteptate, m-a sufocat pentru o clipă. Nu, n-aveam planuri de măritiş cu el, sau ceva în genul ăsta. De fapt, nu intenționam deloc să mă mărit cu cineva. Certurile şi divorțul părinților mei erau prea

proaspete în mintea mea, şi mai bine aş fi... ei bine, murit, decât să trec şi eu prin aşa ceva. Dar totuşi Chris fusese *al meu.* E drept, vorbea prea mult despre lupte şi părea fericit când eu tăceam din gură, dar totuşi, îmi lipseau unele lucruri legate de e. Ceafa lui catifelată sub degetele mele, felul în care mesteca gumă înainte să mă sărute, ca să aibă gust răcoros de mentă. Lacrimile mi-au umplut ochii. Nimic din toate astea nu-mi mai aparţinea. Acum tipul era cu Misty, târfa aia afurisită.

Mi-am îndreptat brusc umerii, făcând capul lui Killian să se clatine în poala mea. Oare îi promisese să facă sex cu el? Despre asta era vorba?

Killian a gemut, întorcându-se pe banchetă pe o parte... cu mâna sub genunchiul meu!

— Poate în visele tale!

L-am plesnit peste umăr.

— Dacă nu vorbeşti cu mine, te duc la spital şi o chem pe mama ta, l-a ameninţat Joonie.

Să fi fost urmarea acţiunii mele sau cuvintele lui Joonie, nu ştiu, fapt e că a părut să se trezească oarecum. Şi-a lăsat mâna în spatele genunchiului meu, dar şi-a rotit capul înapoi ca să mă privească cu un zâmbet buimac, cu ochii pe jumătate lucioşi.

— Nu la spital, acasă, te rog!

Bălmăjea cuvintele mai rău decât o boboacă lăsată în grija lui Ben Rogers. Nostim! În situaţia lui avea nevoie de ajutor.

A închis ochii aproape imediat şi trupul i-a devenit moale... din nou. Iar capul lui era TOT în poala mea.

Pe locul din faţă, Joonie s-a relaxat, expirând zgomotos.

— Începuseşi să mă sperii.

Hm, doar începuse?

— Iar vorbeai cu persoane inexistente, a spus ea cu un râs nervos. Cineva pe care-l cunoaştem?

A aruncat o privire fugară în oglinda retrovizoare, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Will să se ridice în capul oaselor ca să discute cu ea. În ochi i se citea disperarea.

— Will! Eşti conştient?

— Da, priveşte cu nesaţ din spatele pleoapelor, am

murmurat eu.

— La dracu'! a spus ea.

Am suspinat.

— Calmează-te, psihopato! Dacă nu-l duci la spital – care nu va fi chiar cea mai strălucită alegere pe care-ai făcut-o vreodată, dar, încă o dată, porți ciorapi rupți că aşa vrei tu, aşa că oricum nu contează –, vrei, te rog, să-l duci acasă, unde ar putea să-şi revină ca să mă ajute? Pe bune, cred că e ziua mea cea mai proastă.

Ca şi cum m-ar fi auzit, Joonie a întors Gândacul Morții pe drumul principal din Groundsboro – denumit, mă credeți sau nu, Strada Mare – îndreptându-se spre casele de dincolo de poştă. De o parte şi de alta a străzii se aliniau case mici, ca nişte cutii, cu grădinițe şi mai mici în fața lor.

Mai fusesem prin cartierul ăsta odată. Ilsa, femeia care ne făcea curat, locuia pe-aici şi, cu mult timp în urmă, înaintea divorțului, mama mă lăsa aici să mă joc cu fiica Ilsei atunci când tata era plecat într-o „călătorie de afaceri", iar ea avea nevoie de „o după-amiază". „Călătoria de afaceri" se traducea printr-un weekend cu Gigi, asistenta lui de atunci şi soția din prezent. „O după-amiază" însemna un timp agreabil petrecut cu Jim, Jack şi Smimoff. Uneori simțeam că-mi trăiam viața între nişte ghilimele invizibile.

Ilsa avea întotdeauna fursecuri proaspete, iar locuința ei mirosea mereu a scorțişoară. Îmi lăsa gura apă când îmi aminteam, deşi stomacul de-abia scotea un chițăit. Vestea bună cu faptul că eşti mort era că probabil puteam mânca orice fără să mă tem că mă-ngraş. Deşi ca să găsesc o mâncare pe care să o pot atinge şi apoi înghiți ar fi cam anevoios. Oricum, întrebare în plus pentru Killian atunci când va reveni cu picioarele pe pământul celor vii... sau unde ne-om afla.

Continuând să bodogănească de una singură ca o psihopată în formare, Joonie a încetinit pe la mijlocul drumului, cotind pe aleea cu pietriş a unei case maro, drăguțe, deşi cam dărăpănate, cu un singur nivel. Garajul, aproape la fel de mare cât casa, se afla la dreapta. Deasupra uşii lovite, cu adâncituri în ea, era agățat un inel de baschet

ruginit şi îndoit.

M-am îndesat în geamul lateral al Gândacului, care, având în vedere experienţa mea anterioară cu trecerile prin metal şi sticlă, părea surprinzător de solid, şi am ieşit de sub Killian. Capul lui a lovit bancheta cu un bufnet sec.

— Slavă Domnului! am şoptit, deşi, pe bune acum, să stai pe jumătate încovrigat pe bancheta din spate a unui VW Broască nu era chiar ca la picnic.

Joonie a încetinit şi mai mult maşina şi a tras în spatele casei. Într-o poziţie incomodă şi nerăbdătoare, mi-am mişcat picioarele pe podea până am ajuns lângă portiera pasagerului din faţă. Am păşit înainte, perfect pregătită să simt trecerea rece, cu furnicături, printr-un obiect solid... dar cotul mi s-a lovit de tetieră.

Ce naiba!

„Maşina nu e solidă, maşina nu e solidă", mi-am repetat eu încontinuu. Dar plasticul, metalul şi, hai să nu ne mințim, probabil azbestul mă respingeau aşa cum ar fi făcut-o în zilele de dinaintea accidentului.

Joonie a pus schimbătorul în poziţia parcare, a deschis portiera şi s-a ridicat de pe scaunul ei, lăsându-l în faţă ca să-l ajute pe Killian.

— Will! S-a aplecat în interiorul maşinii, sprijinindu-se cu mâna pe marginea scaunului şi zguduindu-l încetişor pe Killian. Hai! Să mergem!

E absurd. Am făcut-o şi înainte. O pot face şi acum. M-am concentrat, imaginându-mi senzaţia atingerii pietrişului sub talpă, mirosul aerului proaspăt în locul celui de ulei ars şi oală veche. Doar un pas ferm înainte şi voi fi...

Genunchiul meu s-a lovit temeinic de portiera maşinii, făcând-o să tremure. M-am dat înapoi, ținându-mă cu mâna de genunchi. Doar echilibrul meu şi coordonarea mişcărilor m-au împiedicat să cad peste banchetă şi peste Killian.

— Drace! am zbierat. Ce se petrece aici?

Mi-am pus talpa jos, tresărind la durerea din genunchi – da, moartă şi totuşi simt durerea, unde era corectitudinea în asta? – şi m-am întors ca s-o văd pe Joonie privind cu ochii cât cepele la maşina care-şi bâțâia fundul idiot sub mişcările

mele.

— Hei! a spus ea cu o voce slabă.

Se cam albise la față. Minunat! Dacă avea să creadă că maşina ei era bântuită sau posedată sau ceva în genul ăsta, probabil c-o s-o lase aici, lângă locuința lui Killian.

— Bau! am făcut eu posacă.

Dar ea nu s-a clintit, continua să privească în jur, iar fața-i palidă şi fardul negru o făceau să arate ca un raton albinos speriat. Am oftat.

— Nu aşa tare, a gemut Killian, fără să-şi deschidă ochii.

Încruntându-se, Joonie şi-a mutat atenția pe el.

— Hai să te ducem înăuntru.

— Acasă, a murmurat el.

— Da, casa ta.

S-a aplecat peste el, prinzându-l de brațe. Apoi, înfigându-şi picioarele în pământ, l-a tras în poziția şezând, după care, smucindu-l iarăşi cu toată puterea, l-a ridicat în picioare.

Eram sigură că va cădea, luând-o şi pe ea cu el – tipul era cu 30 de centimetri mai înalt decât fata – dar se părea că cei doi mai făcuseră asta şi înainte. El s-a împleticit înainte, însă a reuşit să se mențină în picioare, în vreme ce Joonie îl sprijinea dintr-o parte, punându-i brațul peste umerii ei. Nenică, era ca o cârjă micuță încrustată cu ace de siguranță.

După ce Joonie şi-a plimbat o privire iute la casele din vecinătate – da, cercetează-le acum, când deja ați ieşit din maşină şi, *evident,* este o idee bună – cei doi au luat-o cătinel spre locuință.

Slavă Domnului, lăsase portiera deschisă. Altfel, aş fi putut rămâne prinsă acolo pe vecie. Era uluitor cum reuşeam să dau peste noi niveluri ale infernului.

Am coborât pe alee, uşurată acum că eram liberă şi puteam respira (mă rog!) aer curat, şi i-am urmat cu un pas tihnit. Ajunşi în fața uşii, au părut să aibă probleme cu cheia, care cheie, cine o are, lucru care a făcut-o pe Joonie să scotocească mai întâi în buzunarele ei şi apoi – pfii! – în cele ale lui Klllian.

Aşadar… altă aşteptare. Pe bune acum, mai există altceva în viața după moarte, sau cum s-o numi, în afara aşteptării?

Cu un oftat, m-am sprijinit de peretele casei... Şi am căzut direct prin el.

Material lemnos, rigips şi – să fi fost un pian? – au trecut pe dinaintea ochilor mei într-o îmbulzeală temeinică. Am aterizat pe podea – pe mocheta aia îngrozitoare cafeniu cu bej – cu un bufnet pe care l-am simțit, dar nu l-am putut auzi. Năucită, am rămas aşa o secundă, privind în sus la pianul negru şi la picioarele care îmi rămăseseră înțepenite în mijlocul lui.

Era clar, chestia asta cu trecutul prin pereți şi altele era mult mai complicată decât crezusem la început. Cum de reuşisem să cad prin casa asta naşpa din întâmplare, dar nu putusem să ies din maşină, oricât de mult mă concentrasem? N-avea nicio noimă.

Doar dacă nu avea legătură întotdeauna cu mine. Poate că era ceva cu totul diferit. Cum ar fi faptul că locuința era de lemn, nu de metal ca maşina, moleculele erau mult mai depărtate şi puteam să mă strecor printre ele cu uşurință, sau ceva asemănător... N-aveam habar. Un singur lucru mai trebuia să aflu.

Cu o grimasă, mi-am tras picioarele la piept, aşteptându-mă oarecum să simt peretele şi pianul zgâriindu-mi pielea. Dar nu m-a durut.

Odată ajunsă pe de-a-ntregul în casă, m-am rostogolit pe o parte şi m-am ridicat în picioare. M-am scuturat – din nou, fără să fie strict necesar, dar era oarecum reconfortant – şi am privit în jur. În mod sigur, livingul. Nu exista televizor, marile ferestre din partea opusă a camerei erau acoperite cu draperii groase, iar în încăpere plutea un aer de pustietate şi nefolosință. Rame ieftine argintii acopereau capacul pianului. Un bărbat, care arăta aidoma lui Killian, doar că mai în vârstă, domina expoziția. Probabil tatăl lui Will. În fotografii, arăta semnificativ mai puțin întunecat, contorsionat şi înnorat.

La stânga mea, se găseau două rafturi de lemn închis la culoare pe care se aflau o varietate de căni de ceai cu aspect delicat şi de figurine de ceramică, cu câteva cărți cartonate ca element decorativ. La dreapta mea, peretele era ocupat de o

canapea urâtă ca o vomă, de prin 1993, dar perfect conservată, în carouri piersicii şi verde-albăstrui-închis. Lângă ea, două uşi batante, cu acele îngrozitoare jaluzele de lemn ordinare. Erau închise, dar se părea că aceea era singura cale de ieşire din încăpere.

Ca şi cum ar fi vrut să confirme acest fapt, am distins agitație prin lamelele de lemn, un bufnet neaşteptat şi clinchetul cheilor şi mi-am închipuit că Killian şi Joonie reuşiseră în cele din urmă să intre pe uşa din spate în camera aflată dincolo de uşile batante.

M-am îndreptat spre uşi, dar m-am oprit chiar înainte să încerc să trec prin ele. Dacă sunt cumva solide şi eu dau năvală prin ele, Joonie va observa în mod sigur. Nu pe mine, ci uşile care s-ar deschide. Nu numai c-ar fi putut-o speria, dar tipa îmi părea genul de om care i-ar fi cerut explicații lui Killian, lucru pe care voiam să-l evit. Aşa că am aşteptat până ce inconfundabilul lor târşâit de picioare s-a auzit îndepărtându-se. Abia atunci am atins uşile, iar mâna mea a trecut prin ele. Perfect!

Restul trupului mi-a urmat mâna fără să deschidă uşile, şi iată-mă în ceea ce părea să fie bucătăria – vopsită în portocaliu-strălucitor şi tapetată cu flori portocalii URIAŞE; era careva daltonist? Nu, pe bune, acum! – chiar la timp ca să-i văd pe Killian şi Joonie împleticindu-se printr-o altă uşă aflată pe peretele opus.

I-am urmat de la distanță, trecând din bucătărie într-un hol micuț. Pe lângă uşa bucătăriei, pe hol se mai găseau încă trei uşi. Asta era! NU era una din casele alea care arată mai mari pe dinăuntru decât pe dinafară.

În fața mea, Killian şi Joonie au ales uşa numărul 2, care s-a dovedit a fi, nicio surpriză, odaia lui Will. Nu era chiar aşa dezgustătoare cum mă aşteptam. Fără resturi mucegăite de mâncare prin jur, sau vopsea neagră emo sau postere cu Marilyn Monroe. Doar un dormitor normal al unui tip: pereți de un alb-murdar, mochetă bej, draperii în carouri albastru cu verde care să meargă cu cuvertura de flanel şi cearşafurile în carouri albastre-verzui de pe patul dublu. La stânga patului se găsea genul acela de rafturi ordinare pe care ți le

poți monta singur, înțesate până la refuz cu cărți şi comicsuri. La dreapta se afla o noptieră asortată. În diagonală, pornind de la piciorul patului, se găsea un birou vechi pe care se vedeau alte cărți, având un scaun întors cu spătarul la el şi acoperit cu mai multe tricouri negre şi jeanşi ce păreau ponosiți.

Am adulmecat. Mirosea a rufe proaspăt spălate şi a băiat. Nu mirosul de şosete de sport asudate, ci parfumul de curat pe care-l surprindeam uneori atunci când îl sărutam pe Chris pe gât, fără ca el să-şi fi dat cu apă de colonie.

Nu că Will Killian ar fi mirosit bine. Nu, nu, nu! Nu asta spuneam. Ci că odaia mirosea aşa.

— Gata!

Joonie l-a condus pe Will spre pat, iar băiatul a căzut pur şi simplu cu fața-n jos.

— Mulțumesc, J, a spus el, şi vocea i-a sunat înăbuşită din pricina pernei.

Doamne, speram să nu se sufoce! Dar poate că asta ar fi făcut ca discuția dintre noi să se petreacă mai curând.

Dădeam din picior, aşteptând ca Joonie să plece, dar fata a rămas acolo, respirând încă greu după efortul făcut şi uitându-se la el. Mda, pentru că nu era un lucru care să-ți dea fiori sau ceva în genul ăsta.

Odaia s-a umplut de sunetul respirației adânci a lui Killian – nu era chiar un sforăit, dar nici nu semăna cu respirația uşoară, aproape neauzită, pe care o avusese înainte. Fata tot nu se mişca din loc.

Se trăgea de unul din acele înfipte în buză, de parcă ar avut un tic nervos. Am făcut o grimasă.

— Trebuie să plec, a spus ea în cele din urmă, vorbind cu spatele lui Killian. Dacă pierd iar Educația Fizică, Higgins o să mă pice şi nu mai absolvesc. Şi după cum ştii, a adăugat, scăpând un râset ciudat, trebuie să ies din casa aia.

Hopa! Atingem noi praguri de bizarerie!

— Vreau să fii cinstit cu mine, Will, cred că mă minți, ca să mă protejezi.

S-a auzit un uşor *cling* şi am reuşit să observ unul din micile ci ace de siguranță căzut pe podeaua dură. Puah!

— Trebuie să-mi spui adevărul, a zis ea, părând pe cale să izbucnească în plâns.

În locul în care îşi prinsese acul cu care se jucase, buza sângera.

— Altfel, n-o să meargă, şi eu am nevoie să meargă. Bine?

Am gemut:

— Fii şi tu mai mândră! Dacă te-ar plăcea cineva, ar fi jalnic. Dacă te-ar plăcea Killian... nu găsesc cuvinte pentru cât de trist ar fi!

— Ştii că te iubesc, a pufnit ea, ştergându-se sub ochi şi înnegrindu-şi degetul de la rimei. Îmi pare rău că suferi.

— Fii bucuros că dormi, i-am spus lui Killian. Şi eu aş fi vrut să fiu în starea ta.

Din fericire, această declarație finală a părut să pună capăt nevoii lui Joonie pentru discursuri dramatice şi imploratoare.

A tras adânc aer în piept, a dat din cap şi, aruncând o ultimă privire spre Killian, a plecat. Câteva secunde mai târziu, am auzit trântindu-se uşa din spate.

M-am prăbuşit în scaunul de la birou, istovită. Şi toate astea ca să am o discuție personală cu cineva pe care nici măcar nu-l plac. Să fii moartă nu era mare scofală!

6

Will

Când am deschis ochii, am văzut modelul cunoscut al petelor de apă îngălbenite de pe tavanul din dormitorul meu. Acasă. În siguranță şi în pat, dacă asta însemna confortul moale de sub mine. Îmi aminteam vag cum mă împleticisem spre maşina lui Joonie şi cum ieşisem din ea ajutat de Joon, dar nu mai mult de atât. Întâlnirea cu rămăşițele fantomatice şi contorsionate ale tatălui meu mă istoveau întotdeauna, lăsându-mă gol, ca şi cum ar fi absorbit toată energia din mine. Dacă adăugăm la asta răul făcut de Bunicul B. şi de ceilalți mai înainte…

Bunicul Brewster. Directorul Brewster. Eliminat! Fiecare cuvânt îl trăgea pe celălalt, ca un şir de lumini aprinzându-se pe rând până ce s-a dezvăluit întreaga imagine. Am fost invadat de o senzație de oroare. Am întins-o de la şcoală – deşi dintr-un motiv întemeiat, nu că asta ar conta – la mai puțin de o oră după ce Brewster mă amenințase cu eliminarea. Ceea ce însemna că mama urma să fie chemată la şcoală şi, la rândul ei, l-ar fi sunat pe doctorul Miller, iar în după-amiaza asta ar urma: „Bine ai venit la Spitalul Psihiatric Ivythorne, domnule Killian!”

— Drace!

M-am săltat în capul oaselor, ca să mă aplec după nici cinci secunde, când capul a început să-mi pulseze sălbatic, iar vederea mi s-a întunecat pe margini. *Prea repede, prea repede!*

— În sfârşit! Trebuie să te-ntreb ce an este, cine-i

preşedinte, chestii de felul ăsta? am auzit o voce ciudat de familiară.

Tonul vocii conținea ceva mai mult decât o notă imperioasă, era clar că nu-i aparținea lui Joonie, şi...

— Pentru că mi-ai arătat că eşti în stare de o mulțime de ciudățenii, a pufnit ea. Nu că asta ar fi ceva nou pentru tine.

— Nu! Nu, nu, nu, nu!

Nu se putea întâmpla! Am refuzat s-o cred, dar ochii mi s-au deschis din propria lor voință. Vederea mi s-a limpezit îndeajuns de mult ca s-o pot zări pe Alona Dare, *unica* Alona Dare, cum probabil să se referă la sine, stând în scaunul de la biroul meu, pe un teanc de rufe spălate, cu picioarele-i zvelte de majoretă strânse la piept. Arăta mai palidă ca de obicei. Deloc surprinzător pentru cineva care, de fapt, era mort.

— Eşti aici.

Fata s-a încruntat.

— Nu e nevoie să te plângi. Nici eu nu țin să mă aflu aici mai mult decât ții tu.

— Bun! Cară-te!

Ceasul de pe biroul meu arăta 11:33. Pierdusem mai mult de trei ore. Tot timpul din lume pentru Pederson să-i raporteze lui Brewster, iar Brewster s-o sune pe mama. Singurul motiv pentru care mai zăboveam aici era că Sam, şeful mamei mele de la restaurant, n-o lăsa să țină mobilul deschis în vreme ce lucra. În principal pentru că ştia că ținea să mă controleze la flecare cinci minute. În caz de urgență, aveam eu numărul restaurantului, iar „legea” lui Sam îmi oferea un oarecare aspect de normalitate şi libertate. Lucru pentru care-mi era simpatic.

— Ăsta e un mod de a-l trata pe cel care tocmai ți-a salvat viața? a întrebat Alona.

— N-avea de gând să mă omoare. Nu încă, am spus posac. Doar... îşi impunea punctul de vedere. M-am ridicat încet, aşteptând să-mi treacă amețeala, şi abia atunci mi-a căzut fisa. TU mi-ai salvat viața? Pe ce planetă trăieşti?

— Exact! Asta ar fi întrebarea, a dat ea din cap, satisfăcută.

M-am holbat la ea.

— Iertare, poate că vorbeşte rana de la cap, dar... ce?

Ea a deschis gura să răspundă, dar am clătinat din cap.

— Ştii ce, am zis, las-o baltă! Nu sunt încă în stare să suport asta.

Schimbul mamei sfârşea la amiază. Îşi va controla mesajele de pe telefon pe la 12:01. Mai rămâneau vreo zece minute să-l prindă pe doctorul Miller ca să-i explice întreaga situație, două zeci de minute să vină amândoi cu maşina din centru... mda, îmi mai rămâneau probabil vreo 45 de minute de libertate. O grămadă de timp!

În regulă.

Am îngenuncheat lângă pat, atent să nu-mi aplec prea mult capul, şi am cotrobăit după geanta mea de pânză în spatele cuverturii până la podea, căci acolo insistase mama să-mi ascund lucrurile „de voiaj" – mai cunoscut şi ca: înghesuie-ți toate sub pat şi speră că nu vei mai avea nevoie de ele prea curând. Trebuia să plec pentru câteva zile. Să las lucrurile să se aşeze. Să aştept până voi putea vorbi cu mama între patru ochi... încercând să găsesc, din nou, o modalitate să-i explic ce se-ntâmplase, fără să-i spun adevărul. Părinții lui Erickson, ambii avocați, erau mereu plecați. Puteam să vegetez pe-acolo pentru câteva zile, şi probabil că nici n-ar observa. La dracu', chiar Erickson s-ar putea să nu observe.

— Vorbesc serios, Killian.

Alona şi-a întins picioarele şi s-a ridicat. Scaunul, care era pe rotile şi se învârtea, nici măcar nu s-a mişcat. Probabil că ieşise din raza mea de acțiune.

În ciuda faptului c-ar fi trebuit să mă concentrez pe găsirea stupidei mele genți ca să plec de-acolo, o urmăream cum se apropie, hipnotizat parcă de mişcarea picioarelor ei lungi şi bronzate.

— Unde mă aflu, mai exact? Cum de mă poți auzi şi vedea? Sunt moartă, vie, undeva între astea două? Sunt prinsă aşa pentru totdeauna? Cum să fac să vină lumina albă să mă ia? Unde-i mâncarea?

Număra întrebările pe degete, în vreme ce se apropia.

Am clătinat din cap ca să mi-l limpezesc.

— Deşi pare greu de crezut, erai mai puțin supărătoare atunci când erai vie. Nu m-ai auzit când ți-am spus că nu pot vorbi cu tine acum? Du-te şi bântuie pe altcineva.

Degetele mi s-au strâns pe un mâner şi am tras geanta afară, stârnind cu ocazia asta un nor de praf.

— Crede-mă, aş căuta pe altcineva dacă aş putea. Eşti supărat pentru că n-am vorbit cu tine când eram vie.

— Da, sunt inundat de valuri de regrete.

Am dat să mă ridic, dar a trebuit să rămân într-un genunchi, să-mi proptesc mâna pe cuvertură şi să-nchid din nou ochii. Schimbarea bruscă de poziție mă amețise. Încă douăzeci şi patru de ore de somn, pe care nu le-aveam, şi voi fi pe deplin recuperat, dacă experiența mea de până atunci era valabilă. Îl mai văzusem pe tata, mă rog, ceea ce mai rămăsese din el, de vreo zece sau douăsprezece ori în ultimele opt luni, încă din noaptea aceea la Spitalul Sfânta Ecaterina după accidentul lui, când le spusesem mamei şi lui Joonie că o să plec după absolvire. Fusese declarat mort la acel spital, unde cred că a şi rămas o parte din el.

Aparent, nu era încântat de hotărârea mea de a pleca. Asta nu mă surprindea, având în vedere că ultima oară când mai vorbisem cu el mă făcuse să promit că o să am grijă de mama. Firește, la timpul acela nu-mi dădusem seama că voia să spună că-n locul lui şi pe veci. Era o dimineață de luni obişnuită. A sărutat-o pe mama de la revedere şi mi-a spus să am grijă de ea, aşa cum făcea întotdeauna. Apoi a condus vreo cinci kilometri până la o intersecție cu o cale ferată care nu apucase să fie semaforizată sau dotată cu bariere, a parcat pe şine şi a prins să aştepte. În ultimul an şi jumătate lucrase pentru calea forată Southfolk Northern, se ocupase cu reparațiile, aşa că ştia programul trenurilor şi că mecanicul nu va fi în stare să oprească garnitura la timp.

Uneori, imediat după ce se-ntâmplase asta, încercam să-mi închipui la ce se gândise în vreme ce aştepta acolo. Apoi mi-am dat seama că nu voiam să ştiu.

— Hei! Pământul către Killian!

Am auzit-o pe Alona mişcându-se prin preajmă, apoi, pe

neaşteptate, marginea patului meu s-a lăsat sub greutatea ei.

— Hait! a şoptit ea. Ce ciudat! Timp de o binecuvântată secundă a tăcut, apoi a pornit iar să turuie: Ştii că, uneori...

— Când te afli în preajma mea, la vreun metru, ai din nou greutate şi substanță. Mi-am deschis iar ochii, forțându-mă să mă ridic complet în picioare. Fiecare lucru îți răspunde ca cum ai fi vie şi din nou în trupul tău fizic. Da, ştiu asta.

Mi-am aruncat geanta pe pat, lângă ea, şi am desfăcut-o.

A căscat gura la mine.

— *Tu* faci asta? Cum? Şi nu sunt chiar aşa de grea, a adăugat ea, mai degrabă țâfnoasă.

Am clătinat din cap.

— Dumnezeule, eşti la fel de superficială ca-ntotdeauna. Nici măcar moartea nu te-a schimbat.

— Îi schimbă pe mulți? Şi-a tras picioarele zvelte sub ea, cu unghiile ei perfecte vopsite într-o culoare strălucitoare ce pendula între roşu şi roz. Din ce am văzut astăzi, mai mult fixează în peisaj, făcându-i exact cum erau înainte să moară.

M-am încruntat. Era o observație oarecum decentă. Poate că nu era chiar aşa de toantă cât îmi închipuisem. M-am mişcat cu grijă, din respect pentru capul meu, ocolind patul şi îndreptându-mă spre scaunul de birou, de pe care am cules câteva haine.

Ea privea de la geantă la mine, cu un interes moderat.

— Unde plecăm?

— *Noi* nu plecăm nicăieri, am spus, întorcându-mă la pat îndesând hainele în geantă.

— Chiar aşa?!

Şi-a întins picioarele pe patul meu – pe patul meu! – cât erau de lungi, dând la o parte geanta cu coapsa ei suplă şi bronzată. Am înghițit în sec.

— E ca lumea! a spus ea mirată, adresându-se mai mult ei însăşi decât mie.

— Alona..., am început eu.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se pe coate.

— Killian, uite cum văd eu lucrurile. Poți să mă ajuți şi să-mi spui ceea ce vreau să aflu, sau o să continui să te bântui peste tot.

Mi-a aruncat un zâmbet dulce prefăcut, pe care-l văzusem atât de des la şcoală. Privirea îi era la fel de pătrunzătoare şi lipsită de milă ca întotdeauna.

— Ar fi grozav să am cu cine vorbi douăzeci şi patru de ore pe zi. Ştii, nu dorm deloc. Cel puțin, nu cred c-o fac. Niciodată nu am…

Am gemut.

— Bine, bine!

Îi eram dator. Mă scăpase de Bunicul B, de Liesel, de Eric şi de restul cu o eficacitate surprinzătoare. Fireşte, nimic nu stătea în calea Alonei când îşi dorea ceva. Unul dintre avantajele de a fi socotit un lepros e că-mi oferea tot timpul din lume să observ non-stop. Şi din câte remarcasem, Alona Dare era fermă, determinată şi îndârjită. Dacă liceul ar fi o grădină zoologică, ea ar fi fost leoaica ce fugărea prada – nefericiții turişti care ar fi nimerit în locul nepotrivit.

Studia oamenii, depistându-le părțile slabe. După care se năpustea, oferind zâmbete dulci şi fluturându-şi pleoapele, sau făcând comentarii usturătoare şi ridicându-şi dezgustată o sprânceană, orice avea un rezultat nimicitor. Şi funcționa. Oamenii cedau şi-şi plecau capul. Unii pretindeau că nu le pasă, dar, după câteva săptămâni, se întorceau la ea mulțumindu-se cu firimiturile pe care le arunca. Mai pe scurt, dacă nu erai Misty Evans – prietena ei cea mai bună şi, după câte se părea, singura exceptată de la dominația nemiloasă a Alonei –, trebuia să-ți înclini capul, să tragi o temenea şi să dispari naibii din calea ei.

Era dezgustător. Şi totuşi, o parte din mine o admira pentru asta. Să ştii ceea ce vrei şi că-l vei obține dacă faci presiuni – iată genul de siguranță de sine pe care nici banii nu-l pot cumpăra. Fireşte, auzisem şi nenumărate poveşti despre spectatori nevinovați eviscerați de acest „farmec” personal al Alonei. Un lucru bun de ținut minte.

M-am uitat din nou la ceas.

— Ai zece minute, i-am spus.

— S-a făcut!

S-a ridicat din nou în capul oaselor, trăgându-şi iar picioarele sub ea. M-am întrebat dacă nu şi le întinsese

special ca să mă dea pe mine pe spate. Nu m-ar fi mirat.

— Bun, prima întrebare, a spus, ridicând un deget. De ce eşti aşa cum eşti? De ce mă poți auzi şi vedea, iar ceilalți nu pot?

Era o întrebare uşoară.

— Nu ştiu.

Mi-a aruncat o privire reprobatoare.

— Măcar o idee tot ai. Acum, pe bune, ai o mulțime de cărți despre moarte şi lucruri ciudate.

Şi-a întins mâna spre rafturile pline. Îşi băgase nasul peste tot? Minunat!

— Probabil că ai aflat ceva din ele şi pun pariu că cel puțin ți-ai format o părere.

— Ce te face să crezi asta?

Mă simțeam uşor flatat de părerea ei bună despre mine.

Ea a dat din umeri şi şi-a aruncat părul lucios pe după umeri.

— Cum altfel ți-ai petrece timpul, decât gândind la chestii de genul ăsta? Nu pari să excelezi în lucruri din afara şcolii! În plus, eşti adept al curentului goth şi ai de-a face cu morții, nu?

Alona Dare, regina insultelor-compliment!

— Oho! Mulțumesc! Ți-a spus cineva vreodată ce bine te pricepi la oameni?

S-a încruntat.

— Nu!

— Bine! Nu sunt adept goth.

— Ai părul negru, ți-ai făcut piercinguri, te îmbraci mereu în negru şi te porți ciudat...

— E culoarea naturală a părului meu. Am trei cercei într-o ureche, atât! Cămaşa asta – am tras de materialul întins pe piept – este bleumarin, şi dacă mă port ciudat tot timpul e din cauza *stafiilor* de soiul tău.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Bine, Killian, cum spui tu. Aşadar, nu eşti goth. Nu te purta ca un copil... şi nu-mi mai spune că sunt stafie, a adăugat, încruntându-se.

— De ce nu?

— Păi vezi vreun cearşaf sau lanțuri pe mine? a spus, făcând un gest teatral spre ea.

Ceea ce mi-a adus în minte o mulțime de alte imagini mai puțin fantomatice... Am clătinat din cap ca să-mi alung gândurile astea.

— Cum preferi atunci? Să spun că ai un defect de trăire?

Ea a oftat.

— Las-o baltă şi explică-mi teoria ta, bine?

— Bine.

M-am aşezat la celălalt capăt al patului. Dacă era să mă facă să trec prin astea, aveam de gând să-mi conserv energia ca să pot pleca de aici, după ce „discuția" noastră avea să se termine.

— Tot ce-mi pot închipui e asta: viii ocupă o dimensiune, un loc anume în spațiu şi timp, da? Atunci când mori, energia ta părăseşte această dimensiune şi trece în alta. Am făcut o pauză. Ți-e cunoscută noțiunea de dimensiuni diferite, nu-i aşa?

— Da, sigur, a mințit ea, foindu-se cam nesigură.

Drept răspuns, patul s-a bâțâit, amintindu-mi încă o dată că cea mai frumoasă fată pe care-o văzusem vreodată în viața reală se afla în dormitorul meu, pe patul meu, la nici un metru de mine. Păr scânteietor, gură plină, gât lung şi grațios, şi mai era şi dantela de sub urma de anvelopă şi tricoul alb de sport aproape transparent!

Firește, spre deosebire de fanteziile pe care le aveam uneori, ea era moartă şi noi doi vorbeam despre viața de după moarte şi despre dimensiuni diferite, în loc ca ea să-şi fluture pleoapele şi să-şi țuguie buzele, oferindu-se să facă „orice" dacă o ajutam să treacă testul la Engleză. Totuşi, asemănarea era un pic năucitoare.

— Killian! a spus ea, dând din mână ca să-mi atragă atenția. Te-a lovit cometa, sau ce?

Înapoi la realitate. Şansele mele cu Alona Dare, moartă sau vie, erau cam tot alea, bătând spre zero. Mi-am dres vocea.

— Cred că dimensiunile se suprapun în unele puncte şi, când mor, oamenii sunt prinşi uneori între cele două. Cam

aşa.

M-am întins în spate şi am cotrobăit prin sertarul de la noptiera mea după o bucată de hârtie şi ceva de scris. Am găsit o chitanță de la ultimul Manhunter şi un ciot de creion rupt şi vechi de secole. Bune şi astea.

Am trasat două cercuri întrepătrunse şi am scris legenda adecvată.

I-am întins chitanța.

— Te ajută cu ceva?

Pentru un lung moment a studiat-o atentă, înainte de a-şi ridica privirea, încruntându-se.

— Prin urmare, tu spui că sunt prinsă aici, a spus, ridicând chitanța şi bătând cu degetul în ea. În spațiul dintre. Ca un fel de purgatoriu.

Mi-am ridicat mâinile.

— N-am nimic comun cu religia.

Văzusem îndeajuns de mulți morți de toate religiile sau atei ca să nu fac apel la termeni evlavioşi.

— Spuneai că ai crezut că m-am dus direct în iad, mi-a reamintit ea.

La naiba, era limpede că era mai inteligentă decât crezusem.

— Voiam să spun moartă de-a binelea.

Şi-a coborât mâna în care ținea chitanța, privind-o în continuare.

— Când am dispărut în dimineața asta, de două ori, nu ştiu unde am fost. Nu-mi amintesc nimic. Timpul trece, cred eu, bazându-mă pe faptul că m-am trezit tot aici. Dar sunt...

moartă.

Ochii ei verzi mă priveau sfidători, deşi mai scânteietori decât de obicei, ca şi cum ar fi fost la un pas să izbucnească în plâns.

— Vrei să spui că, atunci când nu sunt aici, sunt în iad?

— Nu ştiu! am spus, încrucişându-mi braţele la piept. Atunci când te întorci, îţi miroase părul a pucioasă?

Fruntea i s-a încreţit.

— De unde să ştiu cum... Dar când s-a prins, a făcut ochii ca la melc. Ah, eşti un imbecil! A mototolit chitanţa şi mi-a aruncat-o. Eu vorbesc serios.

— Nu ştiu, bine? Oamenii dispar în Spaţiul de Mijloc mai tot timpul. Uneori se întorc, dar în cele mai multe dintre cazuri, nu! M-am încruntat. Deşi, de obicei, cei care rămân au probleme nerezolvate, chestii pe care simt nevoia să le îndrepte.

— Da, şi...?

Ochii îi fulgerau periculos, ca şi cum aş fi fost foarte aproape să spun ceva nepotrivit.

Nu mă simţeam prea confortabil.

— Dar tu ce probleme ai fi putut avea?

Decât să fii o căţea! Dar am ţinut giuvaierul ăsta doar pentru mine, deşi nu părea să ajute la ceva.

Şi-a aruncat capul pe spate, ca şi cum aş fi lovit-o, rămânând cu gura uşor deschisă. Apoi ochii ei verzi s-au îngustat şi s-a ridicat din pat, bufnind cu tălpile de podeaua de lemn.

— N-aş fi putut avea probleme? N-aş fi putut avea probleme?

A apucat primul lucru găsit la îndemână – care, din nefericire, s-a dovedit a fi geanta mea pe jumătate făcută – şi mi-a proiectat un tricou în cap.

— Nici măcar nu mă cunoşti... ciudatule!

— Hei! am strigat, ridicându-mi mâinile în apărare.

— Sunt moartă şi blocată aici. E clar că am probleme!

Pe faţă mi-au aterizat nişte jeanşi.

— Doar pentru că lucrurile par în regulă dinspre partea ta... A făcut o pauză ca să-şi reîncarce bateriile, păşind spre

rafturi ca să înhațe ceva de pe ele. Asta nu înseamnă, a continuat, aruncându-mi câteva cărți în cap şi făcându-mă să-mi trag capul între umeri, că aşa şi este!

Ghidul spiritual al lui Tobitt a lovit în tăblia patului, după care, rostogolindu-se, a căzut pe podea cu un bufnet puternic.

— Potoleşte-te! am spus. Puteai să mă decapitezi cu volumul ăla!

— Ar putea cineva scăpa ocazia? m-a tachinat ea, punând mâna pe un alt teanc de cărți.

— Gata!

În fața amenințării ei, m-am dat jos din pat, tresărind la durerea pe care mi-o producea cucuiul din cap.

— Îmi pare rău, bine?

— Nu-i de-ajuns! a spus ea printre dinții încleştați, punctând fiecare cuvânt cu o carte aruncată.

După care s-a întins după cărțile broşate.

Adunându-mi toate puterile rămase, am prins-o pe după mijloc şi am tras-o de lângă rafturi, încercând să fac abstracție de parfumul de flori proaspete al părului ei şi de zbaterile ei. Apoi m-a lovit cu unul din picioarele alea lungi pe care le admirasem mai devreme, prinzându-mă pe după gleznă.

Ne-am prăbuşit amândoi pe pat, care a scos un trosnet şi un bufnet puternic, amenințător. Nici asta nu făcea parte din fantezia mea.

7

Alona

M-am ridicat în capul oaselor, îndepărtându-mi părul de pe față dintr-o singură mişcare. Killian era lângă mine. Din încâlceală – apropo, din greşeala lui prostească, fireşte – m-am trezit prăbuşită peste pieptul lui, care era mai lat decât îmi închipuisem. Cred că bleumarinul *chiar* este o culoare care slăbeşte.

Mâinile lui, de asemenea mai mari decât credeam, se găseau pe picioarele mele, şi i-am simțit căldura pielii şi materialul moale al tricoului atingându-mi interiorul genunchilor, atunci când respira.

Trei zile fără să ai contact cu oamenii nu este o perioadă prea lungă, decât dacă toți cei pe care-i atingi îți întorc stomacul pe dos. Aşa, chiar pare o veşnicie... iar atingerea lui Will Killian nu era dintre cele mai rele.

Se holba în sus la mine şi am remarcat că ochii săi înspăimântători de un albastru şters erau înconjurați de un cerc albastru mai întunecat, aidoma malurilor unui lac de munte care nu este complet înghețat. Îşi lingea nervos buzele, dezvelind nişte dinți albi şi egali, pe care nu-i mai remarcasem înainte, Căci – hei! – nu prea făcea parte dintre zâmbăreți. Da, îmi plac dinții sănătoşi, şi ce-i cu asta? Nu e ca un fetiş pentru tălpi sau alte lucruri caraghioase. Doar pentru că se întâmplă să-mi placă munca unui bun ortodont, nu înseamnă că-mi place şi persoana care *are* dinții sau altceva...

— Ăăă... Alona! a spus el, ezitând.

Dintr-odată, mi-am revenit. Ce naiba făceam? Ăsta era Will Killian! L-am lovit peste umeri.

— Dă-te jos de pe mine!

El a scâncit:

— Tu eşti pe mine!

— Tu ai pus-o la cale!

Am încercat să mă trag de pe el, dar trupul lui îmi fixa piciorul stâng pe patul de sub noi.

— Da, am pus eu totul la cale, începând cu cărțile pe care mi le-ai aruncat în cap...

Pentru o secundă, m-am oprit din zbatere ca să-l privesc furioasă.

— N-aş fi aruncat cu cărți în tine dacă tu n-ai fi...

Dintr-odată, trupul i s-a încordat sub mine.

— Ai auzit?

S-a ridicat în capul oaselor, cu ochii cât cepele. Mişcarea lui mi-a eliberat piciorul, făcându-mi restul trupului să alunece spre podea. Mi-a prins brațele chiar de sub umeri şi m-a tras în sus, astfel încât acum stăteam exact în poala lui.

— Killian! l-am avertizat eu.

— Taci! Încerc să aud ceva!

Îngrijorarea din vocea lui părea reală, aşa că mi-am ținut gura-nchisă. Dacă se întorsese chestia aia cețoasă şi întunecată...

Dar tot ce am auzit a fost motorul unei maşini afară. Suna ca şi cum ar fi cotit pe o alee din vecinătate. Nimic supranatural în asta, dar Killian părea înspăimântat.

M-a ridicat din poala lui şi m-a dat deoparte – aşadar, era mai puternic decât arăta – înainte de a se trage în sus pe pat pentru a privi pe fereastra aflată în partea de sus a peretelui, deasupra tăbliei de la pat. Şi-a sucit mult capul la stânga pentru a privi spre alee.

— Rahat!

S-a lăsat cu grijă în jos, întâi pe pat, apoi coborând pe podea.

— Ce este? am întrebat. Cele zece minute pe care mi le-ai acordat nu s-au terminat.

Doar n-avea de gând să mă lase baltă, nu-i aşa?

— Am apucat să-ți pun o singură întrebare la care nu mi-ai dat un răspuns ca lumea. Doar o bănuială de-a ta.

M-a ignorat, aplecându-se să adune hainele pe care i le aruncasem în cap şi îndesându-le înapoi în geantă.

M-am ridicat în picioare pe patul lui, clătinându-mă un pic, şi m-am îndreptat spre fereastră ca să privesc cu ochii mei. Pe aleea din fața casei lui Killian se oprise o berlină de un cafeniu şters. Am văzut cum uşile din față se deschid. O femeie subțirică, cu acelaşi păr negru ca al lui Killian, s-a ridicat de pe scaunul pasagerului. Avea ochii vădit roşii, chiar şi de la distanța aceea, şi mototolea în mâinile ei mici ceva alb, o batistă sau un şervețel. De pe scaunul şoferului a apărut un omuleț îndesat şi scund, cu o barbă mare şi una din jachetele alea cu petice de piele pe mâneci, care a ocolit maşina şi a cuprins-o pe femeie pe după umăr.

— Maică-ta şi tatăl tău vitreg, am bănuit eu. Ce mare scofală cu asta?

Alta decât chinuitoarele alegeri proaste din domeniul modei făcute de tatăl lui vitreg. Purta pantofi de ocazie de boşorog, cu tălpi groase de cauciuc. Nu cunoşteam pe nimeni care să poarte aşa ceva – credeam că doar sperietorile au parte de încălțămintea asta. Urâți, oribili, intrați în legendă, dar niciodată văzuți cu ochiul liber în lumea reală.

— Maică-mea nu s-a mai măritat vreodată.

A tras fermoarul de la geantă şi şi-a aruncat-o pe umăr.

— Bun, prin urmare..., am spus dându-mă jos de pe pat şi ieşind din odaie pe urmele lui.

— Trebuie să pleci. Acum!

Killian m-a ignorat. A luat-o de-a lungul holului şi a trecut de bucătărie, îndreptându-se spre o uşă pe care n-o observasem de prima oară. Probabil uşa din față a casei.

— Avem o înțelegere!

S-a oprit atât de brusc, că aproape c-am intrat cu nasul în spatele lui.

S-a întors spre mine. Pe fața îndeobşte palidă îi apăruseră pete strălucitoare de culoare. Ceva cu siguranță îl tulbura.

— Tipul de afară, a spus, arătând cu degetul spre alee. Este doctorul Miller, psihiatrul meu. Vrea să mă interneze

pentru că văd lucruri care nu există. Ai priceput?

Nu prea.

— Dar eu exist.

— Nu şi pentru el, şi ți-ar trebui tot timpul din lume ca s-o dovedeşti altcuiva decât mie. Aşa că, dacă îți vrei şi restul celor zece minute, va trebui să-ți ții gura închisă şi să nu-mi stai în drum până când găsesc o cale de ieşire de aici.

Killian s-a lipit de uşă. A tras cu precauție zăvorul, făcând o grimasă când a auzit un scrâşnet zgomotos răspândindu-se prin casă. Era limpede că nu prea foloseau uşa asta. Panica din glasul lui mai atenuase din vorbele sale urâte, dar mi-a şi dat o idee. M-am apropiat şi mai mult.

— Promite-mi că mă ajuți.

— Ce?

S-a uitat la mine, cu mâna încremenită ca o gheară pe zăvor, în spatele nostru, prin bucătărie, răzbăteau voci până la noi. Discutau afară, pe alee. Evident, Killian socotea că vor intra pe uşa din spate, în vreme ce el va putea ieşi pe cea din față. Putea merge, dar era nevoie de o sincronizare perfectă.

— Dacă nu mă pot întoarce la ce eram (şi credeți-mă, după ce văzusem în salonul legistului, nimeni nu s-ar fi întors în trupul ăsta), atunci vreau să merg mai departe. Îngeri, harpe, norişori, trăsnete abătute peste capul lui Misty, gogoşi de trei ori pe zi fără să mă-ngraş – le vreau pe toate! Să bântui pe aici e... deprimant!

Mi-am înclinat capul într-o parte şi mi-am lăsat pleoapele în jos, aruncându-i aceeaşi privire care-l făcuse odată pe Chris să conducă până în Peoria ca să-mi cumpere o *mocha latte* cu mentă, atunci când SINGURUL Starbucks din oraş terminase siropul de mentă.

— O să-mi țin gura-nchisă şi n-o să-ți stau în drum. Dar fă ca lumina albă să vină la mine.

Tipul a clătinat din cap, cu o umbră de surâs.

— Asta nu pot să fac.

— De ce? l-am întrebat.

— Nu de mine depinde.

Mi-am pus mâinile în şold.

— Şi de cine depinde?

Nu mi-a răspuns, a ciulit urechile, încruntându-se, ascultând ceva şi făcându-mi semn cu mâna să păstrez tăcerea.

Da, bine!

— Vorbesc serios, Killian, am continuat. Nu pot rămâne aici, nu aşa! Am nevoie de ajutor. Nu eşti prima alegere, fireşte, dar am nevoie…

Frustrat, tipul a şuierat zgomotos.

— Bine, bine! O să te ajut, a spus în şoaptă. Dar taci odată! Te rog!

Era „te rog”-ul care m-a convins. Părea furios, dar şi speriat. Nu era cine ştie ce distracție să-l enervezi când era aşa – orice ați fi auzit despre mine, nu fac parte dintre cei care torturează oameni. Şi apoi, obținusem ce voiam.

Aşa că mi-am ținut gura închisă… deocamdată.

Dinspre bucătărie au răzbătut până la mine lipăitul rapid al unor paşi şi clinchetul cheilor. Cineva venea pe alee spre uşa din spate.

Killian a aşteptat cu o secundă mai mult decât aş fi aşteptat cu – dar era vorba aici de marea lui evadare – apoi a răsucit mânerul şi a deschis uşa exact când maică-sa băga cheia în broasca uşii din spate.

Ar fi fost perfect! N-ar fi avut idee de cât timp plecase şi probabil nici nu s-ar fi obosit să mai caute pe lângă casă.

Doar că… atunci când Killian a deschis uşa din față, în prag s-a ivit doctorul Miller, cu mâna ridicată, pregătită să bată în canat. N-aş fi putut să spun care dintre ei părea mai surprins.

Pantofii cu tălpi de cauciuc ai sperietoarei, supranaturali în tăcerea lor, au lovit din nou!

* * *

L-au dus înapoi în odaia lui şi în pat mai iute ca vântul. Mi-au trebuit doar câteva secunde lângă ei ca să pricep că, dacă doctorul Miller era cel care avea puterea să-l tragă în cameră, maică-sa conducea de fapt spectacolul. Nu rugându-se sau văitându-se, nu cum ar fi făcut mama mea. Era

distrusă de pierderea soțului şi de posibila pierdere a fiului ei, şi se străduia vădit să nu o ia razna. Doar o cerere din partea ei, şi Killian s-a supus dintr-odată, cu o expresie plină de vinovăție. Şi-a aruncat geanta lângă uşă şi a urmat-o fără un cuvânt. Dacă i-ar fi întins o cămaşă de forță, tipul şi-ar fi pus-o zâmbind.

Minunat! Lucrurile intraseră pe un făgaş bun. Ştiu totul despre trăncănelile de la emisiunile educative cu părinți implicați şi grijulii, dar cred că sunt încă multe de spus despre părinți neimplicați şi indiferenți. E mult mai uşor.

M-am aruncat iarăşi în scaunul de la biroul lui Killian ca să urmăresc spectacolul. Era dreptul meu!

— Unde voiai să pleci, Will?

Doctorul s-a apropiat de capătul patului, în vreme ce mama lui Killian rămăsese lângă uşă, nevrând probabil să-l deranjeze pe marele doctor. Mă rog! Uram terapeuții. Cei mai mulți inutili. Cerându-ți tot timpul să le vorbeşti despre ceea ce simți. Ce bine a făcut asta cuiva? Doar că te face să simți şi să te gândeşti mai mult la lucrurile pe care nu le poți schimba.

— Undeva unde să mă gândesc.

— Vrei să vorbeşti despre ce s-a-ntâmplat astăzi la şcoală?

Miller şi-a scos mâinile din buzunar, punându-şi un braț peste talie, iar cotul celuilalt sprijinit de el. Câteva secunde mal târziu, bărbia i se odihnea în căuşul palmei. Gagiul plecase din biroul lui de câteva ore şi nu-şi mai putea susține propriul cap. Un frecangiu de bărbii. Minunat! Mi-am dat ochii peste cap.

Killian a ridicat din umeri, puțin cam prea defensiv.

— N-am nimic de spus.

Miller s-a încruntat.

— Directorul Brewster voia să te exmatriculeze. Aş spune că asta e ceva.

— Ați vorbit cu el? l-a întrebat.

Pentru prima oară, doctorul a făcut o pauză, pe față i se putea citi ezitarea.

— Eram cu mama ta la restaurant când a sunat telefonul, a spus el, în cele din urmă.

Killian a aruncat o privire rapidă mamei sale.

Aha... se petrecea ceva între mama lui şi psihiatru? Ce revoltător!

— William, sunt îngrijorată pentru tine. Maică-sa a făcut un pas în odaie, frecându-şi mâinile albe şi subțiri. Lucrurile s-au înrăutățit de când...

— Mamă, n-am nimic.

Killian şi-a trecut mâinile prin păr. I-am surprins tresărirea când şi-a atins cucuiul, dar şi-a ascuns-o cu pricepere.

— Brewster s-a purtat iar ca un idiot. Mi-a luat-o pe Marcie...

— Ăsta e şi singurul motiv pentru care n-ai fost exmatriculat. Ăsta şi osteneala pe care mama ta şi-a dat-o cu Brewster în numele tău.

Miller nu arăta prea fericit spunând asta.

Killian s-a crispat, închipuindu-şi în mod sigur discuția cu implorări care avusese loc. Brewster era un fanatic al regulamentului, asta-i clar, dar se bucura să-şi exercite puterea asupra celor lipsiți de putere. Cel mai isteț lucru era să-i arăți respectul în față şi să-l măguleşti încă de la început. Era limpede că Killian o dăduse-n bară cu asta.

— E-n regulă, a spus blând mama lui. N-a fost chiar aşa de rău.

I-a zâmbit şters, dar eu puteam vedea că nu era chiar aşa de în regulă, cel puțin, nu cu Killian.

— Am discutat despre asta, Will.

Miller a continuat să bâiguie cu vocea sa liniştită gen eu-sunt-terapeutul-deci-eu-ştiu-cel-mai-bine. Cu fiecare cuvânt scos pe gură, îl uram şi mai mult. El şi doctorul Andrews fuseseră probabil la aceeaşi şcoală.

— Muzica te ajută, dar dacă te bazezi prea mult pe ea...

— Nu fac asta, a protestat Killian.

Aş fi putut să-i spun că n-avea nicio importanță protestul lui. Miller deja îşi formase opinia.

Bunul doctor a venit mai aproape. Cu o mână şi-a săltat cracii pantalonului, intenționând vădit să se aşeze pe capătul patului. Apoi a observat că patul era înclinat, partea stângă

mai aplecată cu vreo zece centimetri decât cea dreaptă. Hopa! Patul ne amortizase căderea, iar noi îl rupseserăm.

Miller şi-a îndreptat umerii, încruntându-se.

— Ce s-a-ntâmplat aici?

— Nimic, a spus din nou Killian.

— Nu-l convingi cu asta, i-am spus. Scoate altceva!

A clătinat din cap insesizabil.

— Julia, patul băiatului e rupt, a declarat Miller.

— Ce?

Mama lui s-a apropiat iute, picioarele ei mici mişcându-se neauzite pe mochetă. În mod evident, Killian moştenise înălțimea şi greutatea tatălui său.

— Ce s-a petrecut aici, William?

Rămăsese cu gura căscată, privind în jos la pat. Dacă îngrozitoarea canapea din sufragerie era un reper, tipul va sfârşi probabil prin a dormi ani de-a rândul pe patul lui rupt.

— Au fost din nou spiritele? a întrebat Miller. Te-au atacat?

Era bun! Aproape că n-ai fi ghicit nerăbdarea de sub straturile groase de îngrijorare prefăcută.

— Nu, nu! Nimic de genul ăsta! a spus Will, clătinând cu putere din cap, drept răspuns la întrebarea lui Miller.

— Atunci? a insistat Miller.

Killian s-a foit stânjenit în patul său.

— E vorba de o fată, bine?

S-a uitat la mama lui cu ochi rugători.

— Te-a atacat?

Miller părea uimit şi de departe prea interesat.

Killian a ezitat doar o fracțiune de secundă. Apoi şi-a relaxat brațele, ducându-şi palmele sub cap, cu un zâmbet arogant şi leneş, arătând în toate privințele ca un tip care tocmai şi-o trăsese.

— Mda, aş putea spune şi aşa!

— În visele tale! am protestat eu.

Fața lui Miller s-a lungit.

— Vrei să spui o fată reală.

— Câte soiuri de fete există, doctore? a întrebat Killian, încă cu zâmbetul pe buze.

Mda, o să-i trag una după ce doctorul o să iasă de aici.

Năucită, maică-sa s-a încruntat. Privea patul, încercând probabil să-şi reamintească dacă fusese rupt şi ultima oară când intrase în odaie.

— Când s-a întâmplat asta? Nu-mi place ideea să aduci fete în camera ta...

— Julia, interacțiunea cu grupul de vârstă e benefică. Dar, hai să se petreacă în sufragerie, da, Will?

Miller s-a aplecat şi l-a bătut uşor pe Killian pe picior, închipuindu-şi că făcea gestul unui tată. Apoi a făcut o pauză teatrală, iar eu m-am strâmbat premonitoriu. Patru ani de terapie cu doctorul Andrews, regele frecangiilor de bărbii, mă învățaseră la ce să mă aştept în continuare. Doar să dezvălui mici crâmpeie de fericire, ceva care te-ar putea îndepărta de vizitele tale săptămânale obişnuite, şi trebuie să stai cu ochii-n patru.

— Cum crezi că ar interpreta asta Lily? a întrebat indiferent Miller.

Zâmbetul lui Killian a dispărut ca şi cum doctorul s-ar aplecat şi i l-ar fi luat.

— Cine e Lily? am întrebat eu.

— Ar vrea să fiu fericit. Pe vremuri eram prieteni, a spus Killian, retrăgându-se în apărare.

— Nu! Am sărit alarmată în picioare. Calmează-te! îi oferi o deschidere!

Killian ăsta nu ştia cu ce se mănâncă terapia? Tipi ca Miller trăiesc numai pentru asta.

— Ai dreptate. E bine. Ea n-ar vrea să te simți vinovat, ar vrea să-ți trăieşti viața fericit. N-a fost vina ta că n-ai răspuns la telefon.

Cuvintele şi tonul vocii lui Miller reuşeau să transmită lucruri contrarii. Un truc de psihiatru. Habar n-am cum reuşesc, dar e arma lor secretă.

— Ştia că nu răspund întotdeauna la telefon. Nici nu-l aud dacă am căştile pe urechi. Putea s-o sune pe Joonie, pe părinții ei, pe oricine pentru ajutor.

Fraza nerostită ce plutea în aer era: *Dar ea m-a sunat pe mine.*

L-am observat pe Killian retrăgându-se în sine, ascunzându-şi mâinile sub cuvertură. Super! În cazul ăsta, o să fie prea deprimat ca să coboare din pat, ca să nu mai vorbim de vreun ajutor dat mie. Nu ştiam cine era puicuța asta Lily, dar cert era că dădea totul peste cap.

— Încetează, am zis, şi m-am dus către celălalt capăt al patului, cu un oftat exasperat.

Maică-sa s-a încruntat.

— Ai auzit? l-a întrebat pe doctor. Parcă ar fi nişte paşi.

Killian mi-a aruncat o privire de avertizare. Hopa!

Doctorul a privit-o cu destulă răbdare.

— Nu, Julia!

Am profitat că nu erau atenți.

— Miller se joacă cu mintea ta, i-am spus eu lui Killian, pentru orice eventualitate în şoaptă, deşi nu părea că vocea mea putea fi auzită şi de altcineva, căci ar fi trebuit s-o ia razna cu mult timp în urmă. Vrea să ai probleme, pentru că numai dacă ai probleme îşi ia banii. Am cugetat la cele spuse pentru o secundă şi am adăugat: în mod indirect. Dar pricepi tu. Revino-ți.

— Nu, are dreptate. Lily merita ceva mai bun decât i s-a dat. Merita prieteni mai buni.

Mi-am ținut respirația, văzându-l pe doctorul Miller schimbându-se la față când şi-a dat seama că nu cu el vorbea Killian. Oare ceea ce strălucise fugar în ochii lui era lăcomia?

— Fii pe fază, Killian! am aruncat. E cu ochii pe tine.

Killian a încremenit şi, fără să arunce nicio privire în direcția mea, s-a ridicat în capul oaselor.

— Iertare! Voiam să spun că ai dreptate, doctore Miller.

— William, ce s-a întâmplat cu fata aia… n-a fost vina ta.

Vocea mamei lui avea un tremur aproape imperceptibil.

Oo! Acum, în ciuda tuturor lucrurilor, eram curioasă.

— De ce? Ce s-a-ntâmplat cu ea? Ai lăsat-o însărcinată?Ai împins-o pe scări? Ai ajutat-o pe geamăna ei diabolică s-o răpească şi s-o ducă în Mexic ca să-i facă o operație estetică de schimbare a feței?

Hm! Dependența mea de televizor – mulțumesc, video,

cadou al oamenilor de pretutindeni – ieşise prea mult în evidenţă aici.

M-au ignorat cu toţii, inclusiv Killian. Ce să spun, ce surpriză!

— Ştiu, a murmurat Killian, dar cuvântul a sunat a gol.

Nu o credea, şi nu se aştepta nici ca ei să creadă.

— Ar trebui să te odihneşti, a spus doctorul Miller cu aceeaşi voce blândă şi superioară. O noapte la Ivythorne...

— Nu! au rostit Killian şi mama sa în acelaşi timp.

Miller s-a încruntat.

— Julia, te îndemn cu toată puterea să...

Ea a ezitat un moment nesfârşit.

— Mamă, a şoptit Killian, şi i-am văzut teama pe faţă.

Numai ea mai stătea între el şi o viaţă într-o celulă.

Apoi, mama lui şi-a îndreptat umerii şi l-a privit în ochi pe doctorul Miller, făcându-mă să văd în ea femeia care fusese înainte ca tragedia aceea să-i schimbe viaţa. În secunda aia, l-am invidiat niţel pe Killian. Maică-mea s-ar fi luptat ca să mă bage la Ivythorne, sperând ca în felul ăsta să-i atragă cât de puţin atenţia tatălui meu.

— Sunt sigură că vei de acord că a fost un incident izolat, cauzat de directorul Brewster care mi-a terorizat copilul, a spus mama lui Killian. E un bărbat matur care ar fi trebuit să ştie mai bine că nu e cazul să chinuiască un băiat cu probleme.

Miller a clătinat din cap.

— Ştiu că ţi-ar plăcea să crezi...

— Max! Am spus nu!

— Foarte bine! În sfârşit cineva în familia asta care are coloană! am remarcat eu.

— Perfect! a spus Miller, ridicându-şi mâinile, predându-se deloc elegant. E hotărârea ta! Dar, pentru orice eventualitate, am cu mine ceva care să ajute. A dus mâna în buzunarul sacoului şi a scos o seringă protejată. E un sedativ nu prea puternic, a continuat Miller. Doar ca să aibă un somn bun la noapte.

— Şi trimis pe jumătate în secolul următor! am protestat eu. Refuză-l! Mi-ai promis să mă ajuţi.

Killian nu m-a băgat în seamă şi s-a uitat la mama lui.

— N-am nevoie de aşa ceva.

Privind la seringă, gura ei s-a strâmbat dezgustată, dar a dat din cap spre el.

— Ai nevoie de odihnă.

— Un sedativ imediat după o lovitură la cap? am spus. Orice telespectator al primului sezon din *Dr. House* ar spune că e o greşeală. *Sunteți* cu toții nebuni!

Desigur, maică-sa nu ştia de cucuiul lui de la cap, dar totuşi…

Killian şi-a întins braţul cu strângere de inimă.

M-am repezit să-i trag braţul în jos, dar m-a împiedicat patul, iar doctorul Miller, după ani de zile de dopat pacienți, s-a mişcat mai iute ca mine. Acul a pătruns în pielea lui Killian înainte să pun mâna pe el.

Mi-am tras umerii înapoi.

— Ce laş eşti! Retrag toate lucrurile frumoase gândite despre tine.

— Ai dreptate, a spus Killian. Apoi m-a privit încruntat: Ce?

— Am spus că ar fi bine să dormi, a repetat doctorul Miller ceva mai tare.

A scos seringa din braţul lui Killian, a închis-o iar şi a băgat-o în buzunar.

Ochii lucioşi ai lui Killian i-au întâlnit pe ai mei.

— Şi despre ce lucruri frumoase vorbeşti? a spus el, cu o voce deja neclară.

— Uită ce-am spus! m-am răstit.

Miller s-a dat înapoi, plescăind din limbă. A dat din cap spre mama lui Killian şi amândoi au ieşit pe hol. I-am urmat cât pe ce să-i scap când doamna Killian a închis uşa.

— Julia, nu vreau să te alarmez, dar având în vedere istoria familiei tale…

Ea a clipit.

El a cuprins-o pe după umeri, dându-i o îmbrăţişare mult-prea-strânsă-ca-să-fie-profesională.

— Un frecangiu de bărbie libidinos. Şi mai bine!

Am strâmbat din nas, imaginându-mi mirosul de praf al

sacoului său în carouri şi duhoarea persistentă de fum de pipă.

— Poate să nu fie nimic, dar orice schimbare bruscă de comportament trebuie urmărită atent. A făcut o pauză teatrală, îndepărtând-o de el, dar continuând să-şi țină pe umerii ei degetele sale surprinzător de scurte şi grase. Având în vedere acest ultim incident, ar trebui să luăm din nou în calcul o internare...

— E mai bine acum, a spus ea cu o voce fermă, de parcă ar fi putut da substanță afirmației doar prin cuvintele ei.

O, Doamne, nici măcar nu puteam să stau să urmăresc scena asta. Frecangiul de bărbie o să-l interneze pe Killian în mai puțin de o săptămână, iar eu nu puteam să fac nimic ca să-l opresc.

— Ştiu, ştiu, şi s-ar putea să ai dreptate, poate fi un incident izolat, dar în ultimele opt, nouă luni... îmi fac griji, Julia. Mie îmi pasă.

A îmbrățișat-o din nou, trupul lui gras aproape înghițind cu totul trupuşorul ei.

— Ticăloşi scârboşi, asta sunt cu toții! Trezeşte-te, Julia! i-am strigat în față.

Dezgustată, m-am lipit de perete ca să mă strecor pe lângă el. Pe bune, ce-ar fi trebuit să fac? Singura şi strălucitoarea mea idee avea practic creierul amorțit deocamdată şi probabil saliva pe pernă. Iar informația pe care mi-o dăduse? Nu-mi era de prea mult ajutor.

M-am strecurat fără zgomot de-a lungul holului, spre bucătărie, şi am intrat în sufragerie, trântindu-mă pe canapeaua în carouri. Pe cât de urâtă era ochiului, pe atât era de confortabilă. Poate că de-asta lăsau deoparte bunul-simț şi o păstrau în sufragerie.

Aveam nevoie de un plan. Killian era scos din joc, probabil pe timp nelimitat. Înțelegere sau nu, nu avea de gând să rişte ajutându-mă pe mine, nu punându-şi libertatea la bătaie. Şi mai că nu-l puteam acuza. Din nefericire, ceilalți morți pe care-i întâlnisem păreau să nu aibă nicio idee despre cum să ieşi din capcana asta sau să fi făcut ceva ei înşişi, aşa că eram pe contul meu. Nu era mare lucru – rămăsesem cam

singură încă de la treisprezece ani. Totuşi, să plătesc facturile şi s-o menţin pe mama trează îndeajuns de mult ca să se ducă o dată pe semestru la o şedinţă cu părinţii nu era chiar acelaşi lucru cu determinarea sorţii sufletului meu nemuritor, dar ce mai conta! O puteam face. Obţineam întotdeauna ce-mi doream, într-un mod sau altul. Trebuie doar să nu te laşi până careva sau ceva cedează. Cine renunţă ultimul, câştigă! Avusesem un tricou din tabăra de majorete pe care scria chestia asta.

Dar să încep cu începutul! Aveam nevoie de hârtie şi de un pix. Lucrurile par întotdeauna mai uşor de realizat atunci când sunt scrise. Nu fusesem aleasă de trei ori regina balului fără un pic de efort şi fără un plan pus la punct. Azvârlindu-mi picioarele de sub mine, am lăsat elanul să mă ridice de pe canapea. În cursul saltului, una dintre gleznele mele a trecut printr-o geantă de piele răpciugoasă aflată într-o parte a canapelei.

Geanta lui Miller. A lui trebuia să fie. Nu era aici când am... mă rog, căzut prima oară în zonă. Fermoarul de la buzunarul principal era tras în jurul unui număr impresionant de dosare şi bloc-notesuri negru cu alb, toate îngrămădite alandala şi în unghiuri ciudate. Mânerul de nailon era rupt pe ambele părţi, iar din rămăşiţe ţâşneau smocuri răzleţe de scame maronii. Geanta arăta ca un soi de creatură stranie rămasă cu bucata mestecată în gură.

Am rânjit. Minunat! Niciun bun frecangiu de bărbie n-ar fi fost prins în ofsaid fără un bloc-notes şi o mulţime de pixuri. Cu puţină concentrare...

Aplecându-mă, am fixat cu privirea geanta, imaginându-mi pielea roasă sub degetele mele şi răceala metalică a dinţilor de la fermoar.

Creatura de geantă s-a lăsat pe o parte şi şi-a vărsat la moment conţinutul. Pixuri, din cele groase şi scumpe, s-au rostogolit afară, alături de nenumărate dosare. Am căutat după cel mai puţin uzat bloc-notes... şi mâna mi-a trecut prin el.

— Drace!

Am încercat din nou, dar cu acelaşi rezultat.

Concentrându-mă de astă dată să fac notesul să fie solid, i-am atins un colț cu mâna, dar numai pentru o fracțiune de secundă.

— Las-o baltă!

Dacă era aşa de greu să iau un notes fără Killian lângă mine, cu voodoo-ul lui personal sau ce avea, cum să reuşesc să țin un pix, ca să nu mai vorbesc de scris?!

— Naşpa! am spus cu voce tare, fără să mă adresez cuiva anume.

Bun, deci nici pix, nici hârtie. Puteam să-mi construiesc strategia în capul meu. M-am aşezat pe podea, încrucişându-mi picioarele. Killian vorbea ceva despre nişte treburi neterminate, chestii pe care trebuia să le rezolv. De fapt, spusese că nu aveam nicio chestie. Îmi arătase ce ştia el.

Dar cum putea cineva în *starea* mea să rezolve ceva? Nimeni nu mă putea vedea sau auzi, în afara lui Killian, şi nu păream să fi câştigat vreun soi de supraputeri legate de viața de după moarte, cum ar fi să bântui visele oamenilor sau ceva în genul ăsta. Reuşisem să fac să funcționeze trecerea prin obiecte solide, dar, pentru moment, lucrul ăsta era cu totul nefolositor.

Mi-am tras genunchii la piept şi mi-am îmbrățişat picioarele, reținându-mi lacrimile neaşteptate şi inoportune. Părea genul de încercare incorectă. Sigur, te poți deplasa spre paradis dacă faci imposibilul. Altfel, rămâi blocat aici... pe veci. Singur.

Nu! Am clătinat din cap şi mi-am îndreptat umerii. N-o să mă las copleşită. Trebuie să existe o cale să învinge. *Întotdeauna* am învins.

Gândeam rozându-mi degetul mare, şi după o secundă, mi-am revizuit atitudinea. Moartă sau nu, unghiile rupte şi cu dâre de scuipat nu sunt acceptabile.

Dacă nu ar fi într-o stare de inconştiență, i-aş fi putut da lui Killian câteva mesaje pe care să le transmită pentru mine. Mi-l imaginam ducându-se la Chris şi informându-l că prietena lui moartă nu era prea mulțumită de el în ultimul timp. Mda, Killian chiar ar avea nevoie de o internare în spital după aşa ceva.

Mi-am coborât ochii pe geanta care dădea pe dinafară a lui Miller şi pe mulțimea de dosare, mape şi hârtii împrăştiate pe podea în fața mea, şi în aceeaşi clipă mi-a venit o idee. Poate că gândeam prea *ad litteram.* Comunicarea din marele dincolo, chiar dacă, de fapt, nu era aşa de mare şi nici aşa de dincolo, trebuia să fie mai subtilă.

Concentrându-mă pe dosarul de deasupra, l-am împins şi acesta a alunecat de pe muntele de hârtii şi a ajuns pe mochetă. De acolo, ca să-l mişc de-a lungul mochetei şi să-l aşez cum trebuie a fost destul de uşor. Am considerat că aveam nevoie de încă vreo cinci sau şase dosare ca să-mi duc la îndeplinire ideea.

Din fericire, Miller era o vorbă-lungă – nicio surpriză de altfel. Cei doi o luaseră pe hol spre bucătărie cu ceva timp în urmă, dar se opriseră acolo să trăncănească mai departe şi puteam auzi crâmpeie din conversația lor, în vreme ce mă desfăşuram.

— ... te îndemn să te mai gândeşti, Julia.

— Apreciez faptul ăsta, Max, sincer! Dar e fiul meu şi...

— Dacă s-ar fi aflat la volan în timpul acestei ultime crize? Te-ai gândit la asta?

Răspunsul Juliei a fost un murmur jos şi supărat pe care nu l-am putut desluşi. Fată bună! Terapeuții nu sunt alfa şi omega cunoaşterii. Uneori, nu sunt decât nişte găuri negre în care se duc banii.

Cu respirația tăiată din pricina efortului depus, am împins ultimul caiet cu coperte de carton la locul lui – pentru efect, răvăşisem puțintel dosarele şi notesurile – şi m-am dat înapoi să-mi admir opera. Foarte frumos, dar oare nu era nevoie de ceva mai mult? Puțină măiestrie artistică!

Îngenunchind din nou, am împins un alt dosar. Doar că acesta, mult mai gros şi mai greu, conținând mai multe hârtii decât celelalte, şi-a împrăştiat foile pe jos, în loc să alunece frumos pe podea. Documentul de deasupra arăta ca o scrisoare, iar restul erau... capitole? Pagini aranjate în ordine, cu dialoguri şi paragrafe...

M-am aplecat mai mult ca să văd mai bine. Scrisoarea de deasupra era din partea editurii *Page Seven Books* şi era

adresată doctorului Miller.

Stimate doctore Miller,

Suntem fascinați de fragmentul din cartea dvs., ***Morții nu vorbesc.*** *Ne-a plăcut povestea de iubire ilicită dintre psihiatru şi mama băiatului bolnav, Billy, ca şi misterul acestuia – e cu adevărat bântuit sau doar bolnav mintal? Oare tatăl lui s-a sinucis, sau a fost omorât de aceleaşi duhuri care-l bântuie şi pe fiul său? Mai credem şi că aveți o rampă excelentă, ca psihiatru care a tratat multe cazuri asemănătoare.*

Vă rugăm să ne trimiteți cât de repede puteți manuscrisul complet.

Cele bune,
Roger Fillmore
Editor-Şef

Dumnezeule! Incredibil! Miller îşi transformase viața într-o carte. Nu e de mirare că insista atâta ca să fie Killian internat. Trebuia să scrie epilogul. Ca să nu mai amintim că aşa ar avea drumul deschis pentru a se culca cu mama lui Will. Puah!

M-am întins ca să dau deoparte scrisoarea pentru a citi capitolele de dedesubt, dar am auzit vocea lui Miller apropiindu-se.

— Acum o să-mi iau geanta şi plec. Mai am nişte pacienți care mă aşteaptă, spunea el cu țâfnă.

Era limpede că mama lui Killian îl pusese la punct, cel puțin pentru o vreme.

Cu nițel efort, am reuşit să trag sub canapea scrisoarea editorului şi primul capitol. După care mi s-a terminat timpul.

Miller a trecut din bucătărie în sufragerie, rămânând stană de piatră când şi-a văzut conținutul servietei aruncat pe jos.

— Ce…?

Apoi s-a întors şi a văzut figura făcută de mine. Două mape maronii reprezentau ochii, iar o a treia ținea locul nasului. Apoi, cinci caiete cartonate, cu coperte negru cu alb, formau un chip încruntat amenințător – atât de amenințător cât pot fi nişte hârtii. Una peste alta, era vorba de o față mare încruntată meşterită din dosarele lui taman în mijlocul mochetei din sufragerie.

Miller s-a albit la față, iar eu am izbucnit în râs.

— J... J... Julia..., a bâiguit el.

— Ce este?

Femeia a apărut în pragul uşii, posomorâtă. Când a dat cu ochii de opera mea, a rămas cu gura căscată, genunchii au prins să-i tremure şi a simțit nevoia să se sprijine de perete.

Am tresărit. Nu pe ea o vizasem.

— Tu ai făcut asta? a întrebat Miller.

— Idiotule! i-am transmis eu. Când ar fi avut timp? Era cu tine, ai uitat?

Dar doamna Killian nu mai gândea cu claritate.

— Danny! a spus ea, arătând pierdută. Mereu face farse de astea, mişcă lucrurile de colo-colo. Odată mi-am găsit ceasul de copt în frigider. A jurat că nu el a făcut-o, dar...

A căzut în genunchi şi a început să plângă.

— Nu fi proastă! s-a răstit el. Soțul tău e mort. A plecat într-o lume mai bună. Nu se joacă cu dosare şi nici nu-ți trimite mesaje. Dacă nu tu ai făcut-o, atunci băiatul!

S-a uitat în direcția camerei lui Killian, de parcă ar fi putut privi prin pereți.

— Da, sigur, după ce l-ai sedat, a trecut pe lângă tine în hol, a făcut asta şi apoi s-a întors la el fără să fie observat, am spus, dându-mi ochii peste cap.

Julia şi-a ridicat bărbia şi şi-a şters obrajii cu dosul mâinii.

— I-ai dat un sedativ, Max!

— E absurd! A smuls servieta şi a prins să arunce în ea dosarele împrăştiate. Stafiile fac parte din imaginația oamenilor, doar ca să-i mai aline în perioadele de depresie. Punct! Atât şi nimic mai mult!

Dar când s-a aplecat să ridice dosarele şi caietele cartonate

care formau fața încruntată, mâinile îi tremurau.

— Ah, Max, nu da cu piciorul epilogului din cauza noastră, l-am tachinat eu. Trebuie să-l scrii neapărat.

S-a repezit spre bucătărie, cât pe ce s-o dea pe mama lui Killian cu roțile-n sus.

— Când ne mai vedem? a spus ea printre suspine.

— Te sun eu, a răspuns el răstit.

Apoi uşa din spate s-a trântit şi umerii doamnei Killian s-au lăsat şi mai mult, tresăltând din cauza plânsului.

— Ar fi trebuit să-l asculți pe fiul tău, i-am zis. Spunea adevărul.

Entuziasmul la succesul primei mele comunicări se mai diminuase având în vedere starea ei de depresie. Ca să fiu sinceră, mă simțeam puțin buimacă şi ametită, ca în acea dimineață când...

Mi-am coborât privirea şi am descoperit că pot vedea prin brațele mele încrucişate la piept. De fapt, puteam vedea foarte bine până la raftul din spatele meu.

Phii, drace!

—

8

Will

Ştiai de asta?

Vocea mamei mele a pătruns într-un vis în care o vânătă mare însufleţită pe nume Bob se împleticea pe marginea unei faleze cu gândul la sinucidere şi la parmezan.

M-am trezit încet, fără să-mi deschid ochii. Îmi simţeam pleoapele cleioase şi lipite de globii oculari, capul îmi pulsa mai rău decât ieri, iar spatele mă durea de somnul greu de atâtea ore în care rămăsesem nemişcat. Simţeam razele soarelui care treceau prin jaluzelele trase, mai calde şi mai strălucitoare decât ieri. Trebuie să fi fost iar dimineaţă.

— William, cu tine vorbesc! Scoală-te!

Vocea ei avea un ton neobişnuit.

Mi-am ridicat pleoapele şi am privit-o. Stătea la capătul patului meu înclinat într-o parte, cu un teanc de hârtii în mână.

— Despre ce tot vorbeşti acolo? am murmurat eu.

— Despre asta!

A făcut un pas înainte şi mi-a întins în faţă hârtiile făcute evantai.

Prima dintre ele părea să fie o scrisoare adresată doctorului Miller în legătură cu o carte…

M-am ridicat în capul oaselor, nemaibăgând în seamă variatele dureri şi junghiuri.

— Scria o carte despre noi? Unde le-ai găsit? Ţi le-a dat el..

— Nu, nu! a făcut ea, clătinând din cap. Le-am găsit ieri sub canapea, când făceam curăţenie după farsa ta.

Treaba cu curățenia ținea. Mama făcea mereu curat când era tulburată. În anul când murise tata, stricase trei aspiratoare. Cât priveşte partea a doua...

— Despre ce farsă vorbeşti?

A adunat hârtiile în mâini, râzând nervos.

— Ah, nu face pe prostul cu mine. Sunt mama ta de prea mult timp, şi apoi, tatăl tău obişnuia să facă aceleaşi farse. Să mişte lucrurile din jur atunci când nu mă uitam şi să pretindă că nu ştia nimic despre asta.

Alona! Mi-am lăsat capul pe pernă. Ea trebuie că fusese. Era singura care se aflase ieri aici, cel puțin după câte ştiam eu.

— Spune-mi despre farsa de ieri, i-am cerut precaut.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Păi ce poate fi mai clar? Hârtiile doctorului Miller erau împrăştiate prin toată camera şi mai era şi fața aia încruntată, făcută din caiete şi dosare. Era de-a dreptul înspăimântat.

Şi-a coborât privirea pe hârtiile din mână, strâmbându-şi gura cu dezgust.

— O spaimă pe care, după părerea mea, o merită din plin.

— Ah, am spus eu, de farsa aia vorbeşti.

Nenică! A consumat o energie uriaşă fata ca să mişte chestiile alea fără mine prin preajmă. Morții pot atinge lucrurile de pe tărâmul nostru în treacăt – de aici toate poveştile cu stafii care aruncă jos tablouri de pe pereți, trântesc uşi şi aprind sau sting lumina – dar numai după o concentrare intensă care le suge de vlagă.

Mama s-a proțăpit pe marginea patului, împingând cu picioarele în podea ca să nu alunece.

— Tu ai fost, nu-i aşa? a întrebat ea cu o voce şovăielnică. Ai aflat nu ştiu cum despre carte şi ai vrut să-l pedepseşti? Ai chemat pe cineva când eram sus, pe Joonie probabil. Uşa din spate a rămas descuiată tot timpul, am verificat.

Vorbea cu speranță, ipoteza ei excluzând orice soi de fantomă sau element supranatural. În cap mi-au răsunat cuvintele tatălui meu pe care mi le spusese când aveam şase ani: Ea nu înțelege. *Nu vrea să înțeleagă, Will. O sperie!* Bătea

darabana în volan, în vreme ce o aşteptam pe mama să vină. Ea era în baie, plângând. Tocmai făcusem praf una din rarele seri când ieşeam la restaurant împreună, declarând că bunica Reilly ne sfătuia să nu comandăm peşte pentru că arăta cam vechi. Bunica Reilly, mama lui mama, murise cu şase luni în urmă de infarct. *E un blestem, băiete, şi-mi pare rău că ţi l-am transmis şi ţie. Fă tot ce poţi ca să duci o viaţă normală şi încearcă să nu-i faci să sufere pe cei la care ţii. Asta e tot ce pot să spun!*

Doar că tata o dăduse şi el în bară. Nu ştiam cum ar fi reacţionat mama dacă ar fi auzit că soţul ei vorbeşte cu morţii, dar eram dispus să pun rămăşag că ar fi preferat să facă asta *fiind* mort. Dar era tot tatăl meu, şi murise, aşa că am făcut ce ţinea de mine să mă conformez dorinţelor sale.

— Mda, i-am spus mamei, eu am fost.

A oftat zgomotos, uşurată.

— Mă gândeam eu. De ce nu mi-ai spus despre astea? De ce punerea asta în scenă?

Bună întrebare! Alona se putea mărgini să-mi spună despre descoperirea ei. Când m-aş fi trezit din efectul sedativelor pe care îngăduisem ca Miller să mi le injecteze, în ciuda protestelor ei. Bine, mi se părea corect. Probabil că avea vreun motiv să se îndoiască de capacitatea mea de a duce o treabă la bun sfârşit. Dar nici asta nu explica brusca ei preocupare pentru problemele altcuiva, ăsta era adevăratul mister!

— Nu credeam c-o să mă crezi dacă n-aveam o dovadă, i-am spus mamei.

O explicaţie îndeajuns de raţională, chiar dacă nu adevărată,

Ea a oftat.

— M-ai făcut să-mi stea inima. Data viitoare, mărgineşte-te să-mi spui doar.

— Bine, bine!

S-a ridicat şi a pornit spre uşă.

— Ce-ai de gând cu doctorul Miller?

Dintr-odată, părea epuizată.

— Nu ştiu. N-o să te întorci acolo. Cred că va trebui să-l

reclam cuiva şi să obțin o recomandare pentru un alt doctor.

Doar că Miller fusese opțiunea cea mai la-ndemână şi cel cu o deschidere imediată pentru un pacient nou pe care să-l vadă periodic. Acum, probabil că aflasem de ce o făcuse.

Ce idiot! Aş fi vrut să-i văd fața când dăduse peste opera Alonei. Fusese o mişcare foarte isteață din partea cuiva mort atât de recent. Începusem s-o bănuiesc că, în spatele feței ei drăguțe şi a atitudinii afurisite, tăinuia o inteligență destul de sclipitoare. Chiar dacă era orientată mai ales spre competiția popularității, atacuri la persoană şi laudă de sine, tot inteligență era. Mişcarea cu Miller, fie ea pentru beneficiul meu sau pentru propriul ei amuzament, îmi oferise păsuirea de care aveam nevoie. Vor trece săptămâni, poate chiar o lună, ca să găsesc un alt psihiatru care să excludă posibilitatea petrecerii unui alt incident precum cel de ieri, iar eu aveam poate un plan pentru ce va urma, dacă Alona ar fi fost de acord. Eram aproape sigur că puteam veni cu un stimulent ca să fac ca toate astea să se petreacă.

Am dat la o parte cuvertura şi am coborât din pat, simțindu-mă mai bine decât mă simțisem pe timpul când tatăl meu încă mai trăia.

Mama a rămas cu gura căscată.

— Unde crezi că pleci?

— La şcoală. Ai vorbit cu Brewster, deci mă pot întoarce, nu? Am traversat camera ca să dau iama prin rufele de pe scaun şi prin cele aruncate pe podea, mulțumită Alonei, în căutarea unui tricou şi a unor boxeri curați.

— William, nu trebuie să dovedeşti nimic..., a început ea blând.

— Mamă, mă simt bine. Pot s-o fac.

Am mirosit iute subsuorile tricoului meu negru preferat. Pe piept scria cu litere mari o replică din Matrix: NU EXISTĂ NICIO LINGURĂ. Nimeni nu pricepea, dar mie îmi reamintea că realitatea este supusă întotdeauna îndoielii.

— Şi cu Marcie cum e? Muzica ta, a spus ea încruntându-se. Brewster te-a suspendat de la şcoală pentru restul săptămânii.

— Nu-ți face griji, o să fie bine. Am un plan.

Practic, era vorba de o mituire şi de o regină a balului moartă care avea nevoie de ajutorul meu. Pe-aproape.

M-am întors iute ca s-o sărut pe obraji pe mama mea uluită, după care m-am dus la duş.

Alona Dare murise la prima oră pe linia continuă de pe strada Henderson, cam la vreo şase metri de unde începea şcoala. Să sari peste prima oră era o chestie mult prea uşoară, mai ales dacă depuneai efortul ca să te arăți printre primii, cum făcuse Alona în ziua aceea.

Zvonurile continuau să circule: de ce venise în ziua aceea la şcoală dacă tot voia să chiulească, şi încă în aşa o grabă că nici măcar nu se mai asigurase dacă trece sau nu vreo maşină. Unii spuneau că ea nu se uita niciodată pe unde mergea, aşteptându-se ca orice şi oricine să se dea la o parte din calea ei. Aşa că nu a fost atât un accident, cât aroganța ei cea care-a terminat-o. Bănuiam că oamenii ăştia încercau să ofere o morală celorlalți, transformând-o într-o poveste pilduitoare, lecția fiind: Priviți în ambele sensuri. Şi nu fiți aşa afurisiți!

Alții şopocăiau despre sinucidere, arătând înspre prietenul ei, Chris Zebrowski, care deja se săruta cu Misty Evans, cea mai bună prietenă a Alonei. O altă parte dintre cei din urmă pretindeau că fuseseră martori la o confruntare între patru ochi între Misty şi Alona, care-o făcuse pe Alona să părăsească şcoala în fugă.

Dar oricum, rezultatul era acelaşi. Alona era moartă, Chris şi Misty se combinaseră public la indecent de puțin timp după funeraliile Alonei, iar populația din Groundsboro High avea ce bârfi şi cleveti pentru cel puțin câteva săptămâni încă.

Am tras Dodge-ul la marginea trotuarului de pe Henderson, lângă terenurile de tenis, am aprins avaria şi m-am pus pe aşteptat. Alona nu se sinucisese, ştiam asta. Fata era îndeajuns de arogantă şi se prețuia cât se poate de mult. Avusese însă parte de o moarte violentă şi nu din cauze naturale, ceea ce însemna probabil că era încă legată de locul exact al morții ei. În cazul de față, mijlocul străzii Henderson.

Deşi urmele de sânge fuseseră şterse de mult, ceva din Alona tot rămăsese, chemând-o înapoi aici mereu şi mereu în momentul morții ei. Drept bonul, trebuia doar să aştept câteva minute ca să-mi dau seama dacă aveam dreptate.

Pe drum treceau maşini spre liceu, prin geamurile lor mă priveau diverse persoane. Nicio problemă. Probabil că deja auziseră despre cele întâmplate ieri şi se holbau şi pentru asta, şi pentru că mă găseam şi eu acolo. Am coborât geamul de la portiera mea şi mi-am scos telefonul din buzunarul din față, luându-l în mână pentru un aer de autenticitate. Aşteptând în rabla mea să fiu remorcat.

— Salut, Will Kill!

Mi-am ridicat privirea în mod automat drept răspuns la porecla asta stupidă cu care mă potcovise cineva din primul nivel.

Ben Rogers îşi scosese capul pe geamul deschis al Land Rover-ului său.

— Orele se țin înăuntru, ciudatule!

Mi-am lățit un zâmbet pe față, simțind cum mă dor obrajii din cauza efortului.

— Pe bune?! Mulțumesc mult!

Idiotule! Mă întrebam pentru a milioana oară ce găsise Lily fascinant la el şi la felul lui de-a fi.

Cineva din spatele lui Rogers, care aştepta să intre în parcarea şcolii, a apăsat pe claxon.

Nemulțumit de lipsa mea de reacție, Ben şi-a retras capul pe geam şi a accelerat brusc, făcând cauciucurile să scârțâie când a luat virajul în parcare.

— Dumnezeule, cât urăsc asta! s-a auzit deodată vocea Alonei chiar lângă urechea mea, făcându-mă să sar în sus. Se crede cumva în *Cursa din Hazzard?* Nu aduce nici pe departe cu Johnny Knoxville.

M-am întors şi am văzut-o pe scaunul pasagerului. Şi-a întins mâinile deasupra capului, căscând cu poftă, fără să pară preocupată de apariția ei bruscă şi neaşteptată.

— Ce-i cu tine aici? am întrebat-o. Ai murit *acolo!* am spus, arătând cu degetul spre drum.

Ea şi-a lăsat în jos brațele şi m-a privit.

— Mulțumesc, domnule Evident. De unde să știu? Ieri, de câte ori am dispărut, tot în camera ta m-am trezit. Ca şi cum n-ar fi fost un loc dezagreabil. Şi-a dat ochii peste cap. A trebuit să mă plimb de colo-colo. În plus? Sforăi.

Am căscat gura la ea.

— Ce tot vorbeşti acolo?

Nu m-a luat în seamă.

— Ce fad *tu* aici? a întrebat, încruntându-se. Credeam că la ora asta tragi deja de lanțurile de la ospiciu.

Mi-am reținut respirația şi am numărat până la cinci, înainte să-i răspund. Asta era Alona! Nu intenționa să umilească... dar, de fapt, asta făcea!

— M-ai ajutat şi am venit să-ți mulțumesc, am spus printre dinții încleştați.

Ea s-a încruntat din nou.

— Pentru că l-am speriat pe frecangiul de bărbie?

Nedumerit, mi-am ridicat sprâncenele, iar ea şi-a încrețit fruntea şi a dat din cap pasămite gânditoare, ducându-şi mâna sub bărbie, bătând darabana cu două degete chiar sub buza inferioară.

Uimit din nou de istețimea ei, am clătinat din cap, zâmbind fără să vreau.

— Frecangiu de bărbie, da!

Ea a aprobat din cap.

— Unul dintre cei mai răi din câți am văzut.

M-am strâmbat.

— Am găsit scrisoarea şi fragmentul din cartea lui. Tu le-ai lăsat pentru noi, este?

— Tipul e naşpa rău, a spus ea, ridicând din umăr. Mi-am zis că poate voiai să afli chestia asta.

— Mulțumesc, am răspuns precaut.

Aşadar, mi-a făcut o favoare! Poate că nu era chiar aşa rea cum se zvonise. *Poate!*

A dat drumul unui oftat adânc.

— Mda, cu plăcere, să zic şi eu!

Şi-a aplecat fruntea, s-a afundat în locul ei şi şi-a întins picioarele lungi în față.

Mi-am dres glasul, încercând să nu mă holbez la

privelişteа asta atrăgătoare. Ce să fac? Sunt un tip căruia îi plac picioarele.

— Care-i problema?

— Alta decât cea evidentă? Şi-a aruncat mâinile în sus. Nu ştiu. Credeam că am punctat-o ieri.

— Ce anume ai punctat?

— Viaţa de după. Ce-ar trebui să fac... să mă mişc, să găsesc lumina, ceva!

Şi-a fluturat teatral mâinile.

— Şi anume?

Era de rău augur pentru planurile mele dacă-şi găsea propria modalitate de a-şi rezolva situaţia. N-aş mai fi contat în faţa ei, iar Alona Dare nu face favoruri. Cel puţin aşa gândisem până azi.

S-a auzit un claxon şi Alona a ridicat automat privirea, schiţând un zâmbet şi ridicând mâna a salut... până ce a realizat că n-aveau cum s-o vadă. Zâmbetul s-a şters, iar mâna i-a căzut în poală.

— Asta doare, a murmurat.

— Ce ţi-ai pus în cap? am întrebat, reamintindu-mi că trebuie să am răbdare.

Ea s-a întors spre mine, trăgându-şi un picior sub ea.

— Bun, m-am gândit la ce spuneai şi... S-a oprit, încruntându-se. Nu-ţi pasă ce-o să creadă lumea când o să te vadă aici vorbind de vinul singur?

— Păi, eu...

A ridicat o mână.

— Lasă, nicio problemă. Vreau să spun, ei cred oricum că eşti sonat. Să vorbeşti de unul singur e cât se poate de normal.

Mi-am ridicat bărbia şi i-am arătat celularul pe care-l ţineam în mână.

— Telefon cu difuzor.

Ea a înălţat dintr-o sprânceană.

— Ai difuzor pe vechitura aia?

— Nu, dar ei – şi am arătat spre cei care aşteptau să intre în parcare – nu ştiu asta.

Celularele cu difuzor, sau, şi mai bine, cu Bluetooth,

reprezentau cea mai bună invenție pentru a disimula discuțiile cu cei pe care nu-i putea vedea nimeni altcineva. Devenise atât de normal să-l vezi pe câte unul vorbind cu aerul, încât îi bănuiam că în jumătate din cazuri nu se oboseau să mai verifice dacă exista vreun telefon. Plus că mă scutea de efortul de a veni cu o minciună mai greu de crezut. Prin clasa a VI-a, îi spusesem mamei, atunci când mă prinsese vorbind singur, că repetam un rol dintr-o piesă. Tata ştia prea bine, dar mama a continuat să mă chestioneze o bună parte din an, când se juca piesa şi dacă putea cumpăra bilet.

— Aha! a spus Alona, gândindu-se o secundă. Destul de isteț.

Mi-am înghițit o replică sarcastică. Deocamdată aveam nevoie de ea şi nu aveam de gând s-o pierd aşa de repede.

— Aşadar, la ce ziceai că te gândeşti?

— Ah, da! a răspuns, însuflețindu-se pe dată. M-am gândit la ce ai spus tu, să-mi rezolv problemele şi să mă deplasez spre lumea *spiritelor.*

A accentuat termenul ales, avertizându-mă din priviri.

Mi-am ridicat mâinile, mimând nevinovăția. Dacă nu vrea să fie numită stafie, e-n regulă. Chiar dacă asta era.

— Doar că n-a mers foarte bine. Am încercat să comunic. Ştii, să trimit semne ale prezenței mele, să mişc lucruri...

Am căscat gura.

— Ai încercat să-i bântui pe oameni?

— Nu, am încercat *să comunic!* Nu e vina mea dacă se sperie. Şi apoi, a fost vorba de doar câțiva care au şi meritat-o, a spus ea, apărându-se.

— Când ai făcut asta? am întrebat-o.

— Ieri, când erai pe tărâmul viselor.

Mi-am frecat fruntea. Faptul că se mai afla încă aici era o minune. Căci pe fantome nimic nu le suge mai mult de vlagă decât faptul de a face rău. Iar când energia lor scade considerabil, ele dispar... pe vecie!

— Ce-ai făcut, mai exact?

— Ce-ți pasă ție? a ricanat ea.

— Spune-mi!

Trebuia să constat pierderile suferite. Dacă era să fie aspirată pentru totdeauna în orice secundă, atunci planul meu se ducea de râpă.

A prins să-şi roadă degetul mare.

— Printre alții, se poate să fi vizitat şi casa unei foste prietene şi să fi răsturnat nişte lucruri, în vreme ce – s-a strâmbat dezgustată – o făcea cu noul ei prieten.

— Chris şi Misty, am suspinat. Nu ei sunt problema ta nedusă la bun sfârşit.

— De unde ştii?

— Pentru că, asta dacă n-am înțeles complet greşit ceea ce am văzut, tu nici măcar nu ştiai despre ei până ieri. Adică după trei zile de la moartea ta şi de când ai rămas prinsă aici. Puteam vedea că refuza să mă creadă. Mă rog! I-ai speriat?

Pe fața ei a răsărit vin zâmbet încrezut.

— Da, oleacă. A şovăit, apoi s-a aplecat mai aproape de mine, încântarea făcând să i se încordeze întreg trupul. A fost foarte mişto! Am aruncat doar cu poze de-ale mele în ei. Ca să ştie că e vorba de mine. S-a încruntat. Chestia e că prin preajmă nu erau prea multe poze cu mine, aşa că am putut arunca doar cu una singură, iar ei n-au observat pentru că muzica era dată tare...

— Alona..., am încercat eu s-o întrerup.

Chiar în vreme ce vorbea, vârfurile degetelor ei deveneau transparente.

— Apoi am hotărât să găsesc anuarul ei...

— Alona!

— Ce-i?

M-a privit direct, foarte agasată.

Am prins-o de încheietură şi i-am ridicat în față mâna care-i dispărea.

Ochii ei verzi s-au căscat.

— La naiba, nu din nou! Se împute treaba. Ieri, ori de câte ori am încercat să comunic, eram mereu trasă... spre locul ăla. S-a cutremurat. Cel pe care nu mi-l pot aminti.

— Crezi că locul ăsta ar putea fi un indiciu? am murmurat, eliberându-i încheietura înainte de a dispărea.

Spune ceva frumos! i-am ordonat.

Şi-a mijit ochii la mine.

— În visele tale!

— Nu trebuie să fie despre mine, am spus oarecum exasperat. Ar fi chiar mai bine să nu fie aşa, pentru că trebuie să fie sincer.

— Ce tot vorbeşti tu acolo? a întrebat, holbându-se la mine.

Mi-am stăpânit dorința de a o zgudui.

— Fii atentă, n-am timp să intru în hățișul explicațiilor. Gleznele deja ți-au dispărut.

Şi-a coborât privirile spre picioare şi a chițăit oripilată.

— Spune ceva frumos, am repetat eu, simțind cum mă cuprinde panica.

Dacă ieri „comunicase" întreaga zi, atunci asta putea fi ultima ei vizită în Spațiul de Mijloc.

— De ce mă ajuți? a spus ea, încruntându-se.

— Ce-ți pasă? i-am aruncat eu. Fă-o!

— Will? E totul în regulă? a venit vocea lui Joonie din dreapta mea.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut VW-ul negru, rablagit, cu craniul şi oasele încrucişate pictate pe portiera şoferului, oprit în drum, chiar în fața indicatorului de stop. Joonie coborâse geamul ca să mă poată vedea mai bine.

— Ce s-a-ntâmplat, te-a lăsat în sfârşit Dodge-ul? a întrebat Joonie, şi sprâncenele ei negre şi subțiri erau unite deasupra ochilor injectați.

M-am întrebat mereu, legat de piercingurile ei din sprâncene, dacă nu era dureros pentru ea să ia anumite expresii.

— Ceva în genul ăsta.

— Ce sens are să spun eu ceva frumos? s-a mirat Alona, rămasă doar cu torsul.

— Aştepți să te ia cineva cu maşina? a întrebat Joonie, pe un ton neîncrezător.

Nici nu era de mirare, având în vedere că m-aş fi putut târî până la şcoală în patru labe şi tot aş fi ajuns la timp.

— Să fiu remorcat? i-am oferit eu o posibilă explicație, deşi

mai târziu, când mi-ar fi văzut maşina în parcare, i-ar fi putut trezi unele bănuieli. Fă-o înainte să dispari pe veci, i-am spus Alonei, din colțul gurii.

— Rahat! a murmurat Alona. Bine! A respirat adânc şi a spus cu voce tare: Sunt fericită să mă aflu aici.

Şi-a ridicat brațele, care dispăruseră ceva mai jos de coate. Nu s-a întâmplat nimic.

M-am prefăcut că tuşesc.

— Trebuie să fie sincer!

— Eşti sigur că e totul bine? a spus Joonie, privindu-mă cu atenție. Pari oarecum... deconectat de la realitate.

— N-o mai face pe mama cu mine, J! Am parte destul din chestia asta acasă! am spus cu blândețe.

S-a îmbățoşat, gata, fără îndoială, să sară cula gura mine, dar şi-a luat seama.

— Iertare, a spus cu un zâmbet forțat. Bănuiesc că-mi trezeşti instinctele materne. Apoi s-a înnegurat. Mai ales ieri, când m-am văzut nevoită să-ți mut fundul pe jumătate conştient din şcoală!

— Sunt bine. Te asigur.

Sau cel puțin aş putea fi bine dacă aş reuşi s-o fac pe Alona să spună un lucru pozitiv şi sincer.

— Este o zi de primăvară călduroasă şi asta mă face fericită, a strigat ea furioasă.

Aşaaa!

— Ascultă, a spus Joonie, aplecându-se peste portieră. Am fost ieri la spital. Am vizitat-o pe Lily.

Lângă mine, Alona s-a oprit din strigătul unor complimente la întâmplare oricui („Piercingul din limba prietenei tale este foarte strălucitor") şi către orice („Terenul de tenis arată aşa de... verde astăzi") şi s-a uitat la mine. Îi simțeam privirea, dar îmi țineam ochii pe Joonie, încercând să-mi păstrez o expresie neutră. Alona nu mai avea nevoie de altă muniție pe care s-o folosească împotriva mea.

— Daaa?

— Trebuie să vorbim.

M-am foit stânjenit. Joonie se simțea responsabilă pentru accidentul lui Lily, pentru lupta care, teoretic, o îndepărtase

pe Lily. Dar Joonie mă învinovățea şi pe mine, iar eu nu ştiam de ce. Vreau să spun, avea dreptate, fireşte, dar nu ştia de telefonul pe care mi-l dăduse Lily, cel la care nu răspunsesem. Nu-i puteam spune pentru că ştiam că, dacă ar fi cugetat la asta, şi-ar fi dat seama că eu aş fi fost a doua alegere a lui Lily pentru a cere ajutor. Fusese mereu mult mai apropiată de Joonie… până la cearta aia prostească.

Vara trecută, cu câteva săptămâni înainte să înceapă şcoala, Joonie apăruse la mine acasă fără Lily, ca să vadă filmul de seară. Când am întrebat-o ce se întâmplase, Joonie dăduse din mână şi, la insistențele mele, spusese că ele două se certaseră.

— În legătură cu ce? întrebasem.

Îşi ferise ochii, privind pe fereastră şi nu la Arnold Schwarzenegger care o făcea pe Terminatorul pe ecran.

— Băieții!

Tot nu pricepusem cum o ceartă care avea ca subiect băieții putea să se sfârşească aşa de urât, cu atât mai mult cu cât niciuna dintre ele nu avea vreun prieten stabil. Dar să le înțeleg pe fete, chiar şi pe cele care-mi erau prietene, nu a fost întotdeauna partea mea cea mai tare, aşa că s-o lăsăm baltă!

Acum, problema era că nu ştiam dacă să mă simt mai vinovat şi mai ruşinat decât deja mă simțeam, şi nu-mi puteam cere iertare pentru ceva despre care Joonie nu ştia nimic. Pe scurt, ceea ce mai rămăsese din prietenia noastră era nasol şi distructiv.

— Da, bine, am spus în cele din urmă, neştiind ce altceva să îngaim.

O altă maşină, vechea Geo Metro a lui Kevin Reynolds, a oprit în spatele lui Joonie şi a claxonat.

Joonie i-a răspuns arătându-i degetul.

— Dacă nu apari la ora lui Pederson, vin după tine, m-a avertizat Joonie, băgând maneta în viteză.

Am clătinat din cap.

— Se pare că săptămâna asta am eliminare cu prezență obligatorie la şcoală.

Ea s-a încruntat.

— O să te caut eu, îți promit. Ai face bine să te grăbeşti. Brewster stă cu ochii pe tine să vadă dacă întârzii.

Motorul Gândacului a horcăit şi s-a ambalat, pornind spre parcare, unde Joonie a pus o frână bruscă, primind un alt claxon din partea lui Kevin.

— Prietenilor tăi pare să le pese de tine, a spus Alona de lângă mine, iar eu am distins în vocea ei ceva mai mult decât nostalgie. Ca şi cum chiar le-ar fi dor de tine dacă ai dispărea.

Am privit-o – un cap suspendat la vreo jumătate de metru de scaunul pasagerului, ca un fel de efect special dintr-un film – şi am urmărit cum restul trupului ei prindea să ia din nou formă. Chiar crezuse în ceea ce spusese şi, dacă nu fusese ceva vesel, intenționase cu adevărat să fie un compliment.

Istovit, m-am lăsat pe speteaza scaunului.

— Ei, chiar a fost aşa de greu?

9

Alona

Mi-am întins picioarele din nou materiale, îndoindu-le din genunchi şi rotindu-mi gleznele, bucurându-mă de existența lor, după care m-am întors să-l privesc pe Killian, care se lăsase pe spate, cu ochii închişi.

— Cum ai făcut asta? am întrebat eu.

Încercasem orice ca să nu dispar – bun, dacă orice înseamnă să țipi, să urli şi să blestemi – şi nu reuşisem nici măcar să încetinesc cât de cât procesul.

Tipul a deschis un ochi ca să-mi arunce o privire.

— N-am făcut nimic. Tu ai făcut.

— Ah, nu, nu! am spus, întinzând un deget spre el. Nici măcar nu încerca asta cu mine. Ştiai că o să funcționeze. Cum?

— Gândirea pozitivă egalizează energiile, a murmurat el.

M-am încruntat.

— Ce?

S-a ridicat încetişor.

— Nimic. Las-o baltă!

— Nu las nimic! Trebuie să ştiu cum ai făcut-o.

— De ce? Ca să sperii oameni şi apoi să te redresezi în ultima secundă?

— Păi...

— Îmi pare rău, nu ține, iubițel!

L-am privit furioasă pentru cuvântul de alint, dar deja se concentra pe oglinda retrovizoare.

— Sticleții! a spus el. Tre' s-o ştergem.

Privind înapoi peste umăr, am văzut un echipaj patrulând încet pe Henderson. A accelerat şi s-a oprit în dreptul nostru, chiar în momentul în care Killian pornea motorul.

Polițaiul, un tip bătrâior, grizonant, a coborât geamul din dreptul pasagerului.

— Totul e-n regulă? a întrebat.

A cuprins cu privirea părul lui Killian, hainele sale negre şi maşina.

— Ai face bine să zâmbeşti, altfel ne-am ars, i-am spus. Totul de pe tine emană nemulțumire socială, ranchiună şi un portbagaj plin cu arme.

Mâinile lui Killian s-au încordat pe volan şi ştiam că moare să-mi dea o replică dură. Dar în loc de asta, s-a forțat să zâmbească pe cât de rezonabil se putea.

— Da, domnule, totul e-n regulă. Aşteptam pe cineva care nu mai apare.

— Ha, ha, ha! am făcut eu.

După un lung moment, polițistul a dat din cap.

— Strada nu e parcare, băiete. Ia-o din loc.

— Da, domnule.

Killian a închis avaria, a dat semnal stânga, a băgat în viteză şi a demarat de lângă trotuar – condus ca la carte.

— Eşti un cetățean model, am rânjit eu.

— Gura!

Îşi ținea privirea pe oglinda retrovizoare, în vreme ce înaintam pe Henderson cu cinci kilometri *sub* limita de viteză. A virat la dreapta pe Elm, a tăiat prin fața şcolii, intrând în parcarea profilor şi apoi pe ultimul culoar din parcarea elevilor. Îl ştiam sub numele de Rândul Fumătorilor de Marijuana. A parcat şi s-a lăsat pe spate cu un suspin de uşurare.

— Dacă ar putea aresta pe cineva pentru că arată vinovat, am spus, ai fi fost cu cătuşe la mâini. Şi nici măcar nu făceai ceva rău.

— N-are importanță. În momentul ăsta nu pot să mai risc şi alte necazuri.

M-am întors pieziş pe scaunul meu ca să-l privesc, pentru prima oară recunoscătoare pentru faptul că eram invizibilă

tuturor celorlalți. Cu greu mai găseai pe cineva în parcare la ora aceea – cu toții se îndreptau către clădire, la ore – şi totuşi. Nici în cel mai aberant vis al meu nu mi-aş fi putut imagina un scenariu, chiar şi despre viața după moarte, în care să mă aflu în maşina lui Killian pe Rândul Fumătorilor de Marijuana. Deşi oferea o privelişte bună spre pista de alergare şi terenul de fotbal.

— Aşadar, ce caut eu aici? Şi fără răspunsuri şmechereşti, te rog, am adăugat iute.

Killian n-a răspuns imediat, bătând la nesfârşit darabana pe volanul de metal, cu pielea palidă dar frumos conturată pe bicepşii care ieşeau din mânecile tricoului său. Hopa, deci adeptul goth avusese timp să meargă la sală. Interesant!

— Am o propunere pentru tine, a spus el în cele din urmă.

La care am replicat în singurul mod în care eram în stare:

— Nu mă culc cu tine, chiar de-ai fi singurul pe care l-aş putea atinge. Sunt moartă, nu disperată.

M-am lăsat pe spate în scaunul pasagerului şi mi-am verificat vârfurile unghiilor după eventuale stricăciuni, mai mult din obişnuință decât de altceva. Muncisem zdravăn să le las să crească pentru petrecerea de absolvire, nu că mai conta acum.

Tipul a scos un sunet de dezgust.

— Nu te autoflata.

— Nu eu mă holbez la picioarele mele, am subliniat eu.

Pe obrajii lui palizi au apărut două pete roşii.

— Ce te face să fii aşa drăguță?

Am ridicat alene un umăr.

— Sparge geamul în caz de urgență. I-am fâlfâit în față mâna pe deplin formată şi vizibilă acum. Încă nu dispar.

— Din păcate, a murmurat el.

— Hei! am zis, îndreptându-mă în scaun. Dispăream în primul rând pentru că tu nu voiai să mă ajuți. Nu poți să-ți asumi vreun merit pentru rezolvarea unui rahat pe care tu l-ai provocat.

Şi-a trecut mâinile prin părul zbârlit şi negru care, tuns la meserie, ar fi putut deveni atrăgător.

— Mă rog. Sunt gata să te ajut acum.

Mi-am lăsat mâna să cadă.

— Ce?

— M-ai auzit, a spus, ferindu-şi privirea.

— De ce? am întrebat eu bănuitoare.

— Ce importanță are? a replicat nervos. Pur şi simplu...

— Eh, ba contează! Ieri nu ştiai ce să faci să mă îndepărtezi. A trebuit să-ți forțez mâna ca să te fac să-mi dai zece minute din timpul tău, după care te-ai cărăbănit şi ai dormit tot restul zilei. În plus, am adăugat cu şi mai multă indignare, mi-ai spus că erai convins c-am ajuns în iad.

El a oftat.

— Ai de gând să-mi tot aduci aminte de asta?

M-am prefăcut că mă gândesc.

— Da, cred că da.

— Tot ceea ce contează este..., a început el, jucându-se cu o tăietură în plasticul care acoperea volanul, degetele lui trecând la nesfârşit peste bucata ruptă. Ia spune, vrei să ieşi de aici sau nu?

— Depinde, am spus eu încet. Unde ai de gând să mi trimiți?

A scos un sunet de exasperare.

— Nu e aşa. Nu am soiul ăsta de influență... Trebuie si înțelegi...

A trase adânc aer în piept şi i-a dat drumul încetişor. Apoi s-a întors în scaun cu fața spre mine, cu o mină serioasă.

Simțind un fior de nerăbdare, m-am aplecat în față.

— Nu toți care mor sfârşesc aici, a spus Killian, cu aerul cuiva care împărtăşeşte un mare secret.

M-am lăsat pe spate cu un oftat.

— Nu zău?

S-a încruntat la mine.

— Pe bune, chiar te aştepți să fie un şoc pentru mine? am spus, clătinând neîncrezătoare din cap. Sunt aici de cinci zile şi încă n-am văzut pe niciunul din morții pe care-i cunosc... îi cunoşteam. Mi-am încrețit fruntea. Mă rog! În plus, ar fi trebui să fie mult mai multă înghesuială.

Tipul arăta uluit.

— Asta e adevărat. Cum ai...

— Doar pentru că-mi pasă cum arăt, am zis, uitându-mă cu oarecare dezgust spre tricoul lui negru şi jeanşii ponosiți, nu înseamnă că sunt şi proastă.

— Bine, bine! a spus el, frecându-şi fața cu mâinile. Ascultă, bine? Nu oricine moare ajunge aici. Unii dintre ei merg direct la destinația finală. Fără ocoluri, fără să se ducă la propriul priveghi.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

Am ridicat din umeri. Da, luasem parte la propriul meu priveghi şi la funeralii, şi ce? Cine n-ar fi făcut-o? Practic, este o ocazie unică în viață – de fapt, inexistentă – ca să vezi cui îi pasă de tine şi cât de mult.

Acum că mă gândesc la asta, nu cred că l-am văzut pe Killian la priveghi şi nici la biserică sau la cimitir. Da, în fiecare dintre locațiile astea se găseau îndeajuns de multe persoane ca să mă simt măgulită – administratorul şcolii chiar le dăduse drumul tuturor mai devreme de la ore ca să poată lua parte la slujbă —, dar credeți-mă, eşti cu ochii în patru după cine vine şi pleacă atunci când eşti, ca să spun aşa, oaspetele de onoare.

Am simțit un soi de junghi în piept – aproape ca pe o rană. Prin urmare, eram suficient de bună să discute cu mine, să se holbeze la mine şi să aibă fantezii cu mine – încă din clasa a şasea, şi da, era evident – dar nu îndeajuns de specială ca să primesc o vizită de cincisprezece minute din timpul lui? Sigur, numărul celorlalte spirite care probabil bântuiau pe la priveghiuri şi biserici ar fi putut fi un pic cam mult pentru el, dar totuşi!

Mă rog! Ca şi cum ar conta! Cine era el să-i pară rău după mine? Doar un nimeni social, un ticălos pe care niciodată nu l-aş fi remarcat că lipseşte de la funeraliile mele dacă n-aş fi moartă şi n-aş avea nevoie de ajutorul lui. Bine, e-n regulă, e o mică problemă de logică aici, dar ştiți voi ce-am vrut să spun.

Tipul şi-a fluturat mâna prin fața mea ca să mă facă atentă.

— Nu fac asta doar ca să mă ascult vorbind. Eşti cu mine?

L-am plesnit peste mână.

— Regret, cumva plictiseala din ochii mei sticloşi te-a distras de la ce vorbeai? Te rog, continuă!

A scrâşnit din dinți pentru o lungă secundă, dar, în cele din urmă, a continuat.

— Aşa cum spuneam, cu oameni ca *tine* – şi a făcut-o să sune ca şi cum nimeni altcineva n-ar fi fost ca mine, dar nu în sensul bun al cuvântului – care sfârşesc aici, se întâmplă unul din trei lucruri.

Asta aveam nevoie să ştiu. Îndepărtând ciudata iritare provocată de lipsa lui Killian de la funeraliile mele – când eşti mort, eşti asaltat de emoții reale —, mi-am îndreptat umerii şi m-am întors din nou spre el, adunându-mi picioarele sub mine.

— Cei mai mulți nu rămân aici prea mult…

M-am încruntat:

— Dar fantomele alea… spiritele de la şcoală…

A lăsat aerul să-i iasă printre dinți, un şuierat de nerăbdare.

— Aşteaptă, o să ajung şi acolo.

— Dă-i bice!

Dumnezeule, nu aveam toată ziua la dispoziție! De fapt, unul dintre noi beneficia de ceva mai mult decât atât, dar, repet, să ascult bâlbâiala lui Killian nu era exact modul în care aveam de gând să petrec restul vieții mele eterne.

M-a privit furios.

— Întotdeauna eşti aşa de agresivă?

— Numai atunci când sufletul meu nemuritor stă în cumpănă, i-am răspuns.

— Ştiam că eşti catolică, a murmurat el.

— Ține-ți gura!

Nu m-a luat în seamă.

— Aşa cum spuneam, când oamenii aterizează aici, nu rămân pentru multă vreme. Cei mai mulți pleacă în doar câteva zile.

— Cum pleacă? Chestia asta trebuie s-o aflu.

Şi-a închis gura cu un pocnet şi muşchii maxilarelor i s-au încordat. Hotărât lucru, linia maxilarului era frumos trasată, fermă şi pătrată. Păcat c-o strica cu paloarea şi cu fața lui de

spaimă.

— Pentru unii dintre ei, vine cineva sau vreun... lucru ca să-i ia.

— O lumină albă strălucitoare? am întrebat cu nerăbdare.

Nu văzusem nimic în genul ăsta prin preajma mea, dar măcar să ştiu ce să caut.

De astă dată, Killian nu a părut deranjat de întrerupere. A clătinat gânditor din cap.

— Nu, nu seamănă cu ce ai văzut la televizor. E greu de descris. De la distanță, se simte aidoma unei călduri şi îmbieri, ca şi cum cineva ar fi umplut o cană cu o zi perfectă de vară şi ți-ar turna-o în cap.

Ochii lui fixau un punct aflat deasupra capului meu, iar în colțul gurii îi atârna un zâmbet şters.

— Ce poetic! am zis, strâmbându-mă.

A redevenit atent şi m-a privit furios.

— Tu m-ai întrebat.

— Şi celelalte două? am insistat. Spuneai că se întâmplă unul din trei lucruri. Lumina aurie a fericirii e o alternativă. Să rămâi blocat aici pentru totdeauna, sau cel puțin pentru un număr de ani, precum cei din şcoală, e dar lucrul numărul doi.

El a încuviințat din cap nemulțumit.

— Aşadar, care-i cel de-al treilea lucru care se poate întâmpla?

Pun pariu că i-ar fi plăcut să-mi dea el toate informațiile astea, ceea ce l-ar fi făcut să se simtă special, important şi ca naiba!

— Cei mulți dintre ei dispar pur şi simplu!

O spusese ca şi cum asta ar fi vrut să se întâmple şi cu mine acum şi aici. Alona dispare, pac! Dar de astă dată n-am simțit nici cel mai mic semn de amețeală.

— Şi cât ține chestia cu dispărutul?

Uram pe bune treaba asta cu venitul şi plecatul din existență. Era supărător, ca şi cum niciodată n-ai fi fost în stare să termini o propoziție, înainte de a trebui să o iei de la capăt.

Killian a clătinat din cap.

— Asta e ciudățenia. Pentru cei mai mulți dintre ei, e o dată şi gata. Când au dispărut, au făcut-o pentru totdeauna.

S-a uitat la mine, cu ochii lui albaştri reci şi distanți, ca şi cum şi-ar fi imaginat că dispar.

— Deci ce se întâmplă când dispari cu totul? Vreau să spun, e nasol?

Am simțit lacrimi înțepându-mi ochii. Bine, poate că nu am fost perfectă, dar e limpede că nu meritam să fiu complet ştearsă de pe fața pământului, nu-i aşa?

— Nu ştiu, a spus el, ridicându-şi palmele. Până acum nu s-a întors nimeni ca să-mi spună.

— Dar tot nu înțeleg... M-am oprit, pătrunsă de un sentiment de groază atunci când cuvintele lui au adăugat o nouă piesă în puzzle. De-aia ai râs de mine ieri. Înainte să înceapă şcoala. Nu-ți păsa dacă ştiam că mă vezi, pentru că tu credeai că sunt plecată pentru totdeauna.

Simțeam că e adevărat, chiar şi fără confirmarea lui.

Şi-a mutat privirea, uitându-se prin geam la parcare.

— N-ar fi trebuit să râd. Am greşit.

— Poți fi sigur de asta!

Nu-mi venea să cred ce spunea, făcea pe tipul de treabă, deşi ciudat, când tot ce-şi dorea el în secret era să mă vadă plecată... pe veci.

— Nu ți-am făcut niciodată nimic ca să merit...

A râs amar.

— Da, bine! Marea şi valoroasa Alona Dare, Domnişoara Perfecțiune în persoană.

Rănită, m-am aruncat pe spate.

— Niciodată n-am pretins să fiu...

Dar tipul nu terminase.

— O privire de-a ta piezişă sau un cuvânt naşpa distruge vieți, şi ție îți face chiar plăcere...

— Mi-ajunge!

M-am întors, decisă să trec prin portieră în stradă, dar talpa mea, urmată îndeaproape de restul trupului, s-a lovit straşnic de metal şi plastic.

— Au!

Am întins mâna spre mânerul portierei.

— Becca Stanhope!

M-am oprit cu degetele în jurul mânerului de metal.

— Grasa.... Mi-am dat ochii peste cap. Fata cu oase late de la cursurile de pregătire pentru calcule matematice? Aia care poartă pulovere lăbărțate? Ce are ea de-a face cu asta? Am aruncat o privire triumfătoare peste umăr spre Killian. Ea a venit la funeraliile mele şi a plâns.

— Probabil de uşurare că muriseşi şi nu aveai cum s-o mai necăjeşti.

— Ce tot zici?

— Ai făcut-o să plângă.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama despre ce vorbea. Îi spusesem fetei ceva, nici măcar nu-mi aduceam aminte ce. Doar că ea ieşise în fugă din clasă, plângând, cu pulovărul fluturând în jurul ei.

— Doar o dată, şi asta cu multe luni în urmă.

El mi-a aruncat o privire acuzatoare.

— I-ai spus că ar trebui să-şi cumpere hainele pe măsură.

— Şi? Am ridicat din umeri, simțind cu surprindere că mă apăram. Chiar ar fi trebuit s-o facă. Se găsesc o mulțime de lucruri drăguțe în raionul cu măsuri extra. Cere doar un efort minim şi...

— Puloverele alea i le face bunica ei...

— Bunica ei ar trebui să ştie mai bine. E ca şi cum şi-ar da silința s-o facă pe fată să arate şi mai rău. M-am încruntat. Cum de ştii asta? Despre puloverele bunicii, vreau să spun.

— Pentru că plângea în fiecare zi la sfârşitul orei de sport când trebuia să se îmbrace pentru ora următoare. Pregătirea pentru mate, a spus el sec.

— Obişnuieşti să tragi cu ochiul în vestiarul fetelor, Killian? N-am crezut să fii aşa de disperat.

Replicii mele îi lipsea forța. Imaginea Beccăi Stanhope plângând pe culoarul din vestiarul fetelor îmi provoca mustrări de conştiință. Nu voisem să fiu crudă. Doar că mă deranja cât de puțini oameni se îngrijeau de ei şi de felul în care erau percepuți. Nu-ți pasă ce gândeşte lumea despre tine? Perfect, dar nu te aştepta ca lumea să te accepte şi să te aplaude doar pentru faptul ăsta.

— Joonie îi e colegă. Ea mi-a spus, a zis Killian cu vocea aia arogantă a celui ce se crede superior moral.

Parcă era părintele Rankin.

— Sunt sigură că Joonie şi Becca sunt prietene apropiate, nu-i aşa? am spus, încrucişându-mi braţele la piept. Probabil că Joonie i-a dat dreptate, a îmbrăţişat-o şi i-a spus că totul o să fie bine.

N-o văzusem pe Becca în pauzele de masă, aşa că habar n-aveam unde se aşeza, dar, ţinând seama de felul în care arăta, presupun că în nivelul patru sau cinci al meselor din cantină, pendulând probabil între banda tonţilor şi clubul hispanic. Nici pe departe în curtea plină de fumători de marijuana ca Joonie şi Killian.

Killian a privit într-o parte.

— A auzit-o pe Becca plângându-se doamnei Higgins.

— Da, vezi, şi tu cu prietenii tăi excludeţi oamenii.

De fapt, s-ar fi putut ca Becca să nu fi vorbit deloc cu Joonie, aşa că era vorba mai mult de o excludere reciprocă, dar punctul meu de vedere era neschimbat. Toţi făceau asta.

Killian a clătinat din cap.

— Nu suntem dinadins răi.

M-am holbat la el.

— Eu nu...

— Joey Torres, a spus el iute, ca şi cum mă aşteptase mai întâi să neg.

— Joe cel cu faţa de pizză? am spus, încruntându-mă.

Killian a făcut o grimasă. Asta-i bună! Nu eu îi dădusem lui Joey porecla asta.

— Ţi-a cerut o întâlnire şi tu ai râs de tenul lui. A trebuit să se transfere la altă şcoală din pricina ta.

— Aşa vorbeşte lumea? am întrebat neîncrezătoare.

El a ridicat o sprânceană.

— Nu asta s-a întâmplat?

— Mai întâi de toate, pe atunci aveam un prieten pe care el îl ştia.

— Nimeni nu cunoaşte toate amănuntele vieţii tale sociale.

— Perfect, atunci ar fi trebuit să ştie. Nu e prima chestie pe care-o întrebi pe cea cu care vrei să ieşi – să te asiguri că e

singură?

— Vrei să spui că ai fi ieşit cu el dacă n-ai fi avut un prieten?

M-am cutremurat.

— Sigur că nu! Nu e genul meu.

— De ce, pentru că stătea la o masă naşpa în cantină? a pufnit Killian.

— Nu, ci pentru că în weekend se îmbrăca la fel ca un nazist am aruncat eu. M-a invitat la un soi de conferință sci-fi!

Killian a părut surprins.

— Chestia este, am continuat, că nu contează. Mi-a cerut să ies cu el, ştiind că am un prieten şi sperând că putea conta pe vinovăție sau milă ca să mă forțeze să merg cu el. Am spus nu, şi cu asta basta!

El a clătinat din cap.

— Eşti nemaipomenită!

Acum mă înfuriase. Ce era asta, Ziua Criticilor Aduse Alonei Dare? Cineva ar fi trebuit s-o anunțe pe mama că a creat o nouă sărbătoare.

— Mda, şi cum o duce acum prietenul tău Joey? am zis eu.

— Ce vrei să spui?

— Merge la şcoala catolică din oraş, nu?

Killian a ridicat din umeri stânjenit.

— Nu ştiu.

— Eu da! Vorbeam încântată de mine însămi, dar nu-mi păsa. L-am văzut la un meci de baschet, acum câteva luni, când am jucat cu echipa lor. Avea pielea curată şi-şi ținea brațele în jurul unei micuțe şi drăguțe nesuferite, o Jennifer Garner la începuturi, ca să spun aşa.

— Văd că ți se pare a fi meritul tău.

— Fireşte că nu. Am fost sinceră cu el şi l-am refuzat. Lumea e crudă, Killian, şi tu ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine. Oamenii nu primesc slujbe dacă arată naşpa. Dacă suferi de cusururi fizice nu înseamnă că trebuie să te aştepți la milă ca să te vezi cu cineva. Doar pentru că viața ta nu merge exact aşa cum îți doreşti nu înseamnă că trebuie să renunți şi să te aştepți ca restul lumii să se învârtă în jurul

tău. Trebuie să joci după regulile sistemului ca să învingi.

— Spuse fata cu chipul perfect, cu trupul perfect, cu viața perfectă..., a declamat el.

Ar fi trebuit să fiu mulțumită că-mi acceptase imaginea; petrecusem ani întregi cultivând-o şi nenumărate şi istovitoare ore finisând-o şi punând-o la punct, cumpărând numai hainele potrivite, gândindu-mă să spun doar lucrurile potrivite, şi făcând toate astea să pară lipsite de vreun efort anume. Dar în loc de asta, am simțit cum mi se ridică un val de furie în piept. El mă judeca *pe mine?* Ca şi cum această aşa-zisă perfecțiune ar fi venit de la sine şi ar fi trebuit să fiu mai recunoscătoare sau ceva în genul ăsta?

— Să mergem, m-am răstit. Dă-i drumul!

Era încă devreme. Maică-mea probabil că zăcea încă inconştientă. Sticlele goale de votcă pe care mă chinuisem cu greu să le aranjez ieri pe podea ca să formeze cuvântul STOP mai erau probabil în acelaşi loc. Să-l fac să tragă pe nas duhoarea vieții mele perfecte.

Mi-a aruncat o privire nesigură.

— Să-i dau drumul unde? Suntem deja aici. Şi..., a adăugat privind cu o strâmbătură la celularul său, chiar am întârziat zece minute. Brewster o să mă omoare.

M-am întins şi am tras maneta de viteze în marşarier, făcând metalul să scrâşnească pe metal.

Speriat, şi-a înfipt piciorul pe pedala de frână.

— Alona! Transmisia nu e...

— Vrei perfecțiune? am spus cu o voce monotonă, pe care abia am recunoscut-o ca fiind a mea. Am să-ți arăt perfecțiune.

10

Will

Nu mai văzusem latura asta a Alonei Dare şi, ca să fiu sincer, mă cam băga în sperieți. De când plecasem din parcarea şcolii, rămăsese tăcută – în afara indicațiilor ce drum să urmez – şi nemişcată, bătând doar cu piciorul în podea. Nu-mi dădusem seama cât din ea era mişcare, energie şi viață – chiar şi după moarte – înainte s-o văd acum aşa.

Am virat într-o fundătură cu case de cărămidă mari şi curți uriaşe. Ben Rogers locuia pe undeva pe-ai ci. Nu eram departe de locul unde Lily avusese... avusese accidentul. Era clar că nu ne găseam în partea mea de oraş.

— Şi acum? am întrebat.

Am continuat să conduc încet, sperând că arătam ca doi rătăciți care căutau o adresă. Probabil că locuitorilor din cartierul ăsta nu le va lua mult să anunțe poliția. O maşină rablagită învârtindu-se pe acolo putea fi suficient.

Piciorul Alonei îşi crescuse ritmul frenetic, după care s-a oprit pe neaşteptate.

— Nimic, a spus ea, după o vreme. Las-o baltă!

Dar privirea îi era fixată pe o anumită casă. Aducea destul de mult cu celelalte. Doar că toate draperiile erau trase bine, o bucată veche de placaj acoperea una din ferestrele de sus, boschetele de lângă uşa din față şi de sub ferestrele uriaşe erau pipernicite şi crescute alandala, iar tomberoanele erau răsturnate la capătul aleii şi din ele se revărsau mici tăvi negri folosite la cuptorul cu microunde şi o mulțime de sticle. Privind mai îndeaproape, am putut să văd două linii paralele

adânci, de anvelope, pe bucata de gazon din față, ca şi cum cineva ar fi calculat greşit locul de parcare.

— A fost o idee proastă, a spus ea scurt. Hai să nentoarcem la şcoală.

Am pus frână şi am privit-o.

— Mă aduci până aici, ceea ce mă face să întârzii şi mai mult şi să-l scot de tot pe Brewster din sărite, doar ca să ne uităm la o casă oarecare...

— Nu e o casă oarecare, a aruncat ea. E casa mea. Casă dulce casă!

Am înghețat. Casa ei? N-aveam nicio idee unde mă ducea la începutul micii noastre excursii, dar ăsta era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat. Fundul unei sticle sparte de votcă se rostogolea de colo-colo în rigolă, atrăgându-mi atenția precum un ceas de buzunar aparținând unui hipnotizator de modă veche.

Nu putea locui *aici!* Vreau să spun, sigur, puteam să-mi imaginez. Cartier ca lumea, o casă vădit costisitoare, dar era limpede că ceva nu era în regulă înăuntru. Nu se potrivea cu Alona Dare pe care o cunoşteam eu. Şi asta, mi-am dat seama, era ceea voia să văd.

— Frumos, ce zici? m-a întrebat ea, fără nici cel mai mic semn de amăreală. Avem în față priveliştea neştirbită a gunoiului-alb-în-mahalaua-alcoolicilor. Vreau să spun, putea să se cosmetizeze puțin. E limpede că am pierdut ocazia, cu maşina în garaj în loc să fie pe butuci în curte.

Ca şi cum ar fi dat un ordin, uşa de metal a garajului din casă s-a ridicat. Alona a încremenit.

O femeie blondă, desculță, într-un halat de casă roz de mătase abia legat pe trup, s-a împleticit afară, cu o mână apărându-se de lumină şi cu cealaltă trăgând un sac de plastic cu gunoi al cărui conținut scotea clinchete. Asemănarea dintre femeie şi fata care stătea lângă mine era indubitabilă. Dar era ca şi cum te uitai la bătrânul Elvis şi la tânărul Elvis. Puteai ghici trăsăturile femeii frumoase care fusese odată, îndărătul obrajilor puhavi, al ridurilor din jurul ochilor şi al aerului general de învinsă de viață.

— La ce te holbezi? a strigat femeia la noi.

De fapt, la mine, căci eram singurul pe care-l vedea.

A pornit clătinându-se pe alee spre noi, ceva mai repede acum. Părea să fi uitat de sacul tras după ea. Sticlele sparte din tomberon străluceau pe jos la capătul aleii, dar nu părea că aveau s-o oprească în vreun fel.

— Nu te mai holba la mine!

— Ăăă, Alona…

— Taci şi pleacă de aici, a spus cu o voce aspră.

Am tras tare de volan stânga, iar cauciucurile Dodge-ului au protestat nițeluş la schimbarea bruscă de rută.

— Vrei să vorbim despre…

— Nu!

— Vrei să te întorci? am întrebat.

— Nu!

Am şovăit.

— Ştii, dacă există ceva care te reține aici, ar putea să fie…

— Am spus nu!

Mi-am ridicat mâinile.

— Bine, bine! Înapoi la şcoală, atunci…

Am virat dinspre fundătura ei pe strada principală.

S-a forțat să râdă.

— Acum te poți întoarce să le spui micilor tăi prieteni despre cât de naşpa este… a fost Alona Dare. Sunt sigură că va fi o senzație în viața lor jalnică.

Şi-a întors fața de la mine, aruncându-şi părul peste umăr, dar nu înainte să-i văd ochii, mai strălucitori decât în mod normal.

Mi-am dres glasul.

— Din păcate, toți cei pe care-i ştiu, incluzându-mă aici şi pe mine, au ei înşişi o viață de rahat, aşa că mă îndoiesc că s-ar arăta interesați.

— Poți s-o repeți! a spus ea, fără veninul aferent replicii.

În restul drumului de întoarcere la şcoală, a rămas tăcută.

Când am ajuns din nou în parcarea şcolii, întârziasem deja patruzeci şi cinci de minute la prima oră. Cu alte cuvinte, la timp ca să încep ora a doua. Brewster trebuie că era deja pe-afară după chiulangii. Nu mai aveam timp de pierdut.

Am tras în acelaşi loc din parcare din ultimul rând.

— Eşti bine? am întrebat-o pe Alona.

S-a întors dintr-odată cu ochii mijiți.

— De ce te porți aşa frumos cu mine? a întrebat ea. Ți-e milă de mine?

Am depistat în vocea ei o nuanță periculoasă.

Ca şi cum asta ar fi un lucru îngrozitor? Dar chiar şi eu ştiam că e mai bine să n-o spun cu voce tare.

— Pentru că dacă ştii... chestiile astea despre mine, nu înseamnă că suntem şi prieteni, a adăugat ea.

— Nici nu m-am gândit la asta, am răspuns, străduindu-mă dă nu scrâşnesc din dinți.

Cum o făcea? În primă fază să mă facă s-o plac, şi în minutul următor să-mi vină s-o arunc din maşină.

M-a privit cu atenție.

— Atunci, ce doreşti?

Asta e, Killian. Pune-te pe treabă.

— Uite, noi... Eu mai am doar câteva săptămâni de şcoală. Scăpând de Miller, s-ar putea să am o şansă pe final. Trebuie să absolvesc şi să plec de-aici.

Ea s-a încruntat.

— Să pleci unde?

— Undeva unde e mai puțină lume. Mai puțini oameni înseamnă mai puține staf... spirite.

— Şi ce are asta de-a face cu mine?

— Ieri, ai reuşit să convingi celelalte staf... spirite să se retragă, să mă lase în pace.

— Până când a apărut... lucrul ăla. S-a înfiorat. Apoi m-a privit. Scuze.

Am ridicat dintr-un umăr.

— După cum spuneam, fiecare are problemele lui.

— Deci..., a început ea, lăsându-şi capul într-o parte. Vrei să fiu un fel de bodyguard al tău.

M-am strâmbat.

— O descriere umilitoare, dar precisă.

— Aha! Şi ce primesc în schimb?

— O să te învăț tot ce ştiu despre locul ăsta şi cum funcționează.

— Poți să faci să vină lumina la mine?

— Nu, ți-am mai zis, nu aşa funcționează. E vorba doar de tine şi de... problemele tale, i-am spus, evitându-i privirea. Dar cred că te pot învăța cum să-ți opreşti dispariția înainte să...

— ... dispar pentru totdeauna? a întrebat ea. Nicio lumină strălucitoare, niciun mojito fără alcool, niciun magazin de pantofi, a murmurat încet.

— Ce?

A clătinat din cap.

— Nimic. Şi-a aruncat părul pe spate, dându-l pe după urechi, şi s-a întors spre mine în scaunul ei. Să zicem că te cred. Cum facem?

Acum venea partea cea mai urâtă. Cine spune că Dumnezeu nu are simțul umorului?

— Trebuie să fii drăguță.

S-a strâmbat.

— Vezi să nu!

— Vorbesc serios.

Am auzit în depărtare sunetul clopoțelului, punctând sfârşitul primei ore. Nu mai puteam aştepta, nu fără să pun în pericol ce făcuse mama ca să fiu reprimit în şcoală. Am ieşit din maşină, cu cheile şi celularul în mână, şi am traversat parcarea spre şcoală, sperând că Alona o să mă urmeze.

S-a dat şi ea jos din maşină după mine.

— Să fiu drăguță? a şuierat. Spuneai că n-are nimic de-a face cu paradisul sau iadul sau păcatul sau...

— Nu, ți-am spus că nu pot explica în termenii ăştia. Prea multe obstacole, prea multe zone gri, când priveşti la toate religiile.

— Dar „Fii drăguță”? a spus, aruncându-şi mâinile în aer. E treaba aia cu „Nu face altora ce ție nu-ți place”.

— Da, dar este şi un principiu ştiințific de bază, am subliniat eu. Întreabă-i pe puştii de la cercul de ştiințe, or să-ți spună şi ei. Ființând aici, o faci în primul rând ca o formă de energie. Dacă eşti pozitiv, permiți să treacă prin tine mai multă energie, ceea ce te ajută să stai aici. Energia negativă,

cum ar fi lucrurile alea isteţe şi răutăcioase pe care le spui despre oameni, îţi scot vlaga din tine, hrănindu-se cu forţa ta de a rămâne aici. În cuvinte simple, e asemenea unei baterii. Purtarea frumoasă te ajută s-o reîncarci.

Ea s-a oprit în loc brusc.

Privind înapoi peste umărul meu, am văzut-o stând acolo cu braţele încrucişate peste piept.

— Eu sunt o *baterie?*

— Am spus „în cuvinte simple", dar da!

În ochi i-a apărut o sclipire sfidătoare.

— N-am de gând să spun că e grozav când plouă, că oamenii urâţi sunt frumoşi sau că-mi place tricoul tău.

— Ce-are tricoul meu? am întrebat-o.

Nu m-a luat în seamă.

— N-o s-o fac. Deja am petrecut prea mulţi ani minţind.

Chipul i s-a umbrit. Nu-l mai văzusem aşa... până astăzi.

Mi-am amintit cum încremenise atunci când mama ei îi apăruse în faţă şi mânia mea s-a mai îmblânzit.

— Nu trebuie să minţi. Nici nu poţi. Trebuie să fie ceva sincer, îţi aminteşti?

A dat din cap cu putere.

— Ai spus ceva urât despre tricoul meu. În loc de asta spune ceva frumos.

Şi-a arcuit sprâncenele.

— Despre tricoul ăsta? Imposibil.

Am oftat.

— Cum vrei! E soarta ta! Dacă vrei să-ţi petreci restul timpului...

— Ai dinţi frumoşi, a spus repede.

M-am holbat la ea. A ridicat dintr-un umăr.

— Ei, ce-i, mă dau în vânt după dinţii albi şi drepţi bine? Nu-i mare scofală, a spus ea, punându-şi braţele peste piept.

— Dinţi frumoşi, am repetat eu încet.

— Aş fi putut spune şi că ai un surâs frumos, dacă l-aş fi putut vedea vreodată ca să ştiu, mi-a aruncat ea tăios, şi nu m-am putut stăpâni să nu izbucnesc în râs.

— Nu-i nimic de râs, a murmurat când m-am îndoit de mijloc de râs.

Avea dreptate. Nu era amuzant, dar era cea din urmă fărâmă de ridicol care făcea o gaură în încordarea pe care-o purtam în mine de ieri.

— Dinții albi şi drepți sunt un semn de sănătate, a insistat ea. Pot fi o trăsătură foarte atractivă.

Gura ei a prins să schițeze un surâs stingherit.

— Te-am rugat să spui ceva drăguț, am icnit eu, iar tu ai ales cel mai mic, cel mai nesemnificativ...

— Nu este aşa pentru mine. A păşit înainte şi m-a împuns uşor în umăr, dar cel puțin zâmbea. Igiena dentară e foarte importantă. Cine ar vrea să sărute o gură plină de dinți galbeni şl infecți? a spus ea, cutremurându-se.

După o secundă, mi-a picat şi fisa.

— Cine a spus ceva de sărut? am întrebat, căutând să sune cât mai indiferent, deşi inima îmi bătea ca un ciocan în piept.

Cum spuneam, fiecare băiat are fantezia lui şi, fie că asta era bine sau rău, încă din clasa a şasea a mea a avut-o mereu în centru pe Alona Dare.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Te rog! Am spus-o metaforic. Şi apoi cum m-ai putea *tu* săruta *pe mine?*

Mi-am îndreptat umerii, iritat.

— N-am avut nicio plângere până acum. Sunt un bun...

A continuat să vorbească de parcă n-aş fi spus nimic.

— Ai arăta ca un țăcănit. Cu capul aplecat, cu limba afară. Şi-a ridicat mâinile în aer, ca şi cum ar fi ținut de gât pe cineva, a închis ochii, şi-a înclinat teatral capul şi şi-a plimbat limba peste buze.

Am pufnit. Arăta ridicol, dar îmi arătase ce voia să spună. S-a oprit şi a deschis ochii.

— Aşadar, chiar ai simțul umorului. N-am bănuit asta. Privirea i s-a mutat brusc pe ceva din spatele meu. Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Şi o să ai nevoie de el, a adăugat. Necazuri la ora zece! M-am întors pe sfert spre stânga, dar n-am văzut decât terenul de fotbal.

— Nu, a spus ea nervoasă. Zece! Ora zece!

M-a tras de umeri şi m-a întors spre dreapta.

— Asta e ora două.

— Pentru tine, da! Dar când am spus ora zece... mă rog. Priveşte!

Şi-a trecut nerăbdătoare mâna prin păr.

— Timpul se mişcă în sensul acelor de ceasornic în universul ăsta...

Am tăcut când l-am văzut pe directorul Brewster apropiindu-se, cu pantofii săi strălucitori care făceau pietrişul să scrâşnească şi ridicau nori de praf. La naiba!

— Ascultă-mă bine, a spus Alona.

— N-am de gând să-l perii, i-am tăiat-o.

Ea şi-a pus mâinile în şolduri.

— Cine a vorbit de periat? Îmi apăr propriile interese acum. Aşa că ascultă! A respirat adânc. Vrea să spui ceva prostesc. Aşa cum poliţiştii vor să te prindă că depăşeşti viteza.

— Hei, am un unchi care e poliţist, am protestat eu.

— Nu contează. Ai înţeles ce-am vrut să spun. Trebuie să-şi facă numărul. Brewster trebuie să-şi apere reputaţia de dur. Dacă-i oferi prilejul, o să te folosească drept material didactic. Aşa că, a adăugat ea ridicând din umeri, nu i-l oferi.

— Ăsta e sfatul tău? am întrebat, ridicând o sprânceană.

— Nu, a râmjit ea. Ăsta e: fii drăguţ!

Am privit-o lung.

— Ce?

— Fii drăguţ!

— O, nu.

— Ce? Funcţionează la mine, dar nu şi la tine? a întrebat ea.

— Nu e deloc la fel.

— Mă rog! a spus, dându-şi ochii peste cap. Nu prea ai de-ales. Aşa că încearcă.

Şi-a încrucişat mâinile la piept şi s-a retras un pas când Brewster a ajuns lângă noi.

— Bună dimineaţa, domnule director Brewster, am spus printre dinţii încleştaţi.

S-a oprit din scurt, alunecând puţin pe pietriş cu pantofii

lui de ocazie, şi s-a holbat la mine. Probabil pentru că era pentru prima oară când mă adresam lui din proprie inițiativă.

— Domnule Killian. Ce faci aici?

— Fără sarcasme, mi-a şoptit ea la ureche, şi spune „domnule”. Se înnebuneşte după asta.

M-am întors într-o parte şi m-am prefăcut că tuşesc tare ca să-mi acopăr cuvintele adresate Alonei:

— De ce-aş vrea să fac asta?

— Pentru că i-ar face o şi mai mare plăcere să te zboare, a subliniat ea.

Am tras aer adânc în piept şi am revenit cu fața spre el.

— Îmi pare rău, domnule. Am dormit prea mult şi trebuia să dau un telefon.

I-am zâmbit cât puteam mai luminos, ridicând celularul.

— Nu e rău pentru început, a spus Alona. Să n-o dai în bară.

Pe chipul lui Brewster s-a ivit o umbră de incertitudine. Nu ştia dacă vorbesc serios sau nu.

— Nu mai tândăli! Orele au început acum patruzeci şi cinci de minute. Ori eşti la lecții, ori nu.

— Îmi cer iertare pentru întârziere, am spus, cu ceva mai mult aplomb decât aş fi vrut.

Nu mă puteam stăpâni, tipul mă provoca pur şi simplu.

— Ai grijă, a murmurat Alona la urechea mea.

Era atât de aproape încât îi puteam simți tricoul pe brațul meu. Nu era ceva neplăcut.

Am scos o hârtie împăturită din buzunar.

— Aveți aici un bilet de la mama, în care-mi scuză absențele de ieri.

Brewster a smuls hârtia din mâna mea, încruntându-şi sprâncenele.

— Surprize, surprize! O notă de la mama pentru băiatul mamei.

Am făcut un pas spre el, cu pumnii strânşi.

— Hei! a spus Alona, punându-şi mâna răcoroasă pe brațul meu. Vezi ce face? Apasă pe un buton ştiind că o să reacționezi. Uită-te la ochii lui.

Strâmbându-mă, mi-am ridicat privirea şi i-am înfruntat-o pe a lui Brewster. Ochii lui întunecați străluceau de amuzament şi nerăbdare. Juca un joc.

— O să învingă dacă reacționezi, a spus ea. Niciunul din babacii tăi nu te-a atras într-un rahat ca ăsta?

Nu, n-au făcut asta. Mama mea, emotivă şi agitată cum este, n-ar fi putut niciodată să-şi canalizeze emoțiile într-o manieră în care să mă manipuleze, cât despre tata... ei bine, avea destule probleme cu propriul lui fel de a fi ca să se mai ocupe şi de mintea mea. Dar asta mi-a oferit o privire şi mai dară în viața de acasă a Alonei. Înspăimântător!

— Foarte bine, domnule Killian. Suntem onorați că poți să fii cu noi astăzi. Brewster s-a aplecat spre mine. Totuşi, eşti suspendat două zile sub monitorizarea mea în şcoală pentru atitudinea şi discursul tău de ieri din biroul meu. Şi, a adăugat zâmbind, mai e mica problemă cu întârzierea ta din această dimineață.

— Am un bilet, am protestat eu.

— În care nu scrie nimic că ar trebui să întârzii.

A întors biletul de la mama pe toate părțile, prefăcându-se că ar căuta ceva scris în sensul ăsta.

— Vreți un alt bilet? am întrebat încet.

Să fii cooperant era de departe mai epuizant decât să-i răspunzi în față.

Şi-a dus mâinile la spate şi s-a legănat în față pe vârfurile picioarelor.

— Cred că o oră după program e o pedeapsă potrivită, nu-i aşa?

O oră în plus în iadul ăsta?

— Cred că sunteți plin de...

Alona mi-a dat un ghiont puternic în coaste, făcându-mă să mă clatin.

— Butoanele! a şuierat.

Brewster mă privea cu o sprânceană ridicată.

— În regulă, o oră după program. Cum vreți, am murmurat.

— Bun! A dat hotărât din cap. După tine!

S-a răsucit şi a întins un braț către şcoală cu un gest larg.

Mi-am înghițit un oftat şi am luat-o iar spre clădire, deşi uram să fac orice avea legătură cu vreo idee sau vreo dorință de-a lui.

— Ai văzut? mi-a şoptit Alona la ureche. N-a fost chiar aşa de...

— Să nu uit, domnule Killian, a spus Brewster din spatele meu, trebuie să te complimentez pentru gusturile tale... interesante în domeniul muzicii.

Am înghețat.

— Mă aşteptam mai mult la urlete şi gălăgie, dar Beethoven, Ceaikovski şi Pachelbel? Nu prea seamănă cu vedetele de la MTV-ul de azi!

În primul rând, era MTV2 de azi. Nici măcar nu se mai transmite muzică la MTV, şi nu e MTV-„ul". În al doilea rând, ascultase la iPod-ul meu? Căştile albe şi curate ale lui Marcie fuseseră în urechile scorțoase ale boşorogului ăstuia?

Încleştându-mi pumnii, am dat să mă întorc. Poate că Brewster o să-şi îndeplinească cea mai aprigă dorință a sa de a mă arunca afară. Ar fi meritat să-l lovesc doar o dată. Să-i simt falca pocnită de încheieturile degetelor mele şi să ştiu că mâna mea zdrelită ar fi un trofeu vrednic de etalat.

Alona îmi şoptea disperată ceva la ureche:

— ... cazi direct în capcana lui. Nenică, te pricepi la asta! N-ai niciun pic de autocontrol?

— Spune ceva drăguț, i-am răspuns automat.

— Ce-ai spus? m-a întrebat Brewster, apropiindu-se mai mult de mine cu sprâncenele încruntate.

— Ah, fir-ar să fie! a murmurat Alona. Superb! Cred că faci ce trebuie, apărându-te în fața unui tiran, dar ăsta e un joc şi trebuie să înveți să-l joci după regulile lui dacă vrei să învingi.

Tehnic vorbind, nu ştiam dacă chestia asta putea fi trecută la „lucruri drăguțe", având în vedere că mă critica...

Ca şi cum mi-ar fi auzit gândurile, ea a continuat pe un ton mai degrabă țâfnos:

— Ochii tăi nu sunt nici pe departe aşa de înspăimântători cum credeam eu. Sunt oarecum... frumoşi.

— O, mersi! am spus.

— Ce? a făcut Brewster, care începuse să se enerveze, Domnule Killian...

— Ziceam că ați spus ceva frumos, mulțumesc pentru asta, am improvizat eu.

Era destul de aproape de ce spusesem de fapt, că probabil n-avea să se prindă, şi, nefăcându-i jocul, chiar şi puțin, mi-a redus serios nevoia de a-l lovi. Sau poate nu era doar faptul că-l băgasem în ceață pe Brewster, ci şi ce spusese Alona. „Oarecum frumoşi" venit din partea Reginei Batjocurii şi Privirii Disprețuitoare era practic un cântec de slavă.

Brewster părea surprins.

— Vă înregistrez şi dumneavoastră un CD, dacă vreți, m-am oferit eu, doar ca să-l văd agitându-se.

Un moment nesfârşit, gura i s-a mişcat fără să scoată un cuvânt, în vreme ce se holba la mine. Înainte de a se aduna îndeajuns de mult încât să-mi țină un discurs privind legea federală care interzicea înregistrările ilegale de muzică, maşina lui Jesse McGovern a trecut în viteză pe lângă noi, aruncând cu pietriş şi ridicând un nor uriaş de praf, în vreme ce se îndrepta către unul dintre ultimele locuri rămase libere.

Gura lui Brewster s-a închis cu un clănțănit şi tipul a pornit spre Jesse fără să mai spună ceva.

— Deloc prea rău pentru un începător, a remarcat Alona de lângă umărul meu, iar vârfurile părului ei mătăsos îmi mângâiau brațul.

— Mulțumesc, am răspuns, rămânând nemişcat în speranța smintită că nu va pleca de lângă mine, dar ea a plutit într-o parte, la fel de uşoară şi grațioasă cum fusese şi-n viață. Asta a fost partea uşoară.

Ea s-a încruntat.

— Ce vrei să spui?

Am arătat spre uşile principale ale şcolii unde, chiar şi de la distanța asta, puteam vedea cum se adună o mulțime. Fulgerarea unei rochii roz, scânteierea mohorâtă a unei găleți cu mop împinsă în față, o tunsoare afro de la începutul anilor '80 ridicându-se cu câțiva centimetri deasupra capetelor celorlalți... nu aveam nicio îndoială cine mă aştepta, chiar dacă nu eram îndeajuns de aproape ca să le disting fețele.

— A, ei, a zis Alona, fluturând mâna nonşalantă. Mă ocup eu de ei.

Am ridicat o sprânceană.

— Fără să fii crudă?

Umerii ei s-au lăsat în jos.

— Dar fac un lucru frumos ajutându-te...

Am clătinat din cap.

— Dacă tu crezi că merită riscul...

A dat drumul unui suspin teatral.

— Bine, bine, o să-i ţin departe de tine, fără să fiu rea cu ei. Şi-a pus mâinile-n şolduri şi şi-a aruncat părul pe spate. Vreau să spun, cât de greu poate să fie? Am fost aleasă de trei ori regina balului. E în firea mea să-i conving pe oameni.

Da, da! Ar trebui să fiu pregătit s-o şterg. Pentru orice eventualitate!

—

11

Alona

Gata? a întrebat Killian în şoaptă, ajungând pe aleea care ducea spre intrarea principală.

— Sigur!

Mi-am dat ochii peste cap. Se purta de parcă am fi plecat la război. În fine! Până când nu avea să se arate din nou tatăl lui Killian, întunecat, răsucit şi mohorât, caz în care pica totul, ăştia erau doar simpli oameni. Morți, dar totuşi. Eu sunt o persoană care se descurcă de minune cu alte persoane. Hai s-o spunem p-aia dreaptă, nu poți câştiga concursuri de popularitate – ceea ce e în mare parte şcoala de la început până la sfârşit –, fără să ştii să convingi mulțimea.

Apropo de mulțime, gloata venea acum spre noi, roind prin uşi – trecând adică pur şi simplu prin sticlă şi metal –, vociferând şi strigând după Killian.

— Începe circul! a spus el în şoaptă.

Spiritele l-au înconjurat, folosindu-se de coate şi de umeri ca să mă dea la o parte din drumul lor.

— Mai cu grijă! am protestat eu, dar mă îndoiesc că m-ar fi auzit careva.

Era un vacarm incredibil. Toate vocile astea care țipau şi implorau în acelaşi timp!

— Te-ai întors! V-am spus eu c-o să se-ntoarcă...

— Nici n-a spus că n-o s-o facă.

— Doar o mică favoare! Te rog, trebuie să...

— Nepoata mea trebuie să afle că mama ei...

Mi-am dat seama că, în curând, Killian o să se piardă în mijlocul lor. C-or să-l înghită.

— Hei! am strigat la ei, lucru care ieri funcționase. Hei, morților!

Fata îmbrăcată în rochia aia odioasă cu buline de la absolvire mi-a aruncat o privire urâtă peste umăr, dar nimeni altcineva nu părea să mă observe.

Asta putea fi o problemă.

Trebuie să mărturisesc că nu prea sunt obişnuită să fiu ignorată. Aşa că e posibil să fi sărit un pic calul.

Băgându-mi capul între umeri, mi-am făcut drum prin mulțime, călcând pe picioare, dând din coate şi neluând în seamă gemetele de durere şi strigătele de protest. Killian stătea nemişcat în mijlocul lor, cu umerii gârboviți, cu ochii închişi, arătând ca şi cum s-ar fi rugat cuiva să fie salvat. Bun, nu ştiam nimic despre asta, dar ştiam că n-aveam de gând să-i las pe ratații şi căpoşii ăştia să mă împingă din toate părțile. N-ar fi trebuit s-o facă nici Killian, mai ales că avea ceva pe care ei îl voiau. Pentru Dumnezeu, ar fi trebuit să aibă totul sub control, dar, mă rog! Nu putea să aibă grijă nici de el, aşa că asta mi-a îngăduit s-o fac eu pentru el în vreme ce el mă ajuta. Aşa, toată lumea iese în câştig, bănuiesc.

M-am rotit ca să-i înfrunt pe cei mai mulți, lipindu-mi spatele de spatele lui Killian. S-a înțepenit o secundă, înainte să-şi dea seama că eram eu.

— În regulă, ciuliți urechile, ciudaților!

— Ciudați? Ce vrea să spună cu...

— ... suferă de mania grandorii.

— N-o băgați în seamă. N-are niciun cuvânt de spus aici.

Chestia de la urmă venea de la prietenul meu, sinistrul îngrijitor, care chiar a încercat să mă îndepărteze de lângă Killian în vreme ce trăncănea.

— Nu, n-ai să faci asta! am spus, plesnindu-1 peste mâini. Killian este al meu. Al meu, al meu, al meu! Dacă vrei ceva de la el, tre' să vii mai întâi pe la mine.

Şi atunci s-a întâmplat cel mai bizar lucru cu putință. De cum mi-au ieşit cuvintele pe gură, toate stafiile... ăăă,

spiritele au înghețat. Au rămas total țepene, şi n-am vrut să fac niciun joc de cuvinte. Apoi, o pală de vânt venită din senin le-a împins pe toate înapoi, de parcă ar fi fost nişte haine pe umeraşe. Pluteau, legănându-se în vânt, la vreun metru în spatele nostru.

Tremuram, dar vântul nu mă mişcase.

— Ce se-ntâmplă?

Killian n-a răspuns.

L-am înghiontit în spate şi el a gemut.

— Au!

— Ți-am pus o întrebare! Deschide ochii şi spune-mi ce se-ntâmplă!

Îndreptându-şi umerii, spatele lui s-a frecat de al meu. A privit în jur şi a tras adânc aer în piept.

— E atât de...

— Ciudat? Înspăimântător? Cu totul întâmplător?

Aruncam cu adjective spre el, sperând să-l fac să vorbească şi să explice fenomenul.

— Nu ştiu, a spus în cele din urmă. N-am mai văzut aşa ceva până acum. Cu excepția...

A tăcut.

— Dumnezeule, m-am răstit, să vorbesc cu tine e ca şi cum aş trece o cămilă prin urechea acului.

— Ce?

— Dificil, dureros şi nefolositor în proces. M-am rotit cu fața spre el. Cu excepția a ce?

— Ieri, a spus el încet. În hol, când i-ai făcut să se retragă...

M-am încruntat, încercând să-mi amintesc.

— Da, ai dreptate. Rafala asta ciudată a venit din senin, dar n-a fost aşa.

Am arătat cu mâna la țepenii înțepeniți.

— Ce-ai spus?

L-am privit atentă.

— Am spus că ce s-a întâmplat ieri nu seamănă deloc cu...

— Nu, vreau să spun, ce-ai zis ieri când s-a întâmplat?

Killian arăta ca un tip care are o idee.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte. Voi, morților, înapoi?

El a privit în jur ca şi cum ar fi aşteptat o rafală, dar nu s-a întâmplat nimic. A oftat.

— Ce-ai spus astăzi? Asta ți-aduci aminte? a întrebat cu o notă de sarcasm.

M-am strâmbat la el.

— Să mă pupi!

— Pe bune! Ce-ai spus?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nimic special. Erai şi tu. M-ai auzit.

— Doar…

— Bine, bine! Le-am spus că trebuie să treacă prin mine ca să ajungă la tine.

O adiere uşoară a răbufnit din nou, dându-i la o parte părul din ochi lui Killian. Mi-am ținut respirația, aşteptând ca vântul să mă arunce ca pe ceilalți, dar aerul s-a mărginit să se mişte doar în jurul meu.

— E super! a murmurat el, privindu-mă cu ochii lui şterşi în care apăruse o luminiță de încântare.

Mi-am încrucişat brațele peste piept, privind cu un tremur la fețele înghețate.

— Încă nu-mi mulțumi. Ce înseamnă asta?

Şi-a clătinat capul, rotindu-l în cerc ca să-i vadă pe toți.

— Nu ştiu. Cred că ar putea fi…

— Te-ai răzgândit, domnule Killian?

Ne-am întors amândoi şi l-am văzut pe Brewster păşind energic pe trotuar, cu un Jesse McGovern posac la remorcă.

— Rahat! a murmurat Killian. Apoi, cu voce tare: Nu, domnule Brewster!

Mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Ce? am întrebat, ridicând din umeri. Mi-am terminat treaba aici. N-or să te mai deranjeze. Din câte se vede, chiar niciodată. M-am încruntat. Aşa că du-te la ore, sau în eliminare, sau oriunde vrei. Caută-mă când ai terminat, şi mă poți învăța mai multe chestii.

— Sigur? a întrebat el.

— Da, am spus.

Brewster, aflat câțiva paşi mai încolo, a întrebat şi el:

— Sigur de ce, domnule Killian?

Killian şi-a încleştat dinții şi a pornit spre clădirea şcolii. Era destul de ciudat, dar mă simțeam un pic... tristă văzându-l plecând. Acum că nu mai era chiar aşa de enervant şi nu mai încerca să scape de mine, era într-un fel plăcut să-l am lângă mine, o uşurare că nu mai eram singură. Chiar dacă eram cu ciudatul de Will Killian. Nici măcar nu m-a făcut să mă simt prost după ce a văzut scena de acasă de la mine.

M-am strecurat pe lângă spiritele înghețate ca să mă aşez pe una dintre băncile de lemn din Cerc. Era niţeluş cam înspăimântător să stau de una singură în mijlocul lor. Ca şi cum aşteptau să se întâmple ceva şi...

Uşile s-au închis cu zgomot după Killian şi o unduire a trecut prin mulțimea spiritelor. Unul câte unul, s-au eliberat de orice i-ar fi ținut acolo... şi s-au întors cu toții către mine. Unii dintre ei păreau, probabil, oleacă supărați. Sinistrul îngrijitor chiar îşi pocnea încheieturile degetelor în aşteptarea a ceea ce avea să vină.

M-am ridicat, surprinsă să constat că îmi tremurau genunchii. Hm!

— Va trebui să treceți prin mine ca să ajungeți la el! am spus repede.

Dar... niciun vânt bizar, nicio înghețare bruscă.

— Bucuros! a spus îngrijitorul, înaintând spre mine.

Mi-am ridicat mâinile ca să-mi acopăr fața şi am tras un țipăt mult prea de fetiță. Deşi, dacă aş fi avut prilejul să cuget, m-aş fi întrebat ce-mi puteau ei face mie. Vreau să spun, eram moartă deja.

— Ei, ce faci? s-a auzit vocea dezgustată a unei femei.

Mi-am coborât încet mâinile şi i-am văzut aliniați, unii dintre ei împingându-se şi îmbrâncindu-se, dar, fără îndoială, formând un rând cu mine ca bază. Prințesa în rochie cu buline era a doua după îngrijitor şi se aplecase pe după el ca să mă poată privi.

— Ei... ce faceți *voi?*

Părea o întrebare cât se poate de rezonabilă din partea mea.

Ea s-a încruntat la mine.

— Vrei mai degrabă să luăm bonuri de ordine?

— Cum?

— Nu-i nicio îndoială, a spus îngrijitorul, tipa e la fel de proastă pe cât arată.

— Hei!

— Uite ce e, scumpo... Tinerelul pe care-l văzusem ieri în hol împreună cu Will, cel în uniformă militară albastră de pe timpuri, ieşise din rând. Ține-mi locul! a spus el peste umăr către un flăcău care purta o cravată scurtă şi lată peste cămaşa albă de gală, înainte de a porni către mine.

Din spatele rândului au răzbit câteva huiduieli, dar el le-a îndepărtat cu o fluturare de mână.

— N-am de gând să rezolv vreo problemă. Vreau doar s-o ajut. Aşa că voi toți ciocu' mic! S-a întors spre mine. Scumpo, te-am auzit cu toții. Trebuie să trecem prin tine ca să ajungem la el.

Vocea avea unele inflexiuni new-yorkeze, dar tipul îmi părea cunoscut...

Trebuie să mă fi văzut încercând să-l localizez, căci mi-a întins mâna:

— Robert Brewster întâiul!

I-am strâns mâna automat.

— Brewster ca pe directorul Brewster?

Dacă directorul era bântuit, asta explica cu succes starea lui de iritare.

Tipul s-a luminat la față.

— Ăsta da băiat!

— E fiul tău?

S-a încruntat la mine.

— Nepotul meu! A arătat cu mâna la uniforma lui. E din cel de-al Doilea Război Mondial. Nu poți să-ți dai seama ce vechime... Las-o baltă. Voi, tinerii, nu prea aveți simțul istoriei.

Şi a clătinat din cap.

Am ridicat din umeri.

— Oricum, n-are legătură cu ce vreau eu să spun. Aşadar, te-ai oferit să-i fii călăuză, aşa că spune-ne cum vrei să ne

asculți.

L-am fixat cu privirea.

— Nu prea... înțeleg.

— V-am spus, e nătângă, a murmurat îngrijitorul.

— Termină odată! i-a strigat Bunicul Brewster peste umăr şi îngrijitorul a tăcut imediat. Apoi s-a întors spre mine: Uite ce e, sunt convins că eşti o fată drăguță şi că habar n-ai în ce te-ai băgat, dar nu ne dai nicio şansă şi nici nu ne ajuți defel.

— Cum? am zis, încă neştiind la ce naiba se referea.

Tipul a oftat prelung.

— Bine, hai să începem cu începutul.

Cineva din rând a gemut.

— Gura! a strigat el, după care şi-a dat ochii peste cap către mine. Sunt cu toții aşa de nerăbdători, nici n-ai zice că sunt deja morți, nu-i aşa?

Am dat din cap. Părea cel mai bun lucru de făcut.

— Păi lucrurile stau aşa... Cu toții suntem morți şi cu toții avem ultime dorințe. Ai priceput până aici?

Am dat din nou din cap.

— Poate că există lucruri care ne țin aici, împiedicându-ne dă ne mişcăm către lumină.

— Poate? am întrebat.

El a ridicat din umeri.

— N-avem cum să ştim de-adevăratelea. Bănuim.

— Bun, am spus încet.

Părea un lucru nelalocul lui să bănuieşti, dar asta era. Nici eu n-o duceam mai bine.

— Oricum, e destul de rar să găseşti printre vii pe cineva care să ne poată vedea şi auzi, cum e tipul tău Will.

— Nu e tipul *meu,* am protestat, simțind numaidecât cum creşte tensiunea locului.

Am ridicat ochii şi i-am văzut pe toți cum se holbau la mine, ca şi cum eram gata-gata să neg un lucru important. Măi să fie!

— Bine, e al meu ca în propoziția „el mă ajută, eu îl ajut, dar nu în felul în care s-ar ajuta doi iubiți".

Bunicul Brewster a clătinat din cap ca şi cum nu putea să creadă cele auzite.

— Mă rog, chestia e că pretinzi că-i al tău. Deci, dacă vrem ca el să facă ceva pentru noi, trebuie să trecem pe la tine. Simplu şi natural.

— Să treceți, adică…

— Rândul, scumpo! a arătat el nerăbdător către spiritele care stăteau în spatele lui. Cu toții ne aşteptăm rândul ca să-ți spunem ce vrem să facă pentru fiecare dintre noi, şi pe urmă tu să-i spui lui. A clătinat din cap. Dumnezeule atotputernic, încep să cred că autobuzul ăla ți-a aruncat creierii în cosmos.

— V-am zis eu, a murmurat îngrijitorul.

— Stați aşa! am spus, ridicând mâna. Nu pricep.

— Ce surpriză! a remarcat îngrijitorul, ceva mai tare.

M-am întors spre el.

— Tu, mişcă-te la coada rândului.

A deschis gura să protesteze.

— Nu poți face asta!

— Ba poate şi tocmai a făcut-o, a punctat Bunicul Brewster. Mişcă-te!

Bombănind, îngrijitorul şi-a afundat mâinile în buzunare şi a pornit-o alene spre capătul îndepărtat al rândului.

— Nu mă-njura! am strigat după el, după care m-am întors spre Bunicul Brewster. Păi dacă am puterea asta doar pentru că am spus că e al meu Killian, cum se face că niciunul dintre voi nu l-a pretins sau ceva în genul ăsta înaintea mea?

Din rând s-au ridicat murmure, spiritele s-au pornit dintr-odată să şoptească şi să discute cu aprindere.

— Ce e? am întrebat. Ce-am spus?

— Niciunul dintre noi nu ştia de el până ieri, a spus Bunicul Brewster, privind la cei din rând peste umărul lui. S-a ascuns cu pricepere printre ceilalți.

— Bun, dar tot aveați destul timp să…

— Trebuie să ştie adevărul, Bob, a spus fata în rochia cu buline. După care mi-a aruncat veselă un rânjet răutăcios. Nimeni nu l-a pretins pentru că nimeni nu vrea să fie ce eşti tu.

— Liesel! a spus Bunicul Brewster pe un ton amenințător.

M-am uitat mai atentă la ea.

— Toți au vrut mereu să fie ca mine. Despre ce tot vorbeşti?

— Eşti un spirit-călăuză acum. Eşti la cheremul tuturor, dar în special la al lui, mediumul.

Dintr-odată, am simțit cum îngheț. Am clătinat din cap.

— Nu!

Ea a oftat nerăbdătoare.

— Te-ai trezit în locuri ciudate în ultimul timp?

M-am holbat la ea. Nu mă mai trezisem pe drum de ieri-dimineață. Fusese cât pe-aci în dimineața asta, dar nu... Mă trezisem în maşina lui Killian.

— Unde e el, eşti şi tu, nu? a insistat ea.

— Asta nu înseamnă...

— Te-ai legat de el. Eşti călăuza lui. Mi-a aruncat o privire nesuferit de amuzată. Încă n-a început să te cheme?

— Ce?

— Dacă se gândeşte mai profund la tine, dacă se concentrează îndeajuns de mult, bam! Eşti luată, orice ai face, de oriunde ai fi, şi dusă acolo unde se află el.

Am simțit că mi se cam face rău! Să fie adevărat?

Liesel şi-a ridicat ochii spre cer, bătând cu degetele în bărbie.

— Care-i cuvântul pe care-l folosesc azi puştii? Ah, da! Eşti târfa lui, târfa din lumea spiritelor.

A râs, încântată de propria-i isteține.

— Hei, Liesel, arăți cam străvezie astăzi, nu crezi? am întrebat-o. Se poate vedea prin tine ceva mai mult decât de obicei.

Şi-a înghițit pe dată râsul, coborându-şi privirea pe trupul ei.

— Nu sunt deloc... nu-i aşa? Dumnezeule! Eric! Eric, unde eşti?

A ieşit din rând, căutând pe altcineva care să-i certifice starea de existență.

— N-a fost prea drăguț din partea ta, m-a admonestat Bunicul Brewster.

Am reflectat o secundă.

— Părul tău arată... nemaipomenit, foarte natural, am strigat după ea.

Bunicul Brewster m-a fixat cu privirea.

Am ridicat din umeri.

— E tot ce pot să fac şi, în acelaşi timp, să rămân sinceră. Şi apoi, ea a început!

A deschis gura ca şi cum ar fi vrut să protesteze, după care a ridicat din umeri.

— Corect!

— Ia zi, e adevărat ce spunea tipa? am întrebat.

A şovăit îndeajuns de mult ca să nu mai fie nevoie să-i ascult răspunsul.

— Las-o baltă, am spus cu hotărâre, nu sunt târfa nimănui, din lumea spiritelor sau nu.

— Fireşte că eu n-aş fi pus problema în termenii ăştia, a spus Bunicul Brewster. E o lipsă de respect, dar...

— Dar nimic! Nu-i *aparţin* lui Killian...

— Negi legătura? a întrebat Bunicul Brewster pe un ton nonşalant.

— Eu...

Mi-a dat prin cap că, dacă spun da, or să treacă probabil cu toţii pe lângă mine şi or să intre în şcoală ca să-l atace iar pe Killian. El o să fie dat afară din şcoală şi închis în vreun ospiciu, iar eu o să rămân blocată aici pe veci. Pe de altă parte, dacă o să-i placă destul de mult să aibă un spirit-călăuză, aveam să rămân oricum prinsă aici. Dar îmi promisese să mă ajute. Problema e, îl credeam?

— Ei? a făcut nerăbdător Bunicul Brewster.

Privind lucrurile dintr-o perspectivă pur egoistă, dacă nu-l ajutam pe Killian cu tipii ăştia, nici el n-ar fi în stare să mă ajute pe mine, chiar dacă ar vrea. Sigur, asta nu însemna că mă va şi ajuta, dar păruse destul de pornit s-o facă, şi apoi, chiar dacă se răzgândea, puteam fi *foarte* convingătoare. Face parte din farmecul meu.

— Nu, am spus în cele din urmă. Nu neg.

Din rând s-au ridicat câteva gemete.

— Linişte! m-am răstit la ei.

— Bine atunci, a spus Bunicul Brewster cu un oftat. Prin

urmare, cum ne vrei? La coadă, primul venit primul servit? În ordine alfabetică?

— Ah, nu! am replicat, clătinând din cap şi ținându-mi mâinile ridicate în față în poziția clasică „opriți-vă”! Doar pentru că eu îl revendic pe Killian – (refuzam să privesc problema în sens invers) – asta nu înseamnă că am vreo legătură cu voi.

Asta i-a făcut să tacă pentru o secundă.

— Le întorci spatele celor de-un fel cu tine? a întrebat uluit Bunicul Brewster.

— Niciunul dintre voi nu e de-un fel cu mine... cu excepția ei, probabil! am răspuns, dând din cap spre o blondă drăguță, cu coadă de cal, îmbrăcată cu o fustă înfoiată şi aflată cam pe la jumătatea rândului, care bătea nerăbdătoare în trotuar cu pantoful ei alb cu negru. Dacă s-ar îmbrăca mai bine.

— Unii dintre noi au aşteptat ani întregi, chiar zeci de ani, ca să ne spunem oful, a zis Bunicul B. Crezi că nouă ne place să fim blocați aici?

M-am încruntat. Acum că a adus vorba...

— Nu, probabil că nu.

— Ai de gând să ne refuzi singura şansă ca să îndreptăm lucrurile? a întrebat. Oameni ca Will, de un soi special, nu apar prea des.

Am simțit o undă de vinovăție. Nimeni nu adusese vorba despre partea *asta* din munca bodyguardului.

— Nici măcar nu ştiți dacă vă poate ajuta. Mi-a spus că nu ştie de ce o persoană este blocată, iar alta atrasă în lumină.

— Dar tu nici măcar nu vrei să ne laşi să încercăm, a subliniat Bunicul Brewster.

— De ce tre’ să fiu eu? am spus, încercând să fac asta să sune ca o iritare, nu ca o văicăreală.

Credeți-mă, există o diferență mică, dar importantă între cele două.

— Ce-ai de gând să faci în loc să ne-ajuți? a întrebat Bunicul B. Să-i spionezi pe cei vii? Asta devine repede plictisitor.

— Nu, am alte lucruri de făcut. Am o viață. O viață de

după!

— Cum ar fi? a insistat amuzat Bunicul. Să mişti obiecte, să scoți sunete înspăimântătoare ca să-i faci pe vii să se scape pe ei?

— Cum de ştii toate astea? am întrebat eu.

— Crede-mă, scumpo, dacă se poate spune de cineva că are o privire răzbunătoare, aia eşti tu!

— Ah, mulțumesc!

— Dacă o să te ții de trucurile astea, o să te transformi în nimic mai iute ca orice altceva, m-a avertizat Bunicul.

— Ştiu asta... *acum!*

M-am prăbuşit iar pe bancă, fără măcar să fiu atentă să-mi încrucişez picioarele în mod adecvat ca să nu-mi arăt gropița de grăsime de pe coapsa mea stângă. Eram prea deprimată. Totul era deprimant.

— Ajută-l pe băiatul tău să ne ajute, a insistat Bunicul. E mai bine decât să arzi gazul privind la cei vii. Ca să nu mai spunem că o să fie trecută la fapte bune. S-ar putea să ai nevoie de aşa ceva ca să atragi atenția celor de sus, ca să-ți trimită lumina.

Mi-am ridicat privirea la el.

— Credeam că Liesel a spus...

A dat din mână cu nerăbdare.

— N-o asculta! S-a întâlnit cu un fost spirit-călăuză când a fost odată cu Claire într-o vacanță în Porto Rico, şi se crede expertă. Până ieri, nimeni dintre noi nu s-a întâlnit vreodată cu cineva care să vorbească cu stafiile. Nimeni nu ştie cum funcționează. Tot ceea ce ştim se bazează pe zvonuri care continuă să circule în lumea noastră. Şi pe ce vedem la televizor. A ridicat din umeri. S-ar putea să ai o şansă să te ajuți pe tine, copilă! Nu-i da cu piciorul!

Am oftat.

— Bine, bine! O să încerc. Ce trebuie să fac?

12

Will

În mod normal, ar fi fost un coşmar să stau închis în încăperea corecțională mică, supraîncălzită şi rar folosită, cu Brewster apărând la fiecare zece minute. Mai ales că Bunicul Brewster şi ceilalți ştiau cine sunt şi ce puteau face să-mi atragă atenția. După primul sfert de oră m-aş fi înghesuit sub pupitru, încercând să mă apăr de îmbrâncelile şi pişcăturile lor, lucru care n-ar fi dat deloc bine la Brewster.

Dar în dimineața asta... era ceva ce nu mai trăisem niciodată. În cămăruță era linişte – bănuiam, după lipsa ferestrelor şi după nişele din perete unde se aflaseră rafturi, că fusese un dulap de alimente – şi eram singur. Cu adevărat singur. Fără măcar o singură stafie care să se lamenteze şi să geamă sau să încerce să mă atragă în vorbă.

Brewster a apărut pe la mijlocul dimineții şi mi-a aruncat-o pe Marcie. Ar fi trebuit probabil să tun şi să fulger că nu mi-o înapoiase de la bun început, cum s-ar fi cuvenit. Dar nu era chip s-o folosesc pe Marcie până nu aveam să-i dezinfectez căştile sau să-i cumpăr altele noi, şi apoi, nu aveam nevoie de muzică. Din când în când, liniştea totală şi adâncă din jurul meu îmi făcea pur şi simplu să-mi țiuie urechile. Era minunat. Ce făcea Alona funcționa perfect!

Apoi a venit prânzul.

Doamna Piaget a apărut cu puțin înainte de amiază.

— Sunt de jurnă la cantină astăzi. Domnul Brewster se întâlneşte la biroul regional cu administratorul, dar mi-a spus că poți să vii cu mine ca să-ți iei ceva hrană. Va trebui

însă să te întorci s-o mănânci aici.

Şi mi-a zâmbit ca şi cum se scuza.

— E-n regulă!

Mi-am împins scaunul înapoi, m-am ridicat şi m-am întins. Era grozav să fiu în stare să stau liniştit şi să mă concentrez la ceea ce mi se dăduse de făcut, decât să-mi cheltuiesc energia ca să-i țin pe ceilalți la distanță.

— Pari mai în formă astăzi, a spus doamna Piaget, când am urmat-o în holul principal.

— Nu prea-mi convine să fiu eliminat.

— Se vede, a spus ea, râzând uimită.

Am urmat-o în cantină. Joonie, cu ranița ei veche şi ponosită, trecută peste piept, aştepta chiar în fața uşii, lângă începutul liniei de servire. Când m-a văzut, şi-a îndreptat umerii, dar, observând-o pe doamna Piaget, nu s-a apropiat.

Doamna Piaget a şovăit şi apoi s-a întors spre mine.

— Ține minte, ia mâncarea şi du-te înapoi în cameră. Nu-i oferi niciun pretext.

Bănuiesc că n-are rost să precizez la cine se referea. Am dat din cap.

— Mulțumesc!

Doamna Piaget a dispărut pe uşa cantinei, iar eu m-am apropiat de Joonie. În felul ăsta mi-am putut da seama că ceva nu era clar în regulă. Sub ochi avea umbre purpurii de oboseală, ca nişte vânătăi, iar obrajii îi erau mânjiți de dâre negre de rimei, în vreme ce una dintre găurile din buza ei era goală şi înconjurată de sânge închegat.

M-am stăpânit să nu-mi ating propria-mi buză dintr-un reflex de simpatie.

— Ce s-a-ntâmplat? Eşti…

Dinspre capătul holului, venea către noi un grup de boboci guralivi. Joonie m-a apucat de braț şi m-a băgat în cantină, trăgându-mă deoparte.

— Au de gând s-o lase să moară.

Pe cine? întrebarea mi-a venit pe limbă, dar mi-am ținut gura. Fireşte că ştiam pe cine.

— Ce tot vorbeşti tu?

Şi-a făcut de lucru cu bareta raniței, trăgând de una dintre

insignele pe care le prinsese acolo. Pe asta scria: *Să spunem doar că am o problemă cu autoritățile.* Era un cadou de anul trecut de la Lily, înainte ca totul s-o ia razna.

— Ieri, după ore, m-am dus s-o văd pe Lily, şi le-am auzit pe asistente vorbind. Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. E vorba de asigurarea părinților ei sau de ceva în genul ăsta. Vor s-o deconecteze de la aparate şi s-o lase să moară... S-a oprit, gâtuită de emoție. Sau or s-o ia ca s-o ducă undeva în Indiana, ceva permanent într-o instituție.

Am făcut fără să vreau un pas înapoi, căci vorbele ei fuseseră ca o palmă dată din senin. Ştiam că la un moment dat o să vină şi ziua asta. Dar nu realizasem că era chiar astăzi.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— Ce facem?

Joonie şi cu mine ne duseserăm acolo, s-o vedem pe Lily, chiar din prima zi când fusese permis. Îi atinsesem mâna, îi privisem ochii. Era dusă. Esența a ceea ce fusese Lily dispăruse de foarte mult timp. Nici măcar nu rămăsese pe aici îndeajuns de mult ca să-şi viziteze propria rezervă din spital. Sau locul în care făcuse accidentul de maşină. Verificasem şi locul ăla. Doar ca să fiu sigur. Aşa că nu mai era nimic de făcut.

— Joonie, noi nu putem..., am încercat să spun.

— Nu înțelegi! În primul rând, a fost vina mea că se afla acolo.

Pe obraji îi curgeau lacrimi, dar ea nu s-a obosit să şi le şteargă.

— De ce, pentru că voi v-ați certat acum câteva luni şi ea n-a mai vrut să vorbească cu *noi?*

Îmi închipuisem că Joonie şi Lily îşi rezolvaseră conflictul şi nu mă mai gândisem la asta. Până când Joonie şi cu mine am apărut în prima zi de şcoală, în clasa a XII-a, iar Lily într-a XI-a, îmbrăcată într-o fustă scurtă şi clătinându-se nesigură pe tocurile înalte, alăturându-se elitei din clasa ei. Trecuse pe lângă noi ca şi cum nu ne-ar fi cunoscut, cu nasul pe sus. Două săptămâni şi jumătate mai târziu, pierduse controlul maşinii mamei sale şi se încolăcise pe

după un copac.

Am clătinat din cap.

— J, nu-ți face asta! Ți-ai cerut iertare pentru tot ce s-a-ntâmplat, şi ea nici măcar n-a vrut s-audă. A ales să umble cu persoanele-alea şi a ales să se ducă la petrecerea aia. Noi n-am avut nimic de-a face cu asta.

În vreme ce spuneam lucrurile astea, mi-am dat seama că era adevărat. Poate că aş fi putut schimba lucrurile, poate că aş fi putut-o salva dacă aş fi auzit telefonul în seara aia. Dar ea era cea care alesese să renunțe la prietenia noastră. Tot ceea ce făcusem era că pierdusem un apel telefonic de la cineva care nu-mi mai vorbise de luni de zile. Nici măcar nu lăsase un mesaj.

Dintr-odată m-am simțit mai uşor, despovărat într-un anumit fel. Aş fi dat orice s-o văd din nou pe Lily teafără şi sănătoasă, chiar dacă nu voia să mai fie prietenă cu mine. Faptul că nu reuşisem nu era vina mea. Era împletirea a o sută de factori, şi numai asupra unuia – răspunsul la telefon – avusesem control.

Totuşi, cuvintele mele nu au avut acelaşi efect asupra Iul Joonie.

— Tu nu înțelegi, a spus ea, pe un ton anost, cu ochii fixați pe un punct invizibil aflat în depărtare.

Am prins-o de umeri şi am zgâlțâit-o uşor.

— Trebuie să încetezi. N-a fost vina…

Exact în acel moment am văzut-o pe Alona pe scenă, înconjurată de toți răposații pe care-i văzusem vreodată bântuind pe holurile liceului, şi atunci am ştiut că o să am probleme.

Mai întâi, dacă vă întrebați de ce cantina noastră are o scenă, e din acelaşi motiv pentru care avem mese la diferite niveluri. Cantina serveşte şi ca auditoriu, drept urmare un geniu afurisit a supranumit-o „cantinoriu”. Cum depăşeşti linia de servire, te afli pe acelaşi nivel cu scena, dar exact în partea opusă a sălii. Apoi sunt trepte care coboară spre diferite niveluri de mese. Grupul Alonei, aşa-zisul nivel unu, îşi făcea veacul, ironia sorții, la cel mai de jos nivel, care servea ca fosă orchestrei atunci când clubul de teatru hotăra

să renunțe temporar la piesele scrise de elevi, depresive şi apocaliptice pentru rarele musicaluri vesele. Era locul cel mai depărtat de supravegherea profesorilor, aşa că nu era de mirare ce aleseseră. De acolo, pe măsură ce urcai, nivelul de popularitate scădea. Joonie, Erickson şi cu mine mâncăm în marchiza de sticlă, atunci când e frumos afară, ceea ce ne scoate complet în afara hărții în ceea ce priveşte popularitatea. Cu atât mai bine.

Dar scena... scena era Sfântul Graal pentru cei din primul nivel. Era limpede că era o poziție pe care simțeau că *ar trebui* să le aparțină – să stea la înălțime, deasupra gloatei dezgustătoare şi mediocre – dar acesta era un privilegiu care li se refuza. De când un puşti, din primul nivel, fără îndoială, îşi rupsese piciorul sărind de pe scenă, cu câțiva ani în urmă, nimănui nu-i mai este permis accesul acolo sus în timpul mesei, cu excepția membrilor cercului de teatru, şi doar dacă pregătesc o premieră. Iarna asta toată lumea s-a amețit de la vaporii de vopsea când au pictat decorurile pentru producția lor de primăvară *Moarte şi înghețată cu nuci.* Habar n-am despre ce era vorba, dar a implicat o grămadă de decoruri în roşu şi negru şi țipete de protest din partea fetelor din primul nivel când stropi de vopsea ajungeau când şi când până la ele.

Aşa că, pe bune, n-ar fi trebuit să fie o surpriză că Alona profitase de statutul ei de invizibilă-pentru-majoritatea-oamenilor ca să-şi proclame dreptul la scenă. Totuşi, nu mică mi-a fost mirarea s-o văd stând pe un scaun înalt de bar, în spatele a ceea ce părea o tejghea din anii ’50 (o altă recuzită... nu mă întrebați, n-am idee ce legătură are cu *moartea* sau cu *înghețata cu nuci*), părând să ia note, în vreme ce stafiile aşteptau răbdătoare la o coadă lungă şi şerpuitoare, ca să le vină rândul să vorbească personal cu ea.

— Ce naiba! am murmurat eu.

Joonie îşi revenise atât cât să mă privească drept în ochi.

— Eşti bine?

Şi-a pus degetele reci pe brațul meu.

— Arăți de parcă ai fi văzut o...

N-am mai aşteptat să aud şi restul. Desprinzându-mă de

strângerea ei uşoară, am coborât scările, îndreptându-mă spre scenă. N-o să fiu chiar atât de melodramatic încât să spun că întreaga cantină a observat acest lucru şi cu toţii şi-au ţinut respiraţia, dar am văzut câteva capete întorcându-se. La urma urmei, nu fusesem mai jos de nivelul al treilea de când venisem la liceul ăsta acum vreo patru ani. Era ca şi cum i-ai fi cerut unui atlet din primul – sau al doilea – nivel să-ţi tragă una, o luptă pentru care vei fi învinuit că ai început-o.

— Will, ce faci? m-a urmat pe scări şoapta tare a lui Joonie, dar nu m-am întors.

În secunda în care piciorul meu atingea covorul de la primul nivel, o undă de zgomot şi mişcare s-a răspândit prin încăpere, tipii întorcându-se să şoptească şi să privească. Discuţiile obişnuite au încetat, iar tăcerea s-a înstăpânit aşa de bine încât puteam jura că aud scârţâitul firelor din covor sub talpa mea, la primul pas făcut.

La început, cei din grupul Alonei n-au făcut nimic altceva decât să se holbeze. La urma urmei, era sanctuarul lor, nimeni nu îndrăznea să pătrundă aici cu bună intenţie, iar cei care se trezeau aici din întâmplare sau din necunoaştere (puşti noi; câte un nătâng condus de iluzia că, dacă Misty i-a cerut să copieze la testul de chimie, îi este permis să intre în existenţa ei; sonaţi utopici de ocazie care credeau că cei populari sunt „şi ei oameni” etc.) de obicei clacau repede sub privirile naşpa de la atâtea feţe perfecte şi o ştergeau. Dar nu şi eu, o, nu şi eu!

M-am ferit de prietenii Alonei şi am trecut prin apropierea mesei ocupate de elita clasei a XI-a, a doua în rang faţă de scenă. Dar şi ăştia credeau că sunt mai buni ca mine, însă aveau o perioadă mai lungă de ezitare înainte de a începe o confruntare, aşteptându-i pe cei dintr-a XII-a să reacţioneze primii.

Apropiindu-mă îndeajuns de mult, am scos celularul din buzunar.

— Ce faci acolo? am întrebat, încercând să fiu indiferent. Cine sunt noii tăi prieteni?

La început, n-am crezut că o să funcţioneze. Cum să mă

audă Alona, de unde să ştie că vorbeam cu ea? În acest caz aparte totuşi, tăcerea grea care-mi însoţea apropierea de teritoriul interzis era în folosul meu.

— Will!

I-am auzit vocea, dar n-am cutezat să privesc în sus pe scenă. Din unghiul ăla, aş fi arătat ca un nebun dacă priveam către nimic. Mă rog, *şi mai nebun!*

O secundă mai târziu, au apărut pantofii ei albi de sport şi ea a îngenuncheat, cu părul blond căzându-i peste umeri şi răspândind acel parfum dulce şi cunoscut.

— Ce fad tu aici? a spus cu o voce uluită. Eşti pe cale să te laşi omorât.

— Ce fac eu? Ce faci tu? am răspuns printre dinţii încleştaţi. Ai adus cu tine sus pe scenă jumătate din cimitirul din Groundsboro.

A privit în spate peste umăr, de parcă n-ar fi ştiut despre ce vorbeam.

— Mda, păi apar întruna. Cred că a aruncat cineva fluturaşi sau ceva în genul ăsta, a râs ea.

— Ha, ha! Foarte nostim! Ce făceai acolo?

Ea a ridicat din umeri.

— Luam notiţe. În calitate de călăuză-spirit a ta, e treaba mea să...

— În calitate de ce?

Nu m-am mai putut stăpâni să nu privesc fix la ea.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Călăuza ta spirit. Ştii, cineva care te ajută să conlucrezi cu spiritele. S-a oprit, reflectând la ceva. Sunt un soi de manager al tău.

— Ce anume? am spus cu voce slabă.

Nu păream în stare să mă opresc din a mă repeta.

— Managerul tău! Ştii tu, ca şi cum tu ai fi talentul, iar eu cea care-ţi face legătura cu oamenii care au nevoie de tine. Şi apoi, asta îi reduce la tăcere, a adăugat, dând din cap spre stafiile din spatele ei, căci cred că le ascultă cineva, iar mie mi se oferă ocazia să fac ceva drăguţ, nu?

S-a mişcat uşor ca să poată privi la cineva sau la ceva peste umărul meu drept.

— Dar eu..., am spus, neştiind nici măcar de unde să încep.

— Fruntea sus! La ora nouă! Eşti pe cale să primeşti un pumn! Şi-a întors capul şi mi-a aruncat un surâs luminos. Vezi, deja îți sunt de ajutor.

Am prins să mă întorc spre stânga, dar apoi, amintindu-mi de confuzia Alonei cu cadranul ceasului atunci când stă cu fața spre mine, m-am întors spre dreapta – ora trei – şi i-am văzut pe Chris Zebrowski şi Ben Rogers apropiindu-se.

— Dacă dispari în secunda asta, probabil c-or să te lase în pace, a spus Alona, ridicându-se în picioare.

— Rămâi! am spus.

— Nu pot. Nu vezi ce lungă e coada? Şi-a dat ochii peste cap cu un oftat. O să-mi petrec toată ziua aici.

A clătinat din cap şi şi-a reluat locul din spatele tejghelei.

— Alona! am şoptit pe cât de tare am îndrăznit.

Nimic nu determină mai mult oamenii să se holbeze la tine decât rostirea în mijlocul cantinei a numelui unei majorete moarte. Nu că aş fi avut nevoie de ajutor pentru asta.

— Ce e, Will Kill? Te-ai rătăcit? a venit din spate vocea unsuroasă a lui Ben Rogers.

M-am întors şi i-am văzut pe el şi pe Chris în spatele meu, gata de bătaie. Ben îşi ținea mâinile în buzunare, o atitudine de înşelătoare relaxare, dar umerii îi erau încordați. Poate că era un ticălos bogat şi leneş, dar nu se dădea la o parte când venea vorba de bătaie. Lângă el, Chris, fostul iubit al Alonei, nu se prefăcea că ar fi vorba de altceva decât de un caft. Era un tip mai scund, mai solid, antrenat ani de zile în echipa de lupte, iar acum îşi ținea picioarele depărtate şi pumnii pregătiți.

— Ciudații n-au permisiunea să pătrundă în primul nivel, a adăugat Chris.

Mi-am ridicat mâinile în poziția „nu trage”, cu degetele în jurul celularului meu.

— Nu vreau necazuri, băieți. Am primit un apel şi căutam un semnal mai bun. Plec!

Oricât uram privilegiile astea, n-aveam de gând să stârnesc un caft pe terenul lor. Aş fi picat mesa şi aş fi încasat-o. Doi

contra unul nu era corect. Şaisprezece contra unul, cum s-ar fi sfârşit când toate oile ar fi sărit în ajutorul păstorilor lor, ar fi fost o baie de sânge.

I-am ocolit, îndreptându-mă spre scări, dar n-am ajuns prea departe. Pe centrul culoarului a apărut ca din senin un mic fuior de fum negru, pe scările de la al doilea nivel. Părea să iasă ca dintr-o maşină incendiată. M-am oprit, cu inima bubuindu-mi. Aproape numaidecât, de parcă ar fi aşteptat să-l văd, micul fuior a crescut la dimensiunile unui nor de aburi negri ce se zvârcoleau şi se mişcau încontinuu.

— Killian! Persoana Nedorită exact la douăsprezece! a strigat Alona din spatele meu, cu vocea tensionată.

În sfârşit, nimerise bine ora!

— Da, văd, i-am spus încet.

Am auzit-o cum a sărit de pe scenă, aterizând uşor pe podea, lângă mine.

— Şi care e planul?

Vocea-i tremura puțin, dar era totuşi de partea mea.

— Nu ştiu.

— Ce nu ştii, Will Kill? a spus Ben, ocolindu-mă iute şi plasându-se în fața mea.

Rânjea cu prea mulți dinți totuşi. Chris îl urmase, lovind cu pumnul strâns în palma celeilalte mâini, un clişeu folosit cu eficiență.

Drace, uitasem de ei!

Toți cei din cantină ne urmăreau, aşteptând să vadă ce se va petrece. Joonie, aflată la capătul culoarului central, părea să se roage, ținându-şi mâinile în raniță, cu ochii pe jumătate închişi şi cu buzele mişcându-se tăcute.

Apoi, Persoana Nedorită, cum se pare că-l poreclise Alona, se legănă brusc în față, repezindu-se spre noi.

— Alona, pleacă de-aici acum! am spus tare, fără să mai gândesc.

Partea asta cu „fără să mă gândesc” s-a dovedit a fi un soi de cheie.

— Ce-ai zis? a întrebat Chris.

Rahat!

Douăzeci de minute mai târziu, mă aflam la infirmerie cu o pungă cu gheață lipită de obrazul stâng. Aşadar, iată ce lecții învățasem: prima, să vorbeşti cu gagica moartă a unui tip în fața lui, chiar atunci când se află pe cai mari, e o greşeală uriaşă. A doua, entității cunoscute pe timpuri drept tatăl meu, acum denumită Persoana Nedorită, nu-i plac înfruntările. A dispărut, slavă Domnului, în clipa când Chris m-a lovit. A treia, Alona Dare poate fi călăuza mea spirit, orice ar fi chestia asta, dar doamna Piaget este îngerul meu păzitor. L-a adus pe domnul Gerry să oprească bătaia şi a rămas ferm convinsă că cel care lovise primul fusese Chris. Am primit alt arest, dar puteam trăi cu asta.

M-am lăsat pe spate pe scaunul de plastic incomod din cabinetul medical, tresărind din cauza durerii din coaste şi apăsând mai tare punga cu gheață pe obrazul meu umflat.

Scaunul de lângă mine se bâțâia şi se clătina, trimițându-mi mici ace dureroase într-o parte.

— Care-i propunerea ta? i-am spus Alonei, care nu părea să poată sta liniştită, schimbându-şi mereu poziția.

Din fericire, momentan eram singuri. Considerând că n-ar fi fost prea inteligent să ne bage pe mine şi pe Chris împreună într-o cămăruță ca asta, asistenta Ryerson ieşise să-i dea îngrijirile necesare. Ei da, reuşisem să-i plasez şi eu un pumn, doi. Măcar îi dădusem borşul pe nas.

Şi-a mişcat picioarele pe podea, fixându-le o lungă secundă, înainte de a-şi ridica ochii spre mine.

— M-ai apărat. De ce ai face asta?

— Asta te preocupă? am întrebat-o. Practic, mă apăram de pumnii plini de furie ai fostului tău prieten.

Mi-am deschis gura şi am încercat să-mi mişc falca. Drace, luptătorii pot da un pumn ca lumea, poate chiar mai bine decât jucătorii de fotbal care mă pocniseră în anii trecuți.

A clătinat din cap, scoțând un sunet de nerăbdare.

— Nu el. Deşi, a adăugat, schițând un zâmbet, cred că Misty a fost destul de furioasă văzând cum voi doi vă bățeați pentru mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu ne băteam pentru...

— Pe urmă, bună mişcarea de a-mi striga numele în mijlocul cantinei. Mi-a dat una peste umăr, trezindu-mi durerea din coaste şi făcându-mă să gem. Dar ce voiam să spun era că tu ai încercat să mă protejezi de Persoana Nedorită.

— Ah!

— Îți apărai fundul, este? Vreau să spun, acum sunt călăuza ta spirit şi probabil că-ți place prea mult ideea să-mi dai ordine ca să renunți prea curând la asta.

Cuvintele se potriveau cu felul ei de a vorbi, arogant şi arțăgos, dar dincolo de ele, am putut distinge întrebarea pe care n-o pusese, vulnerabilitatea pe care căuta s-o ascundă. Oare o apărase cineva vreodată în viața ei, în afara celor care aveau un interes s-o facă? Fireşte, nu arăta ca şi cum ar fi avut nevoie de prea multă protecție, dar oricine vrea să simtă că există cineva care are grijă de el.

Ea îşi ținea capul în jos, pretinzând că-şi examina unghiile. Cortina lucioasă a părului îi acoperea fața. Era momentul perfect să spun ceva clasic, ceva care ar fi convins-o că, deşi uneori mă scotea din minți, eu îi admiram puterea, chiar şi mai mult acum când aflasem câte ceva despre greutățile vieții ei.

— Ăăă…

Îmi simțeam inima în gâtlej, iar cuvintele, toate, păreau să-mi fi părăsit creierul.

Ea a scos un sunet de dezgust.

— Las-o baltă!

Şi-a aruncat părul pe după umeri.

— Hei! am protestat eu. Măcar lasă-mi o şansă…

Uşa infirmeriei s-a crăpat şi Joonie şi-a băgat capul înăuntru, rotindu-şi privirea. Nu i-a luat prea mult. Încăperea avea doar un mic birou, două scaune şi un pat îngust. Cealaltă uşă din odaie dădea într-o baie microscopică.

— Eşti singur? a şoptit ea.

Alona şi-a dat ochii peste cap.

— Da, am răspuns.

Joonie m-a privit cu atenție şi a pătruns în încăpere.

— Atunci cu cine vorbeai?

Şi-a lăsat ranița pe podea în fața scaunului de lângă mine, chiar la picioarele Alonei.

Alona a țipat.

— Deschide ochii, ciudato!

— Cu nimeni. Nu vorbeam cu nimeni. E *drăguț* din partea ta să treci pe aici, am accentuat eu, privind-o pe Alona.

— Bine, bine, a mormăit Alona. E o prietenă bună, bla, bla!

— Hei, Killian! a spus Joonie, fluturându-şi mâna prin fața ochilor mei. Sunt aici! S-a pregătit să se aşeze în scaunul Alonei, iar Alona s-a ridicat iute ca să nu se instaleze în poala ei. Eşti bine?

Privirea lui Joonie era prea pătrunzătoare şi am simțit nevoia să-mi feresc ochii.

— Sunt bine.

— Te-am văzut intrând pe teritoriul primului nivel, pretinzând că ai primit nu ştiu ce apel. Ieri, pe hol, ai avut un acces…

Am făcut un semn cu mâna, ca şi cum aş fi vrut să-i îndepărtez cuvintele.

— Sunt bine, da?

Cu coada ochiului, am surprins-o pe Alona zgâindu-se la ceva de pe podea.

— Nu, nu eşti bine, a spus Joonie, jucându-se cu cerceii de argint din ureche. Te porți cât se poate de ciudat chiar şi pentru tine, şi nu pot să văd şi de tine, şi de Lily în condițiile astea! Nu fac față! Mi-a zâmbit cu buze tremurătoare. Aşa că spune-mi ce se-ntâmplă.

Alona îngenunchease pe podea, lângă picioarele lui Joonie, cu capul aplecat într-o parte.

— Ia uită-te la asta! a spus ea în şoaptă, deşi nu era deloc nevoie.

Apoi, folosindu-se de efectul prezenței mele lângă ea, a dat la o parte clapa raniței cu fermoarul rupt a lui Joonie. Din ea ieşea în afară colțul unei table plate de lemn, ornată cu numere şi litere. Îmi părea cunoscută, dar n-o puteam localiza până ce…

Am sărit din scaun.

— Dumnezeule, Joonie, aia e o tablă Ouija?

Desigur, tabla de spiritism era un joc de copii înspăimântător, dar inofensiv... dacă nu-l jucai cu imul ca mine.

Joonie s-a oprit din vorbit la mijlocul frazei, rămânând cu gura deschisă şi cu privirea agățată de mine, pe care apoi a coborât-o vinovată spre podea. Fața i s-a îmbujorat, apoi a devenit palidă.

— Trebuie să plec.

S-a ridicat şi şi-a săltat ranița, pregătindu-se să iasă.

— Joonie, stai! am spus eu.

N-a răspuns, nici nu s-a oprit, trântind uşa după ea.

M-am întors spre Alona, care se sprijinea de biroul asistentei, cu brațele încrucişate la piept şi cu un zâmbet superior pe față.

— Cum ai făcut asta? De unde ştiai că e acolo?

Alona a ridicat din umeri.

— Sunt moartă. Acum ştiu totul. Cum ar fi faptul că te ocupi de tine în fiecare dimineață înainte de a...

— Opreşte-te! m-am răstit, încercând să nu mă înroşesc la față. Moartea nu te face nici pe tine, nici pe altcineva, atotcunoscătoare.

Ceea ce însemna că ea era o ghicitoare de speriat sau că eu eram penibil de previzibil.

— Mai fă o încercare!

— N-ai niciun haz! a oftat ea. Când şi-a aruncat ranița aia urâtă şi caraghioasă spre mine, pentru o secundă a ieşit la vedere colțul tablei. Atât mi-a şi trebuit ca s-o recunosc. A ridicat din umeri. Şi ce mare scofală e, mă rog? Faptul că poartă cu ea chestia aia e dovada certă a ciudățeniei ei.

Am clătinat din cap.

— E mai mult decât atât.

— Doar nu crezi că obiectul ăla... chiar funcționează! a spus ea, ridicându-şi o sprânceană.

— Dacă-l am în apropiere, funcționează.

— Vezi să nu!

— Vorbesc serios! Mi-am lăsat punga cu gheață mai în jos

ca s-o pot vedea mai bine. Pentru oamenii obişnuiți nu e mare scofală, dar pentru mine... Am făcut o pauză. Bun, închipuie-ți că încerci să suni pe cineva dintr-o altă țară, dar nu ai telefon.

— Joc rolul proastei în exemplul ăsta? Cum să suni fără telefon?

— Ține-ți gura o secundă! Încerc să-ți explic. Am respirat adânc. Vrei să suni, îți concentrezi toate eforturile pe comunicare, dar fără telefon, nu se petrece nimic.

— Pfii! a făcut ea.

N-am luat-o în seamă.

— Dă-i cuiva o tablă Ouija, şi vei avea un telefon, dar fără să funcționeze.

Ea a dat din cap.

— Foloseşte tabla Ouija în apropierea mea şi, dintr-odată, ai un telefon care funcționează. Doar că în loc de voci, ai ceva în genul unei uşi deschise între cele două locații. Tabla Ouija acționează ca un focar, te ajută să te concentrezi şi să-ți trimiți energia, dar nu poate funcționa fără mine. Eu, orice aş fi, dau putere şi destinație energiei, o conductă de transport. Aminteşte-ți că sunt prins la mijloc exact ca şi tine, dar eu pot interacționa cu ambele părți. Energia din oricare parte e doar energie până mă întâlneşte pe mine, după care capătă greutate, substanță şi formă...

O şuviță de apă rece a ieşit din pungă, prelingându-mi-se pe mână, iar eu m-am cutremurat, dar nu doar din pricina răcelii.

— Bun, deci Joonie şi-a sunat câteva rude moarte să vină la un mic taifas, a spus ea ridicând din umeri. Şi care e chestia?

— Nu! am spus eu cu tărie. Oamenii care au dispărut, care au dispărut pe bune, nu pot fi contactați. Şi încercând să iei contact pe calea asta... nu ştii niciodată peste cine dai. Doar pentru că tu chemi o persoană anumită, ca să spunem aşa, asta nu înseamnă că exact acea persoană o să-ți şi răspundă.

Ea s-a încruntat.

Eu am oftat.

— E ca şi cum ai suna la un telefon la care poate răspunde oricine. Iar unii dintre cei care sunt blocați între lumi nu fac parte dintre persoanele cu care ai vrea să ai de-a face.

Uneori, oamenii se poartă nebuneşte înainte de a muri. Uneori, moartea îi înnebuneşte... sau îi face şi mai nebuni. Bunicul B., Liesel şi ceilalți erau supărători uneori, dar nu-ți făceau rău cu dinadinsul. Nu era cazul şi cu alții pe care-i văzusem şi pe care avusesem grijă să-i evit.

Ea m-a privit cu severitate.

— Am priceput ce spui. Nu sunt toantă. A făcut o pauză, ridicându-şi o mână la gură şi rozându-şi unghia de la degetul mare, după care şi-a luat seama şi a lăsat mâna în jos. Doar că mă întrebam... de câte ori ai mai văzut Persoana Nedorită? Vreau să spun... ştii tu pe cine.

— Da, ştiu, am spus sec. De zece sau de douăsprezece ori, cred.

— Ce te face să crezi că e... tatăl tău?

Am expirat uşor, ridicând din nou pe față punga cu gheață.

— Pentru că am văzut câțiva sinucigaşi pe-aici, şi îi seamănă, nu pe de-a-ntregul. I-am aruncat o privire piezişă. Aşa am aflat şi că tu nu ți-ai făcut dinadins rău, indiferent ce ar spune Leanne Whitaker.

— Cățeaua! a murmurat Alona.

— Dar ce făceai în ziua aia? am întrebat-o.

A ridicat o sprânceană la mine.

— Eu am întrebat prima. De ce crezi că e tatăl tău?

Am privit-o o secundă nesfârşită, iar ea mi-a susținut ferm privirea. Am deschis gura să-i spun s-o lase baltă, dar, în loc de asta, din mine a ieşit istoria acelei ultime dimineți cu tata. Era pentru prima oară când spuneam asta cuiva, cu excepția doctorului Miller şi a lui Joonie, şi o regretam chiar în vreme ce vorbeam. Dar Alona dădea din cap gânditoare.

— Asta tot nu explică de ce crezi că e el. Există în mod sigur şi alții care au...

S-a strâmbat.

Cu un oftat, am continuat:

— Pare concentrat cu deosebire pe mine. Ori de câte ori

apare, vine direct spre mine. Am dat din umăr, deranjat de durerea din coaste. Este singurul sinucigaş pe care l-am cunoscut personal.

— Toți arată aşa? a insistat ea. Nori mari şi negri de fum sau ce-or fi?

— Nu, n-am mai văzut aşa ceva înainte. El este... mai mult sub forma unor valuri de emoții decât orice altceva. Dar de-a lungul anilor am văzut o mulțime de lucruri diferite. Ce vrei să spui? am întrebat cu nerăbdare.

— Tatăl tău a murit acum trei ani, nu-i aşa? Aşa ai zis.

Mă privea fix, îndemnându-mă s-o înfrunt.

— Da, şi?

— Când ai început să vezi Persoana?

Dintr-odată, începea să nu-mi placă direcția în care o lua discuția.

— Asta nu dovedeşte nimic. Uneori, spiritelor le trebuie o perioadă de timp ca să-şi găsească drumul...

— Când?

M-a lovit uşor în fluierul piciorului.

M-am aplecat şi mi-am frecat piciorul cu mâna liberă.

— Nu ştiu, acum opt sau nouă luni, cred.

De fapt, ştiam cu exactitate când o văzusem pentru prima oară. Fusese în prima seară când doctorii ne permiseseră lui Joonie şi mie s-o vizităm pe Lily, după accidentul ei. Mama mea venise cu noi. Şi când am văzut-o pe Lily şi ce cauzase darul meu, chiar dacă nu direct, atunci am realizat că nu puteam rămâne.

— Chiar după ce i-am spus mamei că n-o să mai rămân după absolvire.

Ea plecase plângând din spital. Asta fusese probabil mai mult decât de-ajuns să-l cheme pe tata de pe oriunde ar fi bântuit. Îi promisesem să am grijă de mama – era ultimul lucru pe care i-l spusesem tatălui meu.

— Deci tu spui că tatăl tău, care ştia că poți vorbi cu stafiile, dădea târcoale prin jur aşteptând trei ani ca tu să faci ceva ca să-l superi, fără să fi încercat în tot acest timp să încerce să vorbească cu tine... sau să te omoare, cum ar decurge cazul?

Felul în care punea ea problema suna ridicol, dar Alona nu ştia cum mergeau lucrurile. Drace, uneori nici eu nu am habar. Şi apoi, cine altul sau ce altceva ar putea să fie?

— L-ai văzut şi atunci când nu era Joonie prin apropiere? a întrebat încet Alona.

Am înghețat. Împotriva voinței mele, mintea mi-a revăzut toate întâlnirile cu stafia supărată şi de fiecare dată, aproape sigur, Joonie fusese prin preajmă, dacă nu chiar lângă mine.

— Nu, am spus eu cu tărie, nu e posibil.

— De ce nu? a făcut Alona, ridicându-se. Pentru că e prietena ta? N-ai văzut-o astăzi în cantină?

Nu ştiam că o observase şi Alona. Joonie s-ar fi putut ruga, cum crezusem. Sau poate căuta să se concentreze pe tabla Ouija din ranița ei... Nu! Am clătinat din cap. Nu aveam să îngădui prejudecăților Alonei să-mi altereze gândirea.

— Şi nici măcar nu vreau să-ți spun despre o ciudățenie de-a ei pe care am văzut-o ieri în dormitorul tău. Se pare că e îndrăgostită de tine sau aşa ceva, dar... Alona s-a încruntat. Nu, nici asta nu e bine. Ceva nu e în regulă deloc cu fata asta!

— Opreşte-te! m-am răstit. N-o cunoşti. Nu ştii nimic despre lucrurile prin care am trecut amândoi în anul din urmă.

— Care, misterioasa Lily? Şi-a încrucişat brațele la piept. De ce nu-mi spui? Am întrebat de multe ori.

Am clătinat din cap.

— N-are importanță. Joonie habar n-are de ce sunt eu în stare, aşa că nici măcar nu s-a gândit la ce sugerezi tu. Ca să nu mai spun că n-ar avea niciun motiv, chiar dacă ar face-o. N-ar vrea să-mi facă rău. E prietena mea.

Alona s-a lăsat să cadă în scaunul de lângă mine şi s-a întors cu fața, trăgându-şi picioarele sub ea.

— Atunci de ce, a spus ea liniştită, a fugit atunci când ai întrebat-o despre jocul ăla prostesc din ranița ei?

Punct ochit, punct lovit! Când m-am îndoit eu vreodată de inteligența Alonei Dare?

— Poate că doar se simțea stânjenită, am insistat eu.

Dar văzusem expresia de pe fața lui Joonie cu câteva

minute în urmă. Dacă nu era de vinovăție, atunci era o rudă apropiată.

— Da, da! a făcut ea, aruncându-şi părul pe după umeri. Oi fi eu blondă, dar nu şi proastă. Fata asta ascunde ceva.

— Ba nu...

Dintr-odată, mi-am amintit schimbarea de intensitate a lui Joonie de la îngrijorarea pentru Lily la întrebările pe care mi le-a pus. Despre ce să fie vorba?

— Aş putea-o urmări, sunt cu adevărat invizibilă zilele astea! a spus Alona, întorcându-se în scaunul ei şi întinzându-şi picioarele lungi în față, lucru care m-a făcut din nou si mă holbez la ele.

— Hei, fața mea e aici!

A pocnit din degete la mine, iar eu mi-am ridicat privirea,

— Nu e nevoie s-o urmăreşti, i-am spus. E vineri. Ştiu foarte bine unde se duce după ore.

N-ar fi scăpat Joonie o vizită la Lily, nu după ce-mi spusese astăzi.

— Mergem şi noi, sau cum? a spus Alona, dând un bobârnac unei... scame stafie?... de pe şortul ei.

M-am strâmbat.

— Chiar după ore sunt trimis în arest. Şi reflectând mai mult: De fapt, am arest azi şi luni. Nu-mi pot permite să sar peste asta.

Ea s-a luminat la față.

— Bun, deci o să ai timp să faci câte ceva.

În cap mi-a sunat un clopoțel de alarmă.

— La ce te referi?

Şi-a ridicat tivul bluzei, descoperind o piele bronzată şi netedă pe un stomac supt, cu buricul ca o gropiță mică pe suprafața încordată – majoretele au un corp lucrat – şi şi-a dus mâna la betelia şortului, de unde a scos un teanc mic de hârtii frumos împăturite.

— Scuze, a spus, n-am buzunare.

Mi-am dres glasul.

— Nu-i nicio problemă.

Mi-a întins hârtiile, care mai păstrau căldura pielii ei, şi le-am luat şi le-am despăturit. Pe cea de deasupra scria: *R.*

Brewster. Vrea iertare de la fiul său pentru că a fost împotriva homosexualității lui şi ca nepotul său să se împace cu tatăl. Scrisori anonime?

Lăsând deoparte prima filă, am citit-o pe cea de-a doua, sau am început s-o citesc. *Liesel Marks şi Eric...* M-am uitat la Alona.

— Ce sunt astea?

— A ce arată? M-am întâlnit cu toate spiritele tale şi şi-au scris dorințele. Şi-a îndepărtat părul din ochi. Hei, ştiai că, dacă mori sau eşti în tranziție, ori altceva, cu un lucru, o să-l păstrezi? Slavă Domnului că o fată a murit cu un pix şi un carnet în poşeta ei, altfel ar fi trebuit să țin minte toate astea. Aplecându-se peste mine, a arătat spre hârtii. Am negociat chiar pentru tine şi te-am scutit de vizite personale sau apeluri telefonice. S-a lăsat pe spate, ridicând din umeri. De fapt, tot ce ai de făcut e să scrii câteva scrisori şi să găseşti câteva articole pierdute. Chestii de-astea!

— Nu, am spus eu sec.

S-a rotit în scaun ca să mă privească şi părul ei m-a lovit peste ochi în mişcarea asta.

— Glumeşti? Mi-am petrecut toată dimineața cu asta!

Mi-am lăsat în jos punga cu gheață şi am privit-o.

— I-auzi! Îmi pare rău! Şi ce-ai de gând să faci cu restul eternității?

Ea a respirat adânc, a deschis gura... şi s-a oprit. Ținându-şi mâinile întinse în față, inspira şi expira încet.

— Ce faci, meditezi?

— Nu, încerc să mă calmez ca să nu-ți trag una în fund, a spus printre dinții încleştați.

Mi-am înghițit un oftat.

— Apreciez ce încerci să faci şi că m-ai ajutat ținându-i ocupați cu...

— Ascultă, nu mi-a plăcut prea mult asta nici la început. Şi-a dat părul pe după urechi. Vreau să spun, pe bune, cine sunt eu să fiu mesagera ta? Şi-a dat ochii peste cap. Dar dacă te uiți la ce cer ei, asta nu e...

— Nu mai intru din nou în aşa ceva, am spus, ridicându-mi mâinile, una ocupată cu hârtiile, cealaltă cu punga de

gheață şiroind.

— Tot ce vor e ceea ce ai tu. Să fie în stare să vorbească şi să fie auziți. Atâta tot! Se pare că ceea ce eşti tu, a spus privindu-mă cu dispreț, e destul de rar. Exceptând poate în Porto Rico.

— Ce?

Ea nu m-a luat în seamă.

— Aşadar, dacă dispari, s-ar putea să nu mai aibă şansa asta vreodată.

— Şansa să facă ce? Să-mi trimită o grămadă de însărcinări nefolositoare care nu ajută nimănui? Ți-am spus, nu funcționează.

I-am întins înapoi hârtiile.

Ea şi-a încrucişat brațele la piept.

— Şi dacă nu erai tu, şi tatăl tău, vrând să treacă dincolo, n-ar fi ajutat de un vorbitor cu stafiile?

Am înțepenit.

— Tata nu te priveşte pe tine.

— Zău? Mie mi se pare că mă priveşte foarte mult de când crezi că el e cel care se arată aici, brutalizându-te şi încercând să te omoare, ceea ce, dă-mi voie să-ți spun, îmi pune destule bețe-n roate în dorința mea de a evada de aici. A ridicat din umeri. Nici nu vreau să ştiu ce s-ar întâmpla dacă o călăuză-spirit îşi lasă protejatul să fie ucis.

— Alona, las-o baltă! am spus obosit.

Ea şi-a examinat vârfurile unghiilor.

— Cred că singurul motiv pentru care vrei să crezi că norul ăla negru îngrozitor este tatăl tău e că cel puțin atunci ai un oarecare contact cu el. Altfel, te lasă pur şi simplu confuz şi, dintre toți, tu ştii că ar fi putut să revină ca să vorbească cu tine dacă ar vrea...

— Destul! am strigat, aruncându-i hârtiile, care au căzut pe podea, foşnind sec ca nişte frunze uscate.

— Ce se petrece aici?

Pe uşă a dat buzna asistenta Ryerson. Văzându-mă singur în încăpere, s-a oprit brusc.

— Nimic, am spus sec. Nu se petrece nimic aici.

— Poți s-o mai spui o dată! a murmurat Alona.

S-a ridicat şi a păşit pe lângă hârtiile împrăştiate pe podea, având grijă să nu le calce.

— Cred că am auzit..., a spus şovăitor asistenta Ryerson.

S-a uitat după uşă, ca şi cum cineva s-ar fi putut ascunde acolo.

— Strigătul ăla, vrei să spui? am întrebat-o.

Ea a încuviințat din cap.

Am dat din umeri.

— N-a venit de aici.

S-a încruntat şi a închis încet uşa.

Alona era pe cale s-o urmeze.

— Unde crezi că pleci? am întrebat-o în şoaptă.

A ridicat dintr-un umăr.

— E limpede că n-ai nevoie de mine, iar eu nu mai trebuie să merg la ore. Unul dintre cele câteva avantaje de a fi mort.

— Păi şi cu...

— Spiritele? Cele care te deranjau? Nu ştiu, a făcut ea tăios, Am făcut un târg cu ele prin care, dacă te angajezi să le ajuți, or să te lase în pace. Dar bănuiesc că nu mai e valabil, nu-i aşa?

Am oftat.

— Alona!

— Baftă la ore, a spus ea cu o falsă veselie. Sper că-ți plac musicalurile. O să am grijă să le spun că preferatul tău e Annie,

— Stai, stai o...

Fără să mai spună un alt cuvânt, s-a strecurat prin uşa închisă, şoptind:

— Mâine!

Minunat! Nu numai că mă potcovisem cu o călăuză-spirit supărată, ci şi cu o călăuză-spirit supărată cu o latură răzbunătoare şi o cunoaştere nefirească a partiturilor. Din ce în ce mai bine!

13

Alona

Am păşit hotărâtă până la capătul holului principal şi m-am oprit în faţa uşilor duble de sticlă. Habar n-aveam ce să fac şi unde să mă duc. De fapt, ca să fiu sinceră, eram un pic surprinsă să mă văd încă intactă. Nu fusesem prea drăguţă cu Killian, dar, e adevărat, mă luptasem pentru corectitudine. Nu el îşi petrecuse orele din urmă ascultând poveştile alea, văzându-le feţele…

Ştiţi, nu pun botul la poveştile tragice. Dacă faci alegeri proaste, trebuie să suporţi (sau nu) consecinţele. Dar cei mai mulţi dintre oamenii cu care vorbisem mai devreme îşi acceptaseră destinul. Veniseră să vorbească cu mine după ce la urechi le ajunsese zvonul despre abilitatea lui Killian – se pare că morţii *se dau în vânt* după bârfe – cu cea mai slabă umbră de speranţă. Unii dintre ei se aflau aici de *ani de zile,* privind neputincioşi cum cei pe care îi ştiau sau i-au iubit plecau mai departe sau se prăbuşeau în vrie într-o jumătate de viaţă de mizerie şi regrete.

Tricia, fata care-mi dăduse pixul şi hârtiile, era blocată din 1988 (jambierele ar fi fost un indiciu important chiar dacă nu mi-ar fi spus). Fugise după câinele ei, Mooshi, ajunsese în stradă, alunecase pe gheaţă şi se lovise la cap. Murise aproape instantaneu. Tot ce voia acum era să-i spună „micului" el frăţior că nu fusese vina lui. Căci el lăsase uşa deschisă, doar crăpată, atunci când venise împreună cu Tricia de la şcoală, iar Mooshi îşi croise drum afară. Fratele ei avea doar opt ani şl fusese o greşeală prostească. Dar chiar şi

în prezent se învinovățea de moartea Triciei, de divorțul părinților lui şi de toate relele care urmaseră după asta. Potrivit Triciei, încercase de două ori să-şi ia viața.

Noi, Killian şi cu mine, puteam schimba asta. Îi puteam spune lui Dave ce voia sora lui să afle, ajutându-i pe amândoi deopotrivă. Sigur, poate nu ar funcționa de fiecare dată. Poate că unele dintre spirite se autoamăgeau în legătură cu ceea ce le ținea prinse aici, dar cum rămâne cu acela, sau cele două sau cele cinci care *nu* se înşelau?

Ceva negru în mişcare, aflat în latura din dreapta a *H*-ului, mi-a atras atenția. M-am întors, aşteptându-mă s-o văd pe Persoana Nedorită venind să mă facă fărâme de astă dată. Dar nu era decât Joonie care ieşise din toaletă, cu ranița lipită de piept. Avea fața palidă, cu excepția roşului din jurul ochilor. Arăta de parcă plânsese.

Cu capul tras între umeri, Joonie a pornit repede spre bibliotecă. Am urmat-o. Killian spusese că nu era nevoie s-o urmărim. Îi ştia programul de vineri. Dar cum nu se ostenise să mi-l descrie, trebuia să-mi iau în serios munca de detectiv. Nicio problemă. Oricum, nu aveam altceva de făcut în timpul ăsta.

— Hei, Alona!

Sinistrul îngrijitor, care dădea cu mopul pe mochetă, mi-a făcut vesel cu mâna când am trecut pe lângă el.

Dumnezeule, dacă nu pune Killian botul măcar la câteva dintre cererile lor, avea să se aleagă praful de reputația mea. I-am făcut şi eu cu mâna şi am continuat să înaintez pe urmele lui Joonie, trecând prin uşa bibliotecii şi prin cea de la camera cu computere.

Aruncând o privire neliniştită peste umăr, şi-a lăsat ranița, acum cu fermoarul tras, pe podea lângă ea.

— Perfect, i-am spus. Acum îți faci griji cine te-ar putea vedea.

Din câteva clicuri, a ajuns pe Internet şi apoi pe Google.

Cuvintele-cheie căutate? Comă, stafii, contact cu lumea spiritelor şi, preferata mea, reîncarnarea.

Am pufnit. Nu, Joonie nu era implicată în afacerea asta, deloc. Aş fi vrut să scot un print pe care să i-l arăt lui Killian.

Altfel nu m-ar crede, găsind vreo altă explicație perfect rațională pentru comportamentul ei care să nu includă vreo stârnire a unui spirit supărat de-a binelea sau ce naiba o fi fost Persoana Nedorită.

Întrebarea era de ce? De ce ar lua-o ea pe calea asta plină de pericole? Ultima ei oprire pe web mi-a dat şi răspunsul posibil.

După ce a privit iute peste umăr ca să vadă unde se afla domnul Mueller, bibliotecarul, Joonie a tastat o adresă în MySpace. Pe monitor s-a deschis o pagină roz, strălucitoare, şi s-au auzit primele câteva acorduri sonore ale unui cântec pop din *American Idol.* În vreme ce Joonie căuta mouse-ul ca să dea mai încet volumul, m-am aplecat să privesc mai bine. Spre surprinderea mea, fata din poza de profil îmi părea vag cunoscută. Era drăguță fata aceea inocentă care aducea cu o țărăncuță. Gravă, cu păr de un castaniu şters legat într-o coadă de cal (cu nişte şuvițe blonde şi o tunsoare decentă ar fi fost acceptabil), cu pielea palidă (alo, ceva fond de ten?) şi cu ochi căprui luminoşi care, cu fardurile potrivite, ar fi putut părea frapanți, dacă nu frumoşi. În caseta cu datele personale scria că avea şaisprezece ani, posibil elevă în clasa a X-a, poate într-a XI-a. Asta explica de ce nu o ştiam, chiar dacă pe pagina ei scria că frecventa cursurile liceului Groundsboro.

M-am încruntat. De ce-mi aminteam oare chipul acela? Ceva mă râcâia pe creier, fără însă să iasă la lumină.

Joonie a dat clic pe pozele ei şi, pe măsură ce imaginile se succedau pe ecran, o piesă importantă a puzzle-ului şi-a preluat locul de drept. După câteva fotografii neclare cu un câine şi cu un dormitor mult prea copilăros, cu postere cu prințese pe pereți, am văzut persoane pe care le cunoşteam: Joonie scoțându-şi limba cu piercinguri la aparat; Killian cu un braț protector în jurul fetei care-şi întinsese mâinile în care ținea camera ca să facă poza cu ei doi. Killian rânjea la aparat cu dinții lui albi şi drepți. Nu-l mai văzusem niciodată atât de fericit. Dar ea nu se uita în obiectiv. Îşi dăduse capul pe spate ca să privească la el, iar fața ei comună strălucea de adorație,

Mi-am mutat privirea înapoi la adresa web. Lilslife. Viața lui Lil. Lil. Lily. Cea despre care am auzit atâtea – ea era. Era – ce anume? – iubita lui Killian? El pretindea că erau doar prieteni, îl auzisem când îi spusese asta psihiatrului său neevoluat. Şi totuşi...

În piept simțeam o furnicătură neplăcută. M-am cuprins cu brațele. Nu era vorba de gelozie. Nu. Pe cine puteam fi geloasă? Pe un tip pseudo-goth şi pe urâțica-posibil-prietena-lui? Doar pentru că nu privisem la nimeni aşa, nici măcar la Chris în zilele noastre cele mai bune, iar acum era prea târziu pentru că eram moartă, iar Killian nu-mi zâmbise niciodată...

Joonie şi-a tras cu putere nasul, întrerupându-mi gândurile.

— Îmi pare rău, Lil. Mă străduiesc, a şoptit ea.

Rimelul negru îi curgea pe obraji. A privit în spate peste umăr, să vadă unde se afla domnul Mueller, apoi şi-a întors fața spre monitor, sărutându-şi vârful arătătorului şi punându-l apoi pe gura lui Lily din poză.

Hopa! Ce se petrecea aici?

În vreme ce o priveam, Joonie a închis browser-ul şi computerul. S-a ridicat, şi-a luat ranița de pe podea şi s-a îndreptat spre uşa bibliotecii – în clinchetele colierului ei cu cranii – cu ceea ce părea să fie un scop reînnoit.

Eu, fireşte, am urmat-o, sâcâită de gânduri. Dacă Lily era iubita lui *Killian,* Joonie avea un fel ciudat de a o arăta. Nu glumesc. Nu mi-e teamă de homosexuali sau lesbiene. Nu cred că orice lesbiană din şcoală mă doreşte; *ştiu* că mă doresc, la fel ca toți băieții heterosexuali. Dar mai ştiu că n-au de gând să mă atragă într-un colț din toaleta fetelor ca să încerce să mă convertească. Vă rog, Alona Dare o locuitoare a Insulei Lesbos? N-aş prea crede! Îmi plac bărbații prea mult ca să se întâmple asta. Ca să nu mai spunem că urăsc jerseele.

Comportamentul lui Joonie era pur şi simplu... ciudat. De altfel, era limpede că ceva se petrecuse şi cu puicuța aia Lily. Când vorbeau despre ea, o făceau pe un ton scăzut şi evlavios. Era moartă? Atunci, de ce îi spusese Joonie lui

Killian ceva despre o vizită la spital?

Am stat pe urmele lui Joonie toată după-amiaza, abandonând-o doar de câteva ori, când a apărut Killian. Nu părea fericit să mă vadă. Vai, ce trist! Partea cea mai bună era că nu fusese niciodată mai uşor să-l evit. Că doar nu era să strige după mine, nu?

Din păcate, în ce o privea pe Joonie, nu s-a întâmplat nimic. Nicio şedinţă de spiritism în toaletă sau vreun sacrificiu sângeros la dulapul ei. Joonie a mers la ore cum mergea în mod normal, sau, mă rog, atât de normal cum putea ea să meargă. Până la ultima oră.

Joonie şi-a săltat ranița pe umăr şi a mărit pasul spre ora de chimie. M-am încruntat, plictiseala mea totală şi absolută s-a spulberat datorită micii dar ciudatei schimbări de comportament. În lungile mele ceasuri petrecute alături de ea, Joonie nu manifestase niciodată vreo grabă, cu atât mai puțin ca să participe la ore. Întreaga ei personalitate se sprijinea pe o lipsă totală de interes față de orice. Ceea ce, desigur, este o tâmpenie! Mai întâi, pentru că era vădit interesată să-i facă pe oameni să creadă că nu o interesează nimic. Mă rog!

Am urmat-o, privind-o uimită cum s-a aşezat la masa da laborator, cum şi-a scos cu mare atenție manualul de chimie şi caietul din raniță, aliniindu-le pe pupitru... timp de două minute, înainte chiar ca ora să înceapă.

De pe scaunul său aflat în față, domnul Gerry a dat aprobator din cap către ea.

— Ce se întâmplă aici? am murmurat.

Restul clasei s-a scurs înăuntru, inclusiv Jennifer Meyer, care purta cea mai naşpa fustă mini în carouri. M-am cutremurat. Carourile țineau de... mijlocul anilor ’90!

Clopoțelul a sunat şi, în următoarele treizeci şi trei de minute, am văzut o Joonie Travis total diferită. Ridica mâna la aproape fiecare întrebare, oferindu-se să distribuie ochelarii de protecția şi chiar să-şi pună o mănuşă protectoare pe care nimeni altcineva nu voia s-o poarte – domnul Gerry credea că piercingul din pielița dintre degetul mare şi arătător s-ar fi putut încinge lângă flacăra

arzătorului Bunsen – fără să protesteze.

Bun, poate vă gândiți: „Oh, ce frumos! Marea Preoteasă a Durerii a găsit un domeniu în care este bună, un lucru destul de acceptabil din punct de vedere social.” Lăsați-mă să vă spun că tipa... era pe-alături. Cele mai multe dintre răspunsurile ei erau greşite, iar cele corecte se datorau faptului că, înainte de a le da, răsfoia febril manualul. Ba a mai scăpat pe jos şi două pahare de laborator – goale, slavă Domnului! – şi aproape că şi-a topit ochelarii de protecție când s-a aplecat prea mult peste arzător. Pe scurt, era un dezastru. Dar se străduia fără contenire... un lucru pe care nu l-am înțeles. Nu până în ultimele zece minute din oră.

Când ceasul a arătat ora două şi un sfert, adică mai erau cincisprezece minute până la sfârşitul lecției şi al orelor, Joonie s-a oprit din lucru, prinzând să-şi scoată echipamentul de protecție. La două şi douăzeci era tolănită pe scaunul ei, cu manualul şi caietul băgate în ranița închisă deja, privind fix la domnul Gerry.

Oftând după o altă încercare jalnică a lui Jennifer Meyer şi Ashleigh Hicks de a realiza experiența din acea zi, domnul Gerry s-a întors într-un târziu spre Joonie, care stătea cu picioarele încolăcite pe după picioarele scaunului şi cu trupul încordat ca o vergea de curățat arma. A dat indispus din cap spre ea, iar Joonie a sărit în picioare, şi-a aruncat ranița pe umăr şi pur şi simplu a dispărut în fugă.

Luată prin surprindere de ieşirea ei – mă distram privindu-l pe Jesse McGovern cum folosea arzătorul Bunsen ca să încălzească şi să îndoaie tacâmuri de plastic sustrase de la cantină ca să obțină sculpturi obscene – a trebuit să alerg ca s-o prind din urmă.

Cu capul tras între umeri, Joonie a grăbit pasul pe hol şi apoi pe scări, spre holul principal, ieşind pe uşa din față. Interesant... mai bine ar spera că n-o s-o vadă Brewster. Tipul era genul potrivit de gardian care s-o prindă că chiuleşte, chiar dacă mai rămăseseră doar zece minute din timpul de şcoală.

Silită să gonesc după ea – urăsc să transpir – am ajuns-o lângă Cerc şi m-am ținut scai de ea până la maşina ei,

Gândacul Morții. Şi-a aruncat ranița pe bancheta din spate, a urcat în maşină şi a pornit motorul chiar când eu încă mai încercam să mă conving să trec prin metalul portierei.

A început să dea înapoi.

— Hei, ai grijă!

M-am aruncat în maşină, încercând să fac abstracție de fiorul rece pe care l-am simțit când am trecut prin portieră.

— Unde naiba te grăbeşti aşa?

Joonie a ieşit din parcare cu viteza luminii, împroşcând peste tot cu pietriş şi lăsând în urmă un nor uriaş de praf. A virat la dreapta pe Henderson şi apoi la stânga pe Main. După alte câteva viraje devenise limpede: ne îndreptam spre oraş.

Să te referi la el ca „oraş" e ca şi cum ai da impresia că Decatur era centrul cultural al zonei. Desigur, acolo se concentra forța de muncă – oamenii locuiau în orăşelele de la periferia, cum ar fi Groundsboro, şi mergeau cu maşinile la locurile da muncă din întreprinderi. Într-o zi cu vânt puternic, puteai adulmeca fumul de la ADM sau de la Stanley care procesau semințele de soia în oraş. Mirosea a piure de cartofi. Fuseseră zile când nu ştiam cum să fug de aici şi de mirosul ăsta. Dar acum, sinceră să fiu, dacă aş putea distinge mirosul, m-aş simți oarecum bine. Murisem, dar unele lucruri rămăseseră neschimbate.

Oricum, Decatur oferea unele lucruri – un cinema, un mall şi un spital. De fapt, cinematograful şi mall-ul făceau practic parte din Forsyth, un alt orăşel aflat pe orbita Decatur-ului, lucru care n-avea importanță probabil, pentru că mă îndoiam că Joonie căuta distracție.

Presimțirea mi-a fost confirmată douăzeci de minute mai târziu, când Gândacul Morții a fost tras în parcarea vizitatorilor de la Spitalul Sfânta Ecaterina. Joonie spusese ceva despre o vizită la Lily. Mi-am tras umerii înapoi. În sfârşit, se cocea ceva! Poate că acum o să capăt unele răspunsuri.

Joonie a pus schimbătorul pe parcare, şi-a smuls ranița aflată pe podea lângă picioarele mele şi a țâşnit din maşină, îndreptându-se spre spital. Oftând, am luat-o pe urmele ei,

dar cu pas mai domol. Nu înțelegeam de ce graba asta. Dacă Lily era internată, însemna că nu avea alte planuri urgente, nu?

Joonie s-a angajat prin uşa rotativă, iar eu m-am strecurat în compartimentul imediat următor, lăsând-o pe ea să împingă greaua construcție de metal şi sticlă. S-a repezit apoi spre lift şi a apăsat butonul. În vreme ce aşteptam – poate că reuşeam eu să trec prin pereți şi obiecte materiale, dar levitația părea să ceară ceva mai mult decât flexibilitate şi nu mă prea îndemnam să urc scările – am observat o grămadă de asistente mişunând de colo-colo cu pachețele de mâncare şi mape cu hârtii. Schimbul de tură poate?

În sfârşit a sosit şi liftul, iar Joonie a apăsat pe butonul pentru etajul cinci. După o ascensiune scurtă, timp în care m-am concentrat cu toată puterea întrebându-mă cât de *solidă* era podeaua ascensorului, iată-ne ajunse la destinație – etajul pentru copii şi tineri. Pe peretele din fața liftului erau pictați nori pufoşi, curcubeie şi fețe vesele într-un galben-strălucitor – exact ceea ce vezi pe fluturaşii de pe barele de protecție: *Asta-i viața!* Bănuiam că oricare rezident de la etajul ăsta ştia deja probabil chestia asta mai bine decât majoritatea.

Joonie a ieşit din lift şi a luat-o neîntârziat la stânga, arătând de parcă ştia cu exactitate încotro se îndrepta. Recepția de la etaj nu era încă... pe recepție, iar asistentele... se asistau reciproc, verificând diagrame şi transmițându-şi informații între schimburi.

Am văzut-o pe Joonie oprindu-se în fața unei uşi de la mijlocul holului şi apoi intrând. O secundă mai târziu, şi-a scos capul, privind într-o parte şi-n alta a holului, înainte de a lipi un fluturaş galben sau un magnet pe uşa pe care a închis-o uşor.

Interesant. Aruncând instinctiv o privire în spate peste umăr la asistentele ocupate, ca şi cum m-ar fi putut vedea, m-am apropiat de uşa acum închisă. Am putut remarca astfel că Joonie prinsese de uşa de metal un magnet pe care scria BAIE. VĂ ROG, RESPECTAȚI INTIMITATEA.

— Ce dracu'? am murmurat.

— Nu ştii că te afli la etajul copiilor?

Uluită, mi-am coborât privirea spre o fetiță blondă cu codițe care se uita la mine din scaunul ei pe rotile, demodat, din lemn.

A oftat cu dezgust şi a pornit cu scaunul pe hol, trecând prin perete. Mda, moartă ca şi mine. S-ar putea ca lipsa lui Killian de aici să fie un lucru bun. Probabil că spitalul era plin de spirite.

Uitându-mă lung la uşa închisă de Joonie, mi-am băgat capul prin ea, căutând să nu bag în seamă senzația de rece pe fața mea.

La început, părea să fie un salon standard de spital. Pereți de un bej-insipid, podea de gresie la culoare, perdele verzi ca voma atârnând de un suport prins în tavan, care puteau fi trase pentru a avea intimitate față de ceilalți colegi de salon, şi un televizor montat sus pe perete. Pe ecranul cu sonorul oprit evolua nemuritorul *Mighty Mouse.*

Fata din pat însă a fost primul indiciu că nu totul era aşa cum părea. Am recunoscut oarecum în ea pe fata din poza la care se oprise Joonie mai devreme. Vreau să spun că am recunoscut-o, dar mai aducea doar vag cu cea care fusese odată. Ochii ei lucioşi şi terni priveau fix într-un punct aflat la vreun metru sub televizor. O cicatrice în zigzag, încă roşie şi umflată, se lungea pe partea stângă a feței ei de la linia părului până la maxilarul de jos. Nu existau tuburi sau alte dispozitive în afara unei perfuzii şi a unui aparat de monitorizare a bătăilor inimii, aşadar, putea respira în mod normal, dar nimic mai mult în rest.

Partea ciudată era că, văzând-o în felul ăsta, în 3D, ca pe o persoană bolnavă şi nu o imagine plată pe un ecran, mi-a căzut în cele din urmă şi fisa. Ştiam unde-o văzusem ultima oară. Cu luni în urmă, fusese una dintre fetele lui Ben Rogers, o altă fată cu statut inferior, stupidă şi oricând la dispoziția lui. Pe bune, o văzusem doar de câteva ori cu Ben înainte să o rupă... sau cel puțin asta bănuiesc că s-a întâmplat.

Era nouă, cred că venise doar de un an. Nu-şi făcuse prea mulți prieteni. N-o văzusem niciodată cu Killian sau cu

Joonie... din câte ştiam. Deşi, ca să fiu sinceră, până de curând nici ei nu făcuseră parte din ființele care m-ar fi interesat să le observ. Persoane ca ei nici măcar nu votează pentru regina balului.

Am încercat să-mi amintesc care fusese ultima oară când o văzusem pe fata asta Lily Nu-Ştiu-Cum – Turner, da, asta era. Să fi fost la petrecerea de începere a şcolii dată de Ben Roger? Îmi aminteam ceva despre un accident de maşină petrecut câțiva kilometri mai departe, unul pe care voiseră să-l lege de petrecerea noastră, dar şoferul nu băuse, aşa că nu aveau cum să ne agațe. Dar asta fusese în septembrie. Era în starea *asta* de atunci?

Starea ei de imobilitate totală era partea cea mai rea. Putea să se mişte – chiar când priveam, degetele ei, care se odihneau deasupra păturii, au tresărit şi s-au încârligat – dar părea... goală. Până atunci nu mă mai gândisem la viață ca la o formă de energie, cel puțin nu până când Killian îmi vorbise de asta, iar acum puteam vedea ceea ce voia el să spună. Chiar şi cineva care dormea, cu ochii închişi şi fără să se mişte deloc, putea arăta mai viu decât ea, şi asta remarcasem stând în uşă.

Lui Joonie nu părea însă să-i pese, şi ăsta a fost cel de-al doilea indiciu că ceva nu era deloc în regulă. Se plimba prin cameră, aşezând pe podea ceea ce păreau să fie mici pucuri argintii de hochei la anumite intervale în jurul patului, vreme în care vorbea cu Lily.

— Îmi pare rău, spunea ea. Am încercat să-l fac pe Killian să vină cu mine. Credeam că va funcționa mai bine cu el, aici, dar... A făcut o pauză, amintindu-şi probabil de reacția lui când văzuse tabla Ouija. Dar n-a vrut. Îmi pare rău, Lily.

Am pufnit. N-a vrut. Vezi să nu! Vreau să spun, n-ar fi pus botul, dar ea nici măcar nu încercase să-i explice ce se petrecea sau de ce voia să-l ia cu ea la spital. Apropo, chiar, de ce voia să-l ia cu ea aici? Era în mod clar mai mult decât o vizită prietenească de a-ține-companie-unei-fete-în-comă.

— Dar n-are importanță, a spus ea hotărâtă. Am de gând să îndrept asta, indiferent cât mi-ar lua. Şi-a ațintit privirea pe forma nemişcată din pat. Sunt pregătită să te ajut să te

întorci pe tărâmul căruia îi aparții.

Joonie s-a dat în spate şi a lovit fără să vrea cu bocancul ei soldățesc unul dintre discurile argintii, proiectându-l spre uşa în pragul căreia mă aflam pe jumătate înăuntru şi pe jumătate afară. Mi-am plecat ochii şi am văzut că era vorba de o lumânare albă, micuță, într-o cutioară de metal, din cele pe care tata obişnuia să le pună în dovleacul găurit când eram mică.

Lumânări, fată în comă, declarații înspăimântătoare de intenție, plus tabla Ouija din ranița lui Joonie... oho! Nu ştiam nimic despre magie, vrăjitorii, voodoo sau ce altceva putea fi asta (şi pun rămăşag că nici Joonie nu ştia, date fiind rezultatele de până acum), dar privisem de nenumărate ori la serialul *Farmece* ca să ştiu că se petrecea ceva naşpa.

— Bine, atunci! am spus, intrând toată în cameră. Hei, Joonie, opreşte-te! Orice s-ar pregăti să facă ființa ta groaznică, tai-o!

Fireşte, Joonie m-a ignorat, aplecându-se peste raniță şi scoțând bricheta şi tabla Ouija.

La naiba! Am făcut câțiva paşi şi mi-am dus unghia de la degetul mare la gură – şi acum ce fac? Doar nu era să ies pe hol şi să strig după ajutor la asistente.

Asistente. Ajutor. *Soneria de alarmă.* Dacă nu exista niciun bec aprins deasupra capului meu, ar fi trebuit să se găsească unul. Dacă dovedisem putere de concentrare îndeajuns cât să mişc nişte dosare pe podea, eram sigură că puteam apăsa şi un buton micuț.

Am traversat sigură pe mine salonul, ocolind-o pe Joonie, care se ghemuise prinzând să aprindă lumânările, dar, ajunsă lângă pat, am ezitat. De aproape, Lily era tragică şi... sinistră. Lumina televizorului îi strălucea în ochii goi, aprinzând o scânteie înspăimântătoare şi firavă de viață. Telecomanda pentru pat şi pentru butonul de alarmare se găsea pe jumătate acoperit de brațul lui Lily, un semn uriaş al speranțelor deşarte ale cuiva.

„Nu fi copil", mi-am spus în gând. Încercând să nu mă gândesc la microbii care pluteau prin zonă – la urma urmei, era un spital, plin de bolnavi dezgustători – m-am aplecat, cu

intenția de a trage telecomanda de sub brațul ei prin intermediul unei serii de mici împingeri. Mâna mea ar fi trebuit să-i treacă prin braț cu un pic mai mult decât un simplu fior de gheață, dar în momentul în care i-am atins pielea, *i-am simțit-o!* O căldură intensă mi-a cuprins degetele. Apoi brațul material al lui Lily s-a topit la atingerea mea şi mâna mi-a intrat în el. Nu prin, ci în! Pielea mea, mai bronzată decât a ei, mulțumită orelor petrecute la soare în vederea balului de absolvire, s-a contopit cu a ei.

Am tras tare aer în piept şi mi-am retras repede mâna. Brațele ei m-au urmat, ridicându-se de pe pat. Le urmăream îngrozită. Pentru un moment nesfârşit, legătura dintre noi s-a menținut strâns, apoi ceva s-a slăbit şi s-a desfăcut. Brațul ei căzut înapoi pe pat, aterizând drept peste telecomandă. Fără să atingă vreun buton. Ah, nu, era prea bine să fie adevărat! Mă scutea de o altă încercare de a ajunge la butonul de alarmare; decât dacă țineam musai s-o ating din nou.

În niciun caz! M-am retras de lângă pat, ținându-mi brațul la piept. Nu ştiam ce se petrecuse şi nici nu voiam să aflu.

Am trecut în goană pe lângă Joonie, care, sfârşindu-şi treaba de discipol, se aşezase pe podea cu tabla Ouija în poală. Am trecut prin uşă, abia simțind furnicătura de rigoare, şi am țâşnit pe hol.

Am fugit spre camera asistentelor. Dar ce puteau face ele? Îmi era groază chiar şi să mă uit la propria mea mână, ca să nu văd pielea palidă a lui Lily în loc de pielea mea.

Când am ajuns în dreptul camerei asistentelor, liftul a clincănit şi uşile s-au deschis. Am privit instinctiv în sus. Killian, cu capul tras între umeri şi cu mâinile înfundate în buzunarele hanoracului, a ieşit din lift şi a luat-o de-a lungul holului către mine şi salonul lui Lily.

— Will! am strigat, țâşnind spre el, uşurată să-l văd aici şi lăsând la o parte orice supărare din acea după-amiază.

M-a privit uluit.

— Ce cauți tu…

— Joonie e acolo şi face ceva cu tabla aia tâmpită, am spus cât de repede puteam.

A pornit-o pe coridor spre salonul lui Lily. Mergeam lângă el, căutând să-i explic.

— Ți-am spus, ea e cea care-o face, cheamă stafia aia înspăimântătoare şi, când am încercat s-o opresc, mâna mea a atins brațul lui Lily şi... M-am cutremurat. Ceva nu e în regulă, nu înțeleg...

Dintr-odată, aerul din jurul meu s-a răcit, iar Killian s-a oprit brusc. Am văzut cum se holbează la ceva ce apăruse pe hol şi se albeşte la față.

M-am întors încet, ştiind deja ce o să văd. Groaznica stafie se întorsese. De astă dată, era mai mare, cu marginile unduitoare, ocupând întregul hol şi estompând lumina care venea de la fereastra din capăt. Înăuntrul trupului ei cețos, se deplasau lucruri spre suprafață, ca nişte şerpi ce se strecurau sub o pătură.

S-a adunat, trăgând de margini, până când a rămas atârnată deasupra noastră ca un val gata să se spargă.

— Killian! am spus cu o voce nesigură.

— Da!

Nici a lui nu suna prea grozav.

— Fugi! am strigat, împingându-l.

Cu un urlet care ar fi trebuit să cutremure clădirea, spiritul tenebros s-a prăbuşit peste mine. Aşchii care păreau de metal înghețat mi-au sfâşiat pielea, şi am țipat. Apoi totul s-a întunecat.

14

Will

Începusem să cred că universul se unise împotriva mea într-un soi de conspirație uriașă. La ora asta ar fi trebuit să mă aflu în arest, şi chiar aş fi fost… dacă din întâmplare cineva n-ar fi dat foc unor paie în laboratorul de chimie la ultima oră. Alarma a pornit exact când orele se terminaseră. Dându-şi seama de perspectiva lipsită de succes de a ne ține pe noi toți, delincvenții, într-un singur loc într-o zonă neîngrădită cum era parcarea, domnul Bernadino, profesorul responsabil cu arestul în ziua aceasta, anulase arestul, reprogramându-l pentru săptămâna următoare. Vin la liceul ăsta de patru ani, beneficiind de o porție ceva mai mare decât trebuia de arest, dar niciodată n-am auzit de vreo anulare.

Simțindu-mă neaşteptat de norocos – pe bune, ar fi trebuit să ştiu mai bine – m-am îndreptat spre Dodge, care a pornit la prima cheie, şi am luat-o spre Spitalul Sfânta Ecaterina. Ştiam că acolo aveam s-o găsesc pe Joonie.

Nu puteam uita ce spusese Alona despre ea. Ea, Joonie, se purtase atât de ciudat în ultimul timp. Dar fusese prietena mea, singura poate, timp de ani de zile. De ce să fi vrut să-mi facă necazuri? Fireşte, n-avea de unde să ştie ce făcuse o tablă Ouija când fusesem şi eu prezent. Dar Alona avea dreptate. De ce altceva s-ar simți aşa de vinovată? De ce să fugă? De ce n-a râs pur şi simplu, sau să se arate încurcată ca răspuns la reacția mea când am văzut-o cu tabla?

Mă temeam că deja ştiam răspunsul, însă trebuia să fiu sigur. Trebuia să vorbesc cu Joonie. Dacă era implicată, asta

schimba totul, inclusiv – cel mai probabil – adevărata identitate a entității căreia Alona îi spunea Persoana Nedorită. În calitate de stafie supărată şi abătută, tata m-ar fi putut ataca pentru a-şi arăta dezaprobarea. Poate. Dar pentru asta n-ar fi avut nevoie de Joonie sau de o tablă Ouija. Am ajuns la spital într-un timp record şi am găsit loc de parcare în primul rând destinat vizitatorilor. Un ascensor în aşteptare, care s-a dovedit gol şi de persoane, şi de stafii, m-a dus direct la etajul cinci. Apoi norocul meu s-a schimbat dramatic.

Înfipt în podea, am văzut stafia tenebroasă prăbuşindu-se peste Alona şi sfâşiind-o, am văzut ochii ei verzi umplându-se de durere, înainte să dispară.

— Nu! am strigat eu cu furie.

De ce nu fugise? Ştia ce-i putea face arătarea aceea, ştia că de fiecare dată când dispărea, riscul de a nu se mai întoarce era tot mai mare.

Ca să mă salveze pe mine! Realizând asta, m-am dat un pas în spate. Văzuse ce putea să-mi facă Persoana Nedorită, iar Alona Dare tocmai se sacrificase... pentru mine.

Am simțit un nod în gât, iar privirea mi s-a împăienjenit. Poate că purtarea ei altruistă o să fie suficientă pentru a o trimite în lumină, deşi nu văzusem nicio geană din ea înainte ca Alona să dispară. Oricum ar fi, n-aveam de gând să stau cu mâinile în sân.

— Joonie, ieşi de-aici! am strigat, forțându-mă să vorbesc în ciuda nodului din gât.

În spatele meu au răsunat paşi grăbiți – asistentele ieşiseră din camera lor şi alergau pe hol în direcția mea.

— Domnule! Domnule, nu aveți voie să țipați aici! E un spital!

— Joonie, ți-am spus să ieşi, am strigat din nou.

Stafia neagră şi tenebroasă, părând mai lungă după ce-o dizolvase pe Alona, plutea în aer ca şi cum ar fi aşteptat să vadă ce aveam de gând mai departe.

— Joonie!

— Domnule, va trebui să veniți cu noi.

Mâini puternice de femeie m-au prins de brațe şi umeri.

— Cineva să cheme paza, vă rog!

Uşile de pe hol au prins să se deschidă, lăsând să apară capete palide şi triste de copii care voiau să vadă ce se întâmpla. Apoi s-a deschis şi uşa de la salonul lui Lily şi Joonie a păşit afară.

— J! am spus. Las-o baltă, nu ştii ce faci!

Ea a clătinat din cap, cu ochi albaştri strălucitori şi încercuiți de roşu.

— Nu pot, Will, pur şi simplu... nu pot.

Apoi a intrat înapoi în salon şi a tras uşa după ea.

— Domnule, trebuie să veniți cu noi.

Mâinile care mă apucaseră de brațe şi de umeri au început să mă tragă înapoi, dar nu era de-ajuns. Ştiam că n-ar putea fi.

Stafia tenebroasă s-a prelins peste mine, înconjurându-mă cu o răceală de moarte şi smulgându-mă din strânsoarea asistentelor. M-am luptat, trăgându-mă înapoi cu toată puterea, dar stafia... o ea?... un el?... m-a copleşit cu uşurință, pocnindu-mă mai întâi cu fața de perete. Ceva de pe fața mea, poate nasul, poate un pomete, a trosnit şi cineva a țipat. Aş fi putut fi chiar eu.

— Ce vrei? am spus c-o voce gâtuită.

Nu mi-a dat niciun răspuns, doar un urlet vag, precum vântul care şuieră printr-o fereastră spartă. Apoi m-a tras de lângă perete şi m-a aruncat în josul holului. Am încercat să-mi recapăt echilibrul şi m-am împleticit, pocnindu-mă cu capul de un cărucior cu medicamente abandonat acolo, şi, slavă Domnului, totul s-a întunecat.

M-am trezit legat, cu mâinile țintuite de pat, lângă mine, cu arici şi curele de chingă. În niciun caz un semn bun. Chiar înainte să deschid ochii, am recunoscut mirosul antiseptic specific spitalelor. Aşadar, nu eram în închisoare – ăsta, cel puțin, era un plus.

Mă durea tot trupul, iar capul îmi pulsa cu o intensitate care, bănuiam, avea să devină şi mai supărătoare odată ce hotărâm să înfrunt lumina şi să-mi ridic pleoapele.

— Will! am auzit eu o şoaptă vagă venind dinspre dreapta.

Trezeşte-te! Ştiu că eşti conştient. Te-am văzut trăgând de legăturile alea împuțite. Vreau să spun, pe bune, crezi că le spală după fiecare folosire? Mă îndoiesc. Eşti pe cale să împărți celule epiteliale cu ultimul nebun asudat şi destrăbălat legat cu ele. Oamenii bolnavi sunt atât de scârboşi!

Alona! Dezgustul din vocea ei era la fel de specific ca mirosul de antiseptic din spital. Am înfruntat lumina suficient cât să privesc mijit în direcția vocii. Când ochii au încetat să-mi mai fie apoşi şi s-au concentrat, am văzut-o stând în scaunul vizitatorilor, lângă patul meu, cu genunchii la piept, ca şi cum n-ar fi vrut să atingă podeaua nici măcar cu picioarele ei de fantomă. Arăta palidă şi istovită şi, pentru prima oară, un şir de contuzii îi împodobeau partea stângă a feței. Asta însemna fie că nu avusese energia să se proiecteze fără imperfecțiuni, fie fusese bătută pe bune.

— Eşti teafără? am întrebat, simțindu-mi gura ca plină cu vată.

Ea s-a îndreptat şi, când a văzut că o privesc, şi-a aruncat părul pe după umeri.

— Sunt bine, a spus repede. Dar nu eu sunt cea legată şi cu fața spartă.

Instinctiv, am vrut să ridic mâna ca să-mi pipăi fața, tentativă care n-a făcut decât să strângă şi mai bine legătura de la mâini.

Alona s-a destins şi, sculându-se de pe scaun, s-a aşezat pe marginea patului. Degetele ei îndemânatice s-au ocupat de legăturile de chingă şi de arici, până când mi-a eliberat mâna.

— Va trebui să te leg iar, altfel or să te priponească şi mai abitir când or să vină să te vadă.

— Da, ştiu!

Mi-am atins cu grijă obrazul tumefiat cu degetele. Umflată ca o perniță cu ace şi fierbinte, îmi simțeam partea dreaptă a feței de parcă aş fi scos-o din cuptorul cu microunde.

— Ți-au făcut o radiografie sau o tomografie sau naiba să-i ia, acum o oră. Ai o fisură a pometelui. I-am auzit vorbind înainte să te trezeşti.

Am gemut. Bun, asta explica durerea care-mi radia spre falcă şi în sus spre tâmplă.

Şi-a tras picioarele sus pe pat şi le-a încovrigat aproape de mine, făcându-mă să simt pe talie căldura uniformă a şoldului şi a fundului ei.

— De ce n-ai fugit? Ți-am spus să fugi.

— Am crezut că Joonie o să mă asculte, că o să se oprească atunci când mă vede, am spus.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Bine gândit!

— Hei! am protestat eu.

— Vorbesc serios. Acum eşti prins aici. Şi-a clătinat capul şi parfumul şamponului ei a plutit spre mine. Sunt convinşi cu toții că eşti schizofrenic şi, în plus, posibil epileptic. Te afli pe un etaj normal, dar, de cum se eliberează un pat, au de gând să te mute în aripa bolnavilor psihici. Şi s-a întors şi frecangiul de bărbie.

— Nu! am spus, luptându-mă să mă ridic în capul oaselor.

— Ba da! Are privilegii aici sau ceva în genul ăsta. Maică-ta încearcă să scape de el.

— Mama e aici? am spus, încercând să-mi desfac şi ultima legătură.

— Nu face asta! m-a certat Alona, împingându-mă în umăr ca să cad la loc pe spate. A arătat spre uşa aproape închisă. Vin să te verifice la fiecare sfert de oră. Nu ştiu dacă o să fiu în stare să-ți refac toate legăturile fără să fiu prinsă. Sunt bună la asta, dar poate nici chiar aşa de bună.

Mi-a aruncat un zâmbet şters pe care nu-l mai remarcasem la ea, şi m-a surprins.

De-a lungul anilor văzusem la ea toate genurile de zâmbete. Genul ăla care făcea să ți se scurgă tot sângele din cap şi să ți se adune în spatele fermoarului. Zâmbetul oferit cu ochi reci, foarte reci, indicând că era turbată, fără însă să fie dispusă să-şi schimbe expresia ca s-o arate. În ultimii ani, preferatul ei fusese zâmbetul superior, ca şi cum nu s-ar fi putut stăpâni să arate cât de caraghioasă e încercarea ta, o gânganie, o ființă nesemnificativă, de a interacționa cu ea. Niciunul dintre acestea nu era însă asemănător celui de

acum. Arăta... învinsă.

— Ce s-a întâmplat acolo? am întrebat, nu pe deplin convins că aş vrea să aud răspunsul.

Alona a ridicat dintr-un umăr.

— Tipa avea lumânări şi tabla aia uşchită. Şi tot sporovăia cu fata aflată în co... vreau să spun Lily. A şovăit. Cred că încearcă s-o vindece.

M-am încruntat.

— Cum adică s-o vindece? Lily e... Am făcut o pauză, trăgând adânc aer în piept, ca să pot împinge cuvintele afară. ...În moarte cerebrală. E în starea asta din ziua accidentului. Nouăzeci de kilometri la oră la o curbă cu limită de viteză de cincizeci. Un copac. Fără centură de siguranță. Lily, cea pe care o ştiam noi, n-o să se mai întoarcă niciodată. Constatarea asta s-a devenit mai uşor de suportat în timp. Am tot sperat, dar degeaba!

Alona a clătinat încet din cap.

— Killian, nu cred că ea se pregătea de o operație pe creier. Lily e golită, ştii? Luminile sunt aprinse, dar nu e nimeni acasă.

Am făcut o strâmbătură, dar am încuviințat din cap. Alona le avea cu comparațiile.

— Aşa că mai întâi am încercat să pricep ce făcea Joonie cu lumânările, cu spiritele şi cu toate alea, a continuat Alona, dând din mână indiferentă. Vreau să spun, hei, chiar şi eu recunosc un ritual sinistru atunci când îl văd. A făcut o pauză, fixându-mă cu ochii ei verzi pătrunzători ca şi cum ar fi încercat să mă facă să-i cred spusele. Cred că încerca să cheme spiritul lui Lily.

Asta... era posibil. De la accidentul lui Lily, Joonie nu se mai regăsea. Se învinovățea pentru el, un fel dement de gândire care funcționa cam aşa: dacă ea şi Lily nu s-ar fi certat, Lily ar fi fost cu noi, şi nu cu cei din primul nivel, şi ar fi fost încă vie... în mai mult decât sensul tehnic.

— Dar atunci mă întreb, ce are-a face toată tevatura asta cu Killian? Vreau să spun, putea încerca să cheme spiritul lui Lily pe tabla Ouija şi fără tine.

— Oricum nu merge, am spus, cu sau fără mine. Lily nu

mai e cu noi. S-a... mutat. Cum spuneam înainte, cei care pleacă sunt buni plecați. Nu mai poți ajunge la ei.

— Dar pun pariu că Joonie nu ştie asta, a subliniat Alona.

— Poate că nu, am admis eu.

A respirat adânc.

— Lucrurile se complică.

— Cum?

— Nu încearcă *doar* să cheme spiritul lui Lily. Cred că mai vrea să-l şi repună în trupul fetei. Alona a ezitat. Şi vrea ca tu s-o ajuți.

— Nu, am răspuns eu automat.

M-a privit exasperată.

— Ce altceva ar putea însemna „să te întorci pe tărâmul căruia îi aparții”? Se uita direct la trupul lui Lily când a spus-o, şi te-a amintit în mod dar.

— Nu, vreau să spun că nu este posibil. E un drum doar dus. Trebuie să fie, am încercat eu să-i explic. Dacă ai ieşit, eşti bun ieşit. Altfel, ai putea vedea cadavre ambulante peste tot, atunci când oameni ca Bunicul Brewster sau Liesel se plictisesc să mai stea prinşi între lumi.

— Dar Lily încă trăieşte, a spus Alona, ridicând din umeri.

— Nu de-adevăratelea. Oricât mă durea să spun asta, m-am forțat să continui. Inima ei încă mai bate, dar corpul nu va mai funcționa, chiar dacă reuşeşti să-i readuci spiritul în corp. Legătura dintre cele două este ruptă.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Încă o dată, asta o ştii *tu!* Nu şi Joonie.

Mi-am mişcat buzele pentru o secundă, ca şi cum aş fi căutat un răspuns.

— Dar Joonie nu ştie de ce sunt în stare. Cum ar putea chiar şi gândi că...

Alona şi-a ridicat mâinile.

— Nu ştiu. Nu e problema mea. Tu s-o rezolvi. Eu doar ți-am relatat ce am văzut şi auzit.

Furios, am clătinat din cap la aluzia ei.

— Nu, ştie foarte bine că nu trebuie să se ocupe de prostii ca astea.

Chiar dacă ar fi fost posibil, deşi nu era... din câte ştiam

eu, existau o grămadă de lucruri care ar fi putut ieşi prost. Dacă Joonie ar fi reuşit să readucă spiritul lui Lily în trupul ei, după care să descopere că era doar o închisoare de carne şi oase? De fapt, de unde ar şti ea că a stabilit legătura cu spiritul potrivit?

— Oamenii disperați fac lucruri prosteşti, a spus Alona. Crede-mă pe cuvânt!

— Joonie n-ar încerca niciodată să-i facă vreun rău lui Lily, am insistat eu – mă rog, ce mai rămăsese din Lily. Mai că n-a murit când a aflat că Lily era la spital.

Joonie petrecuse cea mai mare parte din luna septembrie închisă în camera ei, fără să iasă ca să meargă la şcoală sau altundeva, până când Brewster a amenințat-o cu amânarea anului dacă nu se prezintă. S-a silit să se întoarcă la şcoală, dar îi luase câteva luni până să arate măcar un licăr din ceea ce era înainte.

— Pun pariu!

Glasul Alonei era neutru, dar tonul insinua ceva ce nu spunea cu voce tare.

— Şi ce înseamnă asta? am întrebat.

— Ştii tu.

— Nu, nu ştiu, am spus cu greutate.

Ea a oftat.

— Lily a fost sau nu iubita ta?

M-am foit stingherit.

— Ce legătură are asta cu totul?

— Tu răspunde la întrebare.

— Nu, n-a fost. Eram doar prieteni. Aveam grijă de ea. Cel puțin, asta intenționam.

Era clar că nu făcusem o treabă prea bună.

Alona a ridicat o sprânceană.

— V-am văzut pe amândoi în poză.

— Cum..., am început eu, după care am clătinat din cap, nevrând să ştiu. Bine, s-ar fi putut să mă placă sau ceva de soiul ăsta, dar nu s-a transformat în nimic. Făcuse o pasiune şi pentru Ben Rogers, am punctat eu.

Asta fusese probabil şi motivul pentru care prietenia mea cu Lily rămăsese la stadiul de prietenie. Îmi plăcea. Era dulce

şi spirituală. La naiba, o făcuse şi pe Joonie fericită, iar asta era chiar o minime. Dar una dintre distracţiile favorite ale lui Lily era obsesia pentru personajele populare şi complicaţiile lor sentimentale, o distracţie pe care eu n-o împărtăşeam. Aşa că n-a fost un şoc teribil, cel puţin nu pentru mine, faptul că ne-a abandonat pentru a urca pe scara socială, după ce ea şi Joonie avuseseră înfruntarea aia cruntă.

— Nu doar Lily făcuse o pasiune, a spus Alona.

— Ce vrei să spui? Joonie? Am râs. Joonie nu mă place în sensul ăsta.

— Nu pentru tine, a spus ea fără ocolişuri.

— Cum?

— O, Dumnezeule, ce bătut în cap eşti!

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Ştii ce, las-o baltă! Chiar dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede şi o să te enervezi, aşa că nu merită. Şi, în primul rând, nici nu ştiu de ce mă aflu aia. Nu asculţi nimic din ce spun eu...

— Pentru că nu spui nimic!

— Nu faci ce-ţi spun eu, refuzi orice idee de-a mea. Vreau să spun, la ce bun să ai o călăuză-spirit, dacă n-ai de gând s-o iei în seamă?

— Crede-mă, i-am spus, este imposibil să nu te ia cineva în seamă. Am încercat. În ceea ce mă priveşte, cu cât pleci mai iute de-aia, cu atât mai bine.

Ea a încremenit şi o expresie de durere i-a fulgerat în ochi.

M-am simţit ca un rahat.

— Iartă-mă, n-am vrut să spun asta.

— Ba da, ai vrut! Am terminat aici. Alona şi-a coborât picioarele de pe pat. Nu mai am timp de pierdut cu tine.

— Alona, stai!

Nu m-a luat în seamă şi s-a sprijinit cu mâinile de saltea ca să se dea jos. M-am întins s-o prind de încheietură, dar mâna mi-a trecut prin ea.

Am icnit.

Alona a privit peste umăr, oftând, şi mai multe contuzii începând să-i apară deja.

— Se pare că ai ce ţi-ai dorit!

15

Alona

Will se holba la mine, fața îi era complet palidă, cu excepția vânătăii primite de la Chris şi a obrazului tumefiat.

— Ce-i cu tine?

M-am întors cu spatele la el, închizând ochii ca să strivesc lacrimile ce stăteau să apară.

— Gura! încerc să mă concentrez!

Mă luptam cu senzația asta de a fi trasă încă din clipa când intrasem în camera asta de spital. Era ca şi cum aş fi lăsat o parte din mine în locul ăla pe care nu mi-l puteam aminti, şi ceva din zona aceea lucra cu toate motoarele în plin ca să obțină şi ce mai rămăsese din mine.

— Gândeşte pozitiv, a spus el, părând panicat. Ăăă... gândeşte-te la farduri, la rochii de bal, la sex pe bancheta din spate a unei limuzine.

I-am aruncat o privire peste umăr.

— La ce seară de bal crezi că mă gândeam?

Şi-a greblat cu mâna părul negru şi ciufulit, făcându-l să stea şi mai naşpa.

— Nu ştiu. Încercam să te ajut.

Am clătinat din cap.

— Mulțumesc, dar nu merge.

— Poate că dacă ai avea gânduri pozitive despre ceilalți oameni...

— Killian, am fost aici timp de două ori şi dispar şi reapar întruna, indiferent cât de des m-aş gândi la cățeluşi,

curcubeie sau la bicepşii tăi surprinzător de lucrați.

He! Lasă-l să mediteze la chestia asta un timp.

După o pauză, a întrebat:

— Ce... ai mei?

— Las-o baltă! Aveai dreptate. Fiecare are o limită de timp, şi a mea e pe sfârşite.

Deşi ciudat, gândul îmi aducea uşurare. Mă istovise lupta asta cu... ce-o fi fost. Voiam să se termine.

— Nu. N-are nicio noimă. Eşti călăuza mea spirit... sau ce-oi fi! a insistat el.

— Da, una pe care n-o asculți.

M-am şters sub ochi şi m-am întors cu fața spre el.

Se chinuia să se ridice în capul oaselor.

— Bine, poate că m-am înşelat în privința asta, a spus. Nu ți-am aruncat hârtiile.

— N-are importanță, Will, nu pot rămâne, am spus cu glas obosit, căci asta era concluzia la care ajunsesem în vreme ce aşteptam să se trezească. Mai am doar câteva ore de petrecut pe-aici, dacă nu cumva apare şi Persoana Nedorită, şi am o treabă de dus la bun sfârşit.

— O treabă pe care ai tot amânat-o până n-ai mai avut încotro.

Umerii i-au căzut şi s-a lăsat din nou în pat.

— Exact! am aprobat eu. Aveai dreptate. Şi, am spus şovăind, ai avut dreptate şi în ce-o priveşte pe mama.

El şi-a ridicat surprins ochii.

— Alona! a spus, cu o voce blândă, nu încărcată de milă.

Era o diferență pe care, acum, o puteam recunoaşte.

Am făcut un gest cu mâna, ca şi cum aş fi vrut să îndepărtez cuvintele lui şi înțepătura neaşteptată din ochi.

— Taci, nu vreau să vorbesc despre asta acum. Am respirat adânc. Dar voiam să ştii că aveai dreptate. Şi... da, unele dintre lucrurile alea pe care le-am scris despre Bunicul Brewster şi ceilalți nu reprezintă probabil ceea ce-i reține pe ei aici. Dar, am adăugat aplecându-mă spre el, ca să fiu sigură că-i captez atenția, unele dintre ele sunt, şi tu poți face ceva pentru oamenii ăia. Să te ascunzi nu ajută pe nimeni, nici măcar pe tine. Trebuie să ştii asta.

El şi-a ferit privirea.

— Şi tu? Eşti călăuza mea spirit. E de presupus că trebuie să rămâi aia atât timp cât am nevoie de tine.

Am zâmbit.

— N-ai nevoie de mine. Dacă ai avea, n-aş mai dispărea, nu?

— Nu ştim asta cu siguranță.

Vocile care răzbăteau din coridor au devenit şi mai răsunătoare.

— Vine cineva. Mai bine aş pleca.

Am respirat adânc, făcându-mi curaj să mă ridic de pe pat şi să plec de-adevăratelea. Să plec, în sfârşit.

Înainte să mă pot da jos, el mi-a prins brațul. Îi simțeam mâna caldă pe piele, nici nu trecuse prin mâna mea şi nici nu se afundase în ea. M-a tras spre el, cu ochii de un albastru-şters scânteind de emoție, iar eu m-am lăsat. Gura lui, atât de caldă şi moale, abia că mi-a atins gura, o dată, de două ori... şi apoi buzele ne-au rămas lipite. M-am cuibărit şi mai bine în căldura lui, proptindu-mă cu mâna liberă în pernă. Mi-a dat drumul la încheietură, trecându-şi degetele prin părul meu şi aplecându-mi capul. Pe neaşteptate, m-a sărutat, un sărut adevărat, iar eu m-am întins spre el, gustându-l, aşa cum mă gusta şi el.

Zgomotul făcut de un obiect căzut pe podeaua coridorului ne-a îndepărtat dintr-odată.

— Poate ar fi trebuit să faci asta ceva mai devreme, am spus, încercând să-mi recapăt respirația şi simțind, pentru prima oară după atâtea zile, o căldură desfătătoare. Când eram vie.

El a zâmbit, îmbujorându-se.

— Dacă aş fi făcut-o când erai vie, m-ai fi plesnit.

— Da, adevărat.

M-am lăsat să alunec din pat şi am trecut la celălalt capăt.

— Lasă-mă să vin cu tine, a spus el încet. Te pot ajuta.

Am clătinat din cap.

— Şi pe urmă? Când o să dispar şi ei or să vadă că ai scăpat? Ce fel de măsuri crezi că vor lua data viitoare?

N-a spus nimic. I-am pus încheietura din nou în legături,

strângând chinga cât mai uşor posibil, iar el nu s-a opus. Aveam dreptate, şi o ştia.

I-am zâmbit, imaginea lui începeţoşându-se din pricina lacrimilor.

— Mai vrei să primeşti un ultim sfat de la călăuză, nu că l-ai urma?

— Alona..., a spus el cu voce spartă.

— Spune-i mamei tale adevărul. Tatăl tău avea motivele lui să păstreze secretul, în regulă. Dar asta n-a funcţionat chiar bine pentru el. Tu nu-i datorezi nimic, nu eşti obligat să faci ce-a făcut el, doar pentru că împărtăşeşti acelaşi dar.

— Şi dacă mama n-o să mă creadă?

Am bătut darabana pe legăturile din jurul încheieturii lui.

— Ar fi greu din partea ei să facă lucrurile şi mai rele decât sunt, nu?

— Rămâi. O să găsim noi o soluţie.

— Te rog, nu îngreuna şi mai mult situaţia, da? M-am forţat să râd. Sunt îndeajuns de speriată şi aşa.

— Alona, te rog, aşteaptă!

Se lupta cu legăturile.

Mi-am îndreptat umerii şi i-am trimis cel mai mare sărut al meu, de genul care-putea-fi-văzut-de-la-celălalt-capăt-al-terenului-de-fotbal.

— Nu pot. Timpul s-a sfârşit. I-am atins obrazul şi mi-am retras mâna înainte să mi-o poată prinde. O să mă întorc dacă pot. Dacă nu... ne vom întâlni poate într-o zi pe lumea cealaltă.

Apoi am trecut prin uşă şi am pornit pe coridor, înainte ca el să-mi poată schimba hotărârea.

16

Will

Am tras cu toată puterea de legături, făcând patul să se zgâlțâie, dar n-am reuşit decât să-mi julesc încheieturile. Bun, aşadar, Alona avea dreptate cu urmările pe care le-ar fi avut o evadare de aici, dar la ce trebuise să mă lege din nou ca s-o dovedească?

— Ai o mică problemă?

O fetiță care avusese vreo zece, unsprezece ani atunci când murise, cu codițe blonde şi o pijama cu dungi roz, îşi împingea scaunul greu cu rotile prin uşă.

N-am luat-o în seamă.

— Hei, a insistat ea, ştiu că poți să m-auzi.

S-a apropiat în scaunul ei, dar m-am întors cu fața spre tavan, concentrându-mă asupra încheieturii mele prinse în chingă. Legătura din dreapta, cea înnodată de Alona, era mai slabă decât cealaltă.

— Am văzut-o pe cățeaua aia blondă şi spurcată la gură ieşind de-aici. Aşa că ştiu că poți vorbi cu noi, a continuat fetița.

Cățea? Aproape că era să mă prindă cu asta, mai că era să-mi întorc capul ca s-o privesc. La urma urmei, un timp, Alona şi cu mine strigasem unul la altul destul de tare. Dar chiar dacă fetița asta auzise ceva, nu putea fi sigură că fusesem noi. „Noi”. Un termen ciudat dacă era să fie aplicat la mine şi la Maiestatea Sa Alona Dare. Dar când am sărutat-o… indiferent cât voi trăi (sau cât nu voi trăi), n-o să uit niciodată buzele ei, calde şi moi, mişcându-se sub ale mele,

căldura de mătase a părului ei în jurul degetelor mele şi nici suspinul ăla micuț, de încântare, aproape imperceptibil, pe care-l scosese.

— Trebuie să ies de-aici, am murmurat.

Chiar în timpul cât zăceam aia, Alona ar fi putut să dispară în neant.

— Pot să te ajut eu, s-a oferit pe neaşteptate fetița. Dacă îmi faci o favoare. O nimica toată.

Abia m-am stăpânit să nu-mi dau ochii peste cap.

— Ştiu că poți s-o faci. I-am auzit pe câțiva dintre ceilalți vorbind despre tine. Dacă mă ajuți, a spus ea, ridicând din umerii ei subțiri, poate că o să te pot ajuta şi eu.

Evitându-i privirea, am dat cu ochii de jeanşii mei aşezați pe scaunul vizitatorilor, alături de celelalte haine ale mele. Culesesem toate notițele pe care Alona le aruncase frustrată şi le pusesem în buzunarul meu. Nu că aş fi avut vreo şansă să-i spun despre asta. În ultimele câteva minute ale orei a şaptea, exact înainte să izbucnească clopotul de alarmă pentru incendii, chiar scrisesem o parte din scrisoarea Bunicului Brewster. O făcusem mai mult ca să-i arăt Alonei că o ascultam (şi că chestia asta nu putea să schimbe cu adevărat situația Bunicului), dar trecând la treabă mi s-a părut că era cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Poate că avusese dreptate. Era timpul să mă opresc din fuga mea. Dar cum? Cum m-ar mai crede cineva acum?

— Hai, te rog! mă ademenea fetița, aducându-şi scaunul mai aproape de patul meu.

Din coridor a răzbătut vocea mamei mele, care se apropia.

— ... a fost total nepotrivit, şi mai ai pretenția să am încredere în tine după toate astea? întreba ea.

— Julia, îți jur, nu am amestecat niciun pic scrierile mele cu tratamentul pentru fiul tău.

Miller! Alona avusese dreptate.

— Nu-mi mai spune Julia, am auzit-o rostind pe un ton poruncitor, cum n-o mai auzisem de dinaintea morții tatălui meu.

— Bine, bine, a spus doctorul Miller, cu o voce supărător de prefăcut blândă.

Ratatul ăsta nu ştia să se poarte şi el corect?

— Trebuie să aflăm care e problema lui. Izolarea nu e soluția bună, a spus ea.

— N-o lua aşa, Julia. Cu medicamentația potrivită şi cu terapia intensivă... Miller a făcut o pauză. O să-l poți vizita duminicile.

Drace, nu! Am tras şi mai tare de legături, reuşind doar să-mi mai iau un rând de piele.

— N-ai decât! Cred că nu ții cu tot dinadinsul să ieşi de-aici.

Fetița stafie a prins să-şi întoarcă scaunul.

— Nu să ies e problema, am spus obosit. Ci să rămân liber. Şi ea nu e o... cățea.

— Ştiam eu! a chițăit fetița încântată.

Am ridicat o sprânceană.

— Că mă poți auzi, vreau să spun, a adăugat ea.

— Scumpule, cu cine vorbeşti? m-a întrebat maică-mea, deschizând uşa camerei mele şi încruntându-se.

Am şovăit şi un milion de minciuni de serviciu mi s-au îngrămădit pe vârful limbii. *Era radioul. Vorbeam cu mine. Cântam... repetam un rol... recitam versurile mele preferate din* Vânătorii de fantome. Minciuni, minciuni, minciuni. Îi puteam servi oricare dintre ele, dar cuvintele refuzau să-mi iasă din gură.

— Nu ştiu, am spus în cele din urmă, privind spre fetiță. Cum te cheamă?

Ochii lui Miller aproape că-i ieşiseră din cap, atât de mare îi era bucuria. Iar mama arăta... resemnată şi nițel speriată.

— Scumpule, sunt eu, a spus ea. A venit şi doctorul Miller cu mine.

Nu i-am luat în seamă, ținându-mi privirea fixată pe fetiță.

În cele din urmă, ea a dat din umeri.

— Te priveşte! Numele meu este Sara. Sara Marie Hollingsford.

Am dat din cap.

— Îmi pare bine să te cunosc, Sara Marie Hollingsford.

Mamei i s-a tăiat respirația.

— Nu!

Miller s-a apropiat.

— Are o nouă criză. Will...

— Stai deoparte! i-am strigat. Mamă, sunt sănătos. Întotdeauna am fost sănătos. Dar am darul ăsta că pot vedea şi vorbi cu... – partea asta n-aveam cum s-o îndulcesc – ... morții.

Ea a clătinat din cap.

— O, nu iarăşi, William! a spus ea cu voce spartă.

— Ba da, iarăşi, tot timpul. Am încetat să încerc să te conving pentru că părea mai uşor să te las să crezi ce voiai tu să crezi. Asta a făcut şi tata şi mi-a spus şi mie să fac.

Ea s-a albit la față.

— Tatăl tău ştia?

— Avea şi el darul ăsta. Şi cred că şi bunica Killian.

N-o cunoscusem, căci murise înainte să mă nasc eu şi, bineînțeles, nu rămăsese blocată pe aici. Din ce-mi spusese tata, în rarele ocazii în care-l înduplecam să vorbească, moştenise „darul" de la mama lui.

Pe fața mamei a apărut o expresie ciudată.

— Bridget?

— Ce? am întrebat, încercând să nu par prea interesat.

Ea a clătinat din cap ca şi cum n-ar fi vrut să discute despre asta, dar cuvintele i-au ieşit totuşi din gură.

— Ea mi-a povestit odată că bunica mea îmi lăsase mie colierul, nu lui Charlotte. Nu ştiam la ce se referea. O întâlnise pe bunica mea o singură dată, la nunta noastră. Apoi, când, câțiva ani mai târziu, Char s-a măritat, şi-a pus perlele bunicii mele.

Nimic surprinzător, după câte auzisem, că mătuşa Charlotte şi mama deveniseră cele mai înverşunate duşmance.

— Nu-mi spune că începi să crezi trăsnăile astea, a oftat Miller. Julia, soțul tău s-a sinucis pentru că suferea de o depresie adâncă şi din cauza repetatelor crize de schizofrenie. Schizofrenia are o componentă genetică, ce poate fi transmisă urmaşilor.

— Ca şi... darul, sau blestemul ăsta! i-am replicat. Apoi m-am întors spre mama. Tata s-a sinucis pentru că se

ascundea.

Ea a făcut un pas în spate. Nu discutasem niciodată despre ce se întâmplase cu tata. Era ca şi cum se temea că, rostind acele cuvinte, ar fi făcut să se întâmple din nou.

— Presiunea exercitată asupra lui ca să se comporte normal, să ignore duzinile întregi de voci din jurul său, tot timpul... cred că l-au copleşit. Dar eu unul am terminat cu ascunsul.

Ferocitatea acestei declarații m-a uimit până şi pe mine, dar era sinceră.

— Am auzit destul! Vom continua discuția mâine, după ce testele tale vor fi complete, a spus Miller, îndreptându-se spre uşă.

— Vrei dovezi, am spus eu.

S-a oprit, întorcându-se cu un zâmbet fix.

— Presupun că strămătuşa mea Mildred aşteaptă un mesaj.

Mildred?

— Ăăă... nu, pentru moment nu sunt decât eu cu Sara. Spre deosebire de ce vedem în filme sau la TV, nu pot vorbi decât cu cine este prezent, şi fetița asta nu are niciun mesaj pentru niciunul dintre voi. Am privit la Sara, care a încuviințat din cap. Dar mă întreb dacă ea n-ar vrea să joace un mic joc.

Fetița a ridicat din umeri.

— De ce nu?

— Bun. Doctorul Miller de-acolo! Am arătat spre el cu bărbia – aş fi putut să-i cer să-mi desfacă legăturile, dar nu voiam să creadă că era un truc prin care să scap. El o să iasă pe hol, o să închidă uşa şi o să scrie un cuvânt pe rețetarul lui. Singura regulă e că scrisul va trebui să fie lizibil, iar carnețelul să rămână tot timpul în aşa fel încât să se poată vedea ce a scris.

— E ridicol! a murmurat doctorul, dar a ieşit în hol şi a tras uşa după el.

Probabil că deja scrisese un nou capitol din cartea lui.

Sara l-a urmat. O secundă mai târziu, a spus:

— Îl ține prea sus.

— Trebuie să-l laşi mai jos, i-am strigat doctorului Miller. Sara e într-un scaun cu rotile.

Mama a icnit abia auzit.

— Ăăă… nu cunosc cuvântul ăsta, a spus nesigură Sara.

La naiba, nu mă gândisem la asta! Mai bine aş fi ales să scrie un număr.

— Poți să-l spui pe litere?

— A… N… A… B… O… L… I… S… M.

— Anabolism! am strigat.

Niciun răspuns.

— Ce face? am întrebat.

— Pare furios. Stai, scrie un alt cuvânt.

— Mamă, am şoptit eu, mă crezi? Doar asta contează.

Ea a ezitat, îndepărtându-şi de pe fața obosită o şuviță de păr, şi abia atunci am remarcat că era tot în uniforma de lucru. Cineva o sunase probabil la serviciu. Numărul de telefon era în portofelul meu.

— William, îmi doresc mai mult ca orice ca tu să fii sănătos, dar…

— Ăăă… *a…tro…fic?* a încercat Sara.

M-am încruntat.

— Spune-l şi pe-ăsta pe litere!

Ceea ce a şi făcut.

— Atrofiat, am strigat eu.

Să trăiască testul de aptitudine pentru vocabular!

— Tipul scrie altceva şi… eu nu spun cuvântul ăsta.

Am râs.

Mama mă privea cu atenție.

Am clătinat din cap.

— A scris un soi de înjurătură. Vrei să silabiseşti, Sara?

— Nu! a spus ea.

— Te rog!

— Primele trei litere sunt „rah”, a spus ea cu greutate.

— Cred că bunul doctor îmi verifică autenticitatea. *Nu* e rahat, doctore Miller. Te asigur de asta.

— Acum mâzgăleşte o serie de litere. X, Y, Q…

Le-am repetat după ea, iar uşa s-a deschis de perete. Miller a intrat cu carnețelul în mână, cu o privire sălbatică.

În spatele lui îşi rula scaunul Sara.

— Cum faci asta? Ai spioni în hol, m-a acuzat el.

— Aşa este, i-am spus. Numele ei e Sara şi a murit în anul...

Am privit-o.

— 1942, a continuat ea.

— 1942, am repetat eu.

Miller îşi mişca buzele fără să scoată vreun cuvânt.

Mama a rupt pagina de deasupra de la rețetarul lui şi a privit atentă. S-a albit la față, iar gura i s-a strâns.

Eu mi-am ținut respirația.

Apoi, ea i s-a adresat lui Miller:

— Fă-ți un renume cu fiul altuia. Noi am încheiat aici. S-a încruntat la mine. William, nu te mişca, o să fac demersurile să te scot de aici. Totuşi, nu te socoti scăpat, băiete! Ai o grămadă de explicații de dat.

Niciodată n-am fost mai fericit pentru supărarea mamei pe mine ca acum.

— În regulă!

S-a întors şi a luat-o în josul coridorului.

Miller s-a târât după ea.

— Dar, Julia...

— Mulțumesc, i-am spus Sarei. Cu ce te pot ajuta?

— Când am intrat în spital, fratele meu mi-a dat medalionul lui cu Sf. Mihail. E încă în fişa mea. Mi l-au luat când mi-au făcut radiografia. Vreau să ajungă înapoi la el.

Am încuviințat din cap.

— Cred că pot să fac asta, am spus.

Să intru în camera cu fişe ar putea să fie o problemă, dar o să am ajutor.

— Trebuie să fac altceva mai întâi, şi pe urmă mă întorc.

Şi-a înclinat capul într-o parte şi m-a cercetat cu privirea.

— Te duci după blondă.

Am aprobat.

Ea a clătinat din cap.

— Baftă! Tipa pare o pacoste!

Abia când Sara a dispărut pe hol mi-am dat seama că plecaseră cu toții şi mă lăsaseră cu legăturile la mâini. Drace,

aş fi putut să mă îmbrac şi eu. Habar n-aveam cât timp îi mai rămăsese Alonei.

— Sara! am strigat. Mamă! Hei!

Din fericire, uşa de la cameră s-a deschis din nou numaidecât.

— Ah, ce bine! am spus. Credeam că erai prea departe ca să mai…

Creierului meu i-a luat doar câteva secunde ca să proceseze ceea ce vedeam – cineva, nu mama, întorcându-se în încăpere cu un scaun cu rotile. Un scaun modern, deja ocupat de cineva prăbuşit într-o parte, într-un unghi ciudat şi nefiresc.

— Will! a strigat Joonie, cu o voce piţigăiată care suna ca a unei nebune.

A întors scaunul cu rotile astfel încât ocupantul lui să vină cu faţa spre mine, şi deodată ochii întunecaţi şi goi ai lui Lily, aşa cum fuseseră în ultimele opt luni, priveau fără ţintă în direcţia mea. În poală avea o tablă Ouija.

— Ne bucurăm aşa de tare că ţi-ai revenit!

17

Alona

Mi-a luat patruzeci şi cinci de minute, douăsprezece maşini şi un camion de tractări ca să ajung acasă, folosind un sistem întortocheat de alunecare dintr-un vehicul într-altul şi de călătorie până când traseul lor nu mai coincidea cu al meu. Apoi săream afară – sau, mai bine, aşteptam să oprească la semafor – şi încercam să găsesc o altă maşină care mergea în direcția potrivită.

Ar trebui să existe o cale mai bună de transport pentru spirite, dar eu una nu aveam de gând să mai zăbovesc pentru a o afla. Ciudata presiune pe care-o simțisem în rezerva de la spital a lui Killian devenise şi mai puternică.

Ultimele trei cvartale până acasă le-am parcurs pe jos, urmărind adulții care îşi trăgeau maşinile pe aleea din fața casei după o zi lungă de muncă şi copiii jucând o ultimă rundă de leapşa înainte să fie chemați la masă. Se apropia vara, anotimpul meu preferat. Diminețile în care să dorm până târziu şi totuşi să ies din casă înainte ca mama să se trezească. Întreaga zi liberă să fac ce voiam şi să merg unde voiam. Priceperea de a petrece aproape fiecare noapte la Misty, fără ca ea să bănuiască adevărata cauză – că, mai presus de orice, nu voiam să mă întorc acasă.

Privind la casa mea, o vedeam diferit. Nu-mi amintesc prea mult din primii doisprezece, treisprezece ani de relativă fericire, în mare parte din pricină că acum aveam simțământul că totul a fost clădit în jurul acestor câțiva ani de mizerie din urmă.

E locul unde mama a căzut în genunchi pe alee, implorându-l pe tata să nu plece. E locul unde tata a dat cu maşina peste straturile de flori frumos aranjate pe vremea aceea, aproape să dărâme un mic bazin de beton pentru păsări, ca să n-o lovească, nu că asta l-ar fi oprit să mai plece. Fereastra acoperită cu placaj de la etajul al doilea, cea de lângă duşul unde ea „a alunecat" pe gresia udă, a căzut şi a spart geamul, tăindu-şi adânc braţul. Când am găsit-o, pardoseala de la duş era uscată. Nu însă şi mama. Duhnea mai mult a alcool decât a sânge şi, având în vedere cantitatea mare de sânge de pe podea, chestia asta spunea ceva! Şi uşa de la garaj... nu-mi cereţi să vă povestesc. Cât de greu e să-ţi aminteşti să te uiţi în spatele tău ca să te asiguri că uşa e deschisă înainte să scoţi maşina în marşarier?

Mergând spre casă, puteam percepe o încordare cunoscută care-mi provoca dureri în falcă şi mă făcea să-mi trag capul între umeri. Ea nu mă lovise niciodată, oricât de beată ar fi fost. Ah, nu, nu Cheryl Dare! În schimb, mă sufocase cu nevoia ei de afecţiune. Cherie era o victimă a unui soţ adulterin şi neglijent. Niciuna dintre astea nu era din vina ei.

Partea cea mai tristă şi mai jalnică a circului ăstuia era că făcuse totul pentru tata. Ca şi cum, dacă-i arăta cât de vulnerabilă şi bezmetică era fără el, el *trebuia* să se întoarcă. Care-o fi logica? Eu aş fi pretins că n-am nevoie de el, că n-am avut niciodată nevoie de el. De fapt, nici n-ar fi fost nevoie să pretind. N-aş lăsa niciodată pe cineva să mă tulbure şi să-mi dea viaţa peste cap aşa cum îl lăsase ea pe tata.

Asta era problema cu mama. Era frumoasă şi nu ştia cum să fie altceva. Nu ca mine, nu semănăm niciun pic. Aveam înfăţişarea ei, dar creierii tatei. Atunci când voia, putea să fie un ticălos foarte rece şi calculat. Singurul lucru pe care îl făcea tata, ori de câte ori auzea, în cele din urmă, ceva despre problemele sau escapadele mamei (unii dintre vecini rămăseseră prieteni cu el şi cu noua lui soţie), era să mă sune pe mine.

Cu toţii voiau să afle ce făceam în ziua aceea, ziua în care murisem. Ce mă făcuse să traversez strada fără să mă

asigur? Ce mă luase de la parada majoretelor şi mă aruncase în memorialul în alb şi negru din anuarul liceului?

Doamne, aş fi vrut să fie ceva mişto. Sau cel puțin interesant. Adevărul e că era o zi ca oricare alta.

Telefonul meu a sunat chiar înainte să-mi închid dulapul din vestiarul sălii de sport. Dacă tata ar fi sunat câteva secunde mai târziu, sau dacă eu n-aş fi luat în seamă apelul, viața mea ar fi fost cu totul alta. Aranjase o întâlnire cu mama la Eickleberg şi Feinstein, la ora 7,30 dimineața, înainte să meargă la lucru. Urmau să discute despre pensia alimentară pentru ea şi pentru mine şi despre taxele mele şcolare viitoare. Deja era hotărât, în mare măsură de către tatăl meu, că voi frecventa cursurile unei şcoli aflate, desigur, la o mică distanță de mers cu maşina. Cineva trebuia să fie prin preajmă şi s-o țină pe mama sub observație. De aici cadoul meu de absolvire, Volkswagen-ul Eos.

Aşadar, era ora 7,00 şi tata voia să ştie dacă aş putea să mă duc să verific că *ea* se trezise şi se pregătea să plece la întâlnire.

Aş fi putut să-i spun că eram deja la şcoală. Amănuntele nu sunt punctul forte al tatei, aşa că probabil nu-şi mai amintea orarul meu sau, şi mai sigur, că mă înscrisesem la prima oră de sport. Dar nu mi-am dat osteneala. Ştiam că n-ar fi sunat acasă şi nici n-ar fi mers acolo, la fel cum ştiam că mama era probabil acasă aşteptându-l să facă exact asta. Dacă avea să rateze întâlnirea, Gigi, noua soție, nu va ezita să facă presiuni asupra tatei să reducă şi mai mult sumele pe care ni le dădea. Voia copii. Iar el spunea că nu-şi pot permite.

Trebuia să fie un lucru simplu, un lucru pe care-l făcusem de zeci de ori până atunci. Să găsesc o scuză, să o şterg din şcoală sau de la repetiția majoretelor sau de la o petrecere şi să merg acasă, să curăț mizeria pe care ar fi făcut-o mama cu speranța că aşa i-ar fi atras atenția tatei, şi s-o trimit înapoi în pat sau la spital sau oriunde, depinde. Apoi să mă întorc la viața mea de zi cu zi, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic rău.

Dar în ziua aceea, o dimineață frumoasă şi răcoroasă de

mai, s-a rupt ceva în mine. *Distruge totul! O urăsc!* Asta gândeam atunci când am coborât de pe trotuar pe Henderson. Dacă destinul vine sub forma unui autobuz, unii oameni ar spune probabil că am primit ce-am meritat pentru cuvintele mele. La urma urmei, logic vorbind, întreaga situație se datora în aceeaşi măsură tatei ca şi ei. El era cel care o înşelase şi plecase, cel care mă folosea ca pe un scut împotriva ei. Dar numai ea avea puterea să schimbe direcția în care o luaseră lucrurile, să revină cât de cât la statutul de părinte, şi să renunțe să mai fie o gaură neagră a lipsei de afecțiune. Pur şi simplu ea a refuzat s-o facă!

Acum, stând în fața casei mele, a casei ei începând din dimineața aceea de luni, am simțit un val cunoscut de resentiment. Chiar şi moartă, ea *tot* îmi controla viața, ținându-mă ostatică în calitate de „problema mea nerezolvată", cum îi plăcea lui Killian s-o prezinte.

Mi-am reținut frustrarea, mi-am ridicat bărbia şi am păşit pe verandă. O s-o iert pentru cum era: cu metehne, imperfectă, umană. Puteam face asta, nu-i aşa? Privind în jos la picioarele mele, care scânteiau arătându-se şi dispărând, am bănuit că trebuia s-o fac.

Intră pur şi simplu, spune că-ți pare rău şi c-o ierți, după care ieşi! Dacă mă grăbeam, poate reuşeam să-l mai prind pe Killian. Îmi făceam griji pentru el, prizonier în spitalul ăla, fără nimeni care să-l ajute. În plus, dacă era să plec, să plec pe bune, nu voiam să fiu singură. El mă sărutase. Poate că o să aştepte cu mine până avea să se întâmple. M-am transportat peste pragul uşii din față în vestibul... şi m-am oprit. Ceva nu se potrivea.

M-am rotit în cerc, aruncând o privire în sufragerie, pe holul care ducea la bucătărie, în biroul acum gol şi plin de praf care aparținuse pe timpuri tatei. Mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama ce era diferit. Toate jaluzelele erau ridicate, iar draperiile date deoparte. Ultimele raze ale asfințitului pătrundeau prin geamurile neacoperite, întinzându-se în lungi dreptunghiuri pe podeaua lustruită. În ultimii câțiva ani, mama nu-mi îngăduise niciodată să ridic jaluzelele, că ea nici atât. Mahmureala de peste zi era naşpa şi mama o

trata cu pilule. A păstra casa în penumbră era o măsură cerută de precauție. Uneori, era ca şi cum locuiam cu un vampir umflat cu votcă.

Dar acum… m-am rotit din nou încet, simțind în stomac o senzație supărătoare de nesiguranță. Era de parcă aş fi nimerit în altă casă.

Apoi, din bucătăria din fund, am auzit clinchetul cunoscut de sticle şi m-am relaxat.

— Ştiu că e greu, dar faci ceea ce trebuie făcut a spus o voce liniştitoare de femeie care răzbătea din bucătărie.

Nu era mama mea. M-am încruntat şi m-am apropiat. Mama era aşezată la masă, cu spatele la uşă, iar vizavi de ea se afla o negresă pe care n-o mai văzusem niciodată. Părul îi era tuns scurt, accentuând trăsăturile feței şi cerceii frumoşi de argint care-i atârnau de urechi. Erau cam prea mari după gustul meu, dar îi purta cu mândrie. Avea o piele superbă, deşi ridurile de la ochi trădau faptul că era mai în vârstă decât arăta, poate chiar de vârsta mamei mele.

În vreme ce priveam, s-a întins şi a prins-o pe mama de mână. Pe masă erau împrăştiate batiste de hârtie mototolite, printre două ceşti de cafea. Paharul fără picior omniprezent al mamei nu se vedea. Ce mai *era* şi asta?

Am păşit în încăpere şi am perceput mirosul ascuțit de alcool. Sticle goale de votcă, probabil cele cu care umblasem ieri, stăteau acum aliniate pe blat, ca nişte soldați disciplinați. În chiuvetă, doza de supraviețuire a mamei – gin, tequila şi rom – se scurgea din sticlele răsturnate, pe gaură în jos, scoțând bulbuci. Dulăpiorul de sub chiuvetă, unde-şi ținea rezerva strategică, era deschis şi înăuntru nu se mai vedeau decât produse de curățat.

În minte mi-a apărut o bănuială cumplită şi m-am întors s-o văd pe mama în față. Părea cu douăzeci de ani mai bătrână, fără vreun fard care să-i ascundă cearcănele negre de sub ochi. Când a apucat ceaşca de cafea, mâna îi tremura aşa de tare, încât cafeaua, încă fierbinte, s-a vărsat peste marginea cănii. Nici ea şi nici musafira ei n-au părut să observe, sau pur şi simplu n-au dat nicio importanță.

Mama şi-a dres glasul.

— Vreau să-ți mulțumesc că ai venit. Nu eram sigură c-o să pot....

A făcut un gest obosit în direcția chiuvetei.

Cealaltă femeie a zâmbit, dezvelindu-şi dinții albi şi strălucitori, cu o mică strungăreață.

— Cherie, pentru asta există sponsori, ca să te ajute să treci este asta.

Nicio băutură în mâna ei, sticle cu alcool golite în chiuvetă şi... un sponsor?

— La naiba! am exclamat eu. Eu mor şi abia acum te laşi e băut?

Am fost cuprinsă brusc de un acces de furie pur şi nealterat, că simțeam ca şi cum nu mai puteam respira, ura îmi fierbea în plămâni.

— Abia acum ai hotărât să te porți ca un adult?

Mama a clătinat din cap.

— E vina mea, Angela. Accidentul.

Vocea i s-a frânt şi a scormonit după un alt şervețel.

— Ai perfectă dreptate! am urlat eu.

— Cum aşa? a întrebat Angela. Tu conduceai autobuzul? Şi ți-ai silit fiica să alerge în mijlocul drumului?

— Nu, dar..., a spus ea şovăind.

— S-ar fi putut la fel de bine s-o fi făcut! am exclamat eu.

M-am rotit şi mi-am trecut brațul peste sticlele de pe blat, intenționând să le arunc pe toate la podea. Doar una a căzut... şi nici măcar nu s-a spart. Mama şi Angela şi-au ridicat privirile, dar niciuna dintre ele nu părea alarmată şi nici măcar uimită.

Drace! M-am întins, încercând din nou, şi mi-am dat seama că brațul îmi dispăruse de la cot în jos. Fără să scânteieze, fără să se estompeze, dispăruse pur şi simplu. *Nu, nu, nu!*

M-am năpustit spre mama.

— Ce-i cu tine? am întrebat-o, un fior de mânie străbătându-mi trupul. Venisem să te iert. Şi ce, ai decis că ai pierdut destul timp, că mi-ai risipit VIAȚA MEA, iar acum s-a făcut vremea să repari lucrurile? Să ți-o trag!

După asta, dispariția mea a început în mod serios. Puteam

simți toată energia aia negativă despre care Killian spusese că zace în interiorul meu urlând să fie eliberată. În câteva secunde, mi-au dispărut brațele şi picioarele, şi puteam simți linia aia rece, cea care împărțea „aici nu" de „aici", târându-se în sus pe trupul meu.

— Mă simt ca şi cum m-ar urî! a şoptit mama.

— Şi ai dreptate! i-am strigat, înainte să-mi dispară şi gura.

— Nu! a spus Angela, clătinând din cap. Sunt sigură că, oriunde ar fi, ştie c-o iubeşti şi te iartă pentru greşelile făcute.

— Taci, Angela! Tu nu mă cunoşti.

Cel puțin asta aş fi spus şi eu dacă aş fi putut. Încăperea se încețoşa şi se estompa. Nu mai puteam să văd prea mult dincolo de mama şi de Angela, şi chiar şi ele au prins să se dilueze pe margini. Asta era! N-o să reuşesc să revin la Will! Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Mama a schițat un zâmbet.

— Tu n-o ştii pe Alona.

Apoi zâmbetul i s-a topit.

— Partea rea este că, şi dacă m-ar ierta, eu n-o merit.

Am înghețat, mă rog, puținul care mai rămăsese din mine.

— Cherie..., a început Angela.

— Nu, ascultă! În dimineața aia de luni, trebuia să mă întâlnesc cu Russ la biroul avocatului. Dar am aşteptat, nu m-am sculat intenționat, nu m-am îmbrăcat, gândind că Russ va veni el. Voiam doar să vorbim... A dat drumul unui suspin. Nici prin cap nu mi-a trecut c-o s-o scoată de la şcoală.

— I-ai spus fetei că-ți pare rău? a întrebat încet Angela.

Mama a clătinat din cap.

— E prea târziu. Ea...

— Niciodată nu e prea târziu.

Mama a şovăit, coborându-şi privirea pe mâinile împreunate pe masă, între care mototolea un şervețel.

— Alona, copilul meu...

A vrut să mai spună ceva, dar nu reuşea să rostească niciun cuvânt. A înghițit în sec şi a tras adânc aer în piept.

— Îmi pare... atât de rău. N-am vrut să se întâmple asta. Am vrut doar ca lucrurile să reintre în normal şi... am dat-o-n bară. Măcar dacă am putea relua viața aşa cum era, doar tu şi cu mine.

Şi-a plimbat privirea prin încăpere şi, pentru o secundă, şi-a oprit-o pe mine. Ochii ei au aceeaşi nuanță verzuie ca ai mei. Era ca şi cum aş fi privit într-o oglindă răsturnată şi m-aş fi văzut aşa cum aveam să arăt peste douăzeci de ani... copleşită de durere şi vină.

— Regret atât de mult!

Voiam să continui să mă revolt, să țip, dar, privind la ea, ceva s-a înmuiat în mine. Furia mi-a dispărut, precum o povară care mi se ridică de pe umeri. Printr-un halou pâclos am văzut-o pe Angela întinzându-se şi îmbrățişând-o pe mama cu brațul drept.

— O să fie bine, a spus ea.

De-a lungul pielii mi se răspândea o căldură binefăcătoare. Hm, poate că Angela avea dreptate. Mă simțeam ca şi cum pluteam în cea mai perfectă piscină, în cea mai perfectă zi de vară. Un lucru care... m-a făcut să mă încrunt. Îmi părea cunoscut, ca şi cum îl mai trăisem şi înainte sau auzisem vorbindu-se despre el...

Mi-am ridicat încet privirea, simțindu-mă aproape drogată de acest neaşteptat sentiment de pace, şi am remarcat nimbul auriu de lumină care mă înconjura. Creierul meu toropit şi fericit a făcut asociațiile cuvenite. În sfârşit, se întâmpla! Lumina venise pentru mine şi era exact aşa cum o descrisese Will. *Will!*

— Stai! M-am concentrat din toate puterile ca să pot rosti următoarele cuvinte: Stai, nu pot să-l părăsesc. Are nevoie...

Lumina s-a intensificat, absorbind totul, inclusiv ceea ce voiam să transmit, într-un glob mare, alb şi fericit de... nimic.

—

18

Will

Joonie, ce faci? am spus, căutând să-mi păstrez vocea fermă.

— Ştii, mi-a luat ceva ca să-mi dau seama! A împins scaunul lui Lily mai în faţă şi a închis uşa. Am ştiut dintotdeauna că tu eşti altfel. Credeam că era doar genul vechi de ţicneală, cum era tatăl tău. Vorbea totuşi prea încântată, deşi cu o voce sinistră. Apoi, în noaptea aia, în prima noapte când ne-au lăsat s-o vizităm pe Lily la spital... ţi-aduci aminte? A continuat fără să mai aştepte răspunsul. Mama ta plecase şi tu ai adormit în scaun. Am hotărât să mă folosesc de tabla Ouija. Mă gândeam că aş fi putut vorbi cu ea în felul ăsta, ştii, să-i spun să se trezească. Şi-a mijit ochii la mine. Dar în loc de asta s-a întâmplat altceva, nu-i aşa?

Persoana Nedorită! Fusese prima oară când o văzusem.

— Am chemat-o şi a venit, nu? m-a întrebat ea. Ai văzut-o şi tu.

În cap au prins să-mi sune clopote de alarmă. Poate că, la urma urmei, Alona avusese dreptate în privinţa lui Joonie.

— J, am spus eu cât de blând am putut, mă bucur că ai venit să mă vezi, dar mama se ocupă acum de externarea mea, aşa că...

— Ah, nu! a spus ea, clătinând din cap. Nu se poate. Nu acum.

A dat ocol scaunului cu rotile în care era Lily şi a pus mâna pe unul din scaunele pentru vizitatori. L-a tras prin cameră şi l-a proptit în uşă, cu spătarul sub clanţă, ca s-o

ținâ închisă.

— Acum e mai bine. S-a întors spre mine, cu un surâs în spăimântător. Poți să le vezi, nu-i aşa? Stafiile, spiritele, ce sunt ele. Din pricina asta te străduieşti să nu auzi lucruri, de-aia îți ții mereu capul între umeri, ca să nu reacționezi la ele.

Nu era bine. Am încercat să schimb cursul discuției.

— Joonie, ce faci cu Lily? Are voie să iasă din rezervă?

Din câte puteam eu să văd, părea să fie bine. Nu avea nevoie de oxigen ca să respire, dar nu eram sigur cât avea să reziste fără aparatele la care fusese conectată. Era dureros s-o vezi aşa, cu ochii fără viață şi cu fața căzută. Era golită.

Joonie a făcut un gest cu mâna.

— Corpul ei e sănătos. O lăsaseră singură în subsol, urmau să-i facă o tomografie.

Asta explica felul în care Joonie reuşise s-o care pe Lily, dar nu şi de ce o adusese în rezerva mea.

— Ştii, am încercat s-o fac pe calea uşoară, a spus ea cu reproş. A tras mai aproape scaunul lui Lily, cu ochi strălucitori şi cu obrajii îmbujorați ca şi cum ar fi fost cuprinşi de febră. Am încercat să te fac să vii la spital. Şi ieri, în cantină, ştiam că era acolo cu tine.

— Nu, am spus, clătinând din cap. Nu era.

Joonie s-a încruntat la mine.

— Nimeni nu trece pe domeniul primului nivel, pretinzând că a primit un telefon, Will!

— Nu ea era, am insistat eu. Ea nu-i aici.

Dar Joonie a continuat ca şi cum nu m-ar fi auzit.

— I-am spus să vorbească cu tine, să-ți ceară ajutorul. Nu vrem decât să ne faci o mică favoare, Will. Asta-i tot.

— Ce vrei?

Butonul de chemare a asistentei era de neatins din pricina legăturilor de la mâini şi, probabil, dacă strigam după ajutor, nu mi-ar fi folosit prea mult, nu având în vedere evaluarea lui Miller din dosarul meu.

— E simplu. Vreau să mă ajuți să-i pun lui Lily sufletul înapoi în corp.

M-am holbat la ea. Părea ca şi cum rolul obişnuitei Joonie

era jucat în seara asta de Joonie cea din Zona Crepusculară.

— Eşti sonată? Nu pot să…

Ea a clătinat cu violență din cap.

— Nu-mi spune că n-o poți face. Nu minți! S-a înroşit violent la față. M-ai mințit tot timpul ăsta.

Cât timp îți trebuie să externezi un pacient? Mama trebuia să se întoarcă dintr-un minut într-altul, nu? O să vadă că uşa e blocată şi o să cheme pe cineva în ajutor. Cel mai sigur lucru de făcut era să mă prefac că asta era o situație normală. Sigur!

— Despre ce vorbeşti?

Şi-a lăsat capul pe spate, râzând în hohote.

— Ah, ca şi cum tu n-ai şti.

— Păi, de fapt…, am spus, ridicând din umeri, mă rog, făcând ceva în genul ăsta cât mă lăsau legăturile.

— Bine, vrei să mă faci s-o spun. E-n regulă! A dat din cap şi a continuat să dea din cap, de parcă țeasta i-ar fi ieşit din ax. Eu am găsit-o pe Lily, a fost mai întâi prietena mea.

— Bun, am spus încet. Până aici am priceput.

— Dar ea te-a preferat pe tine, a zis tăios.

Năucit, am încercat să urmez firul ei logic.

— Între mine şi Lily nu s-a-ntâmplat nimic. Ştii şi tu asta. Eram doar prieteni, cu toții.

— Nu! A clătinat din cap. Nu *doar* prieteni, nu cu toții.

Mă privea ca şi cum ar fi vrut să mă forțeze să pricep.

Deodată, mi-a căzut fisa. Felul în care prezența lui Lily o făcea pe Joonie să se lumineze. Cât de supărată şi rănită fusese după crâncena lor ceartă din vara trecută. Cât de cumplit de devastată fusese după accident, deşi nu mai vorbiseră amândouă de luni de zile. Aluziile Alonei legate de faptul că Joonie făcuse o pasiune.

— Ah, Joon! Nu ştiam. Nu ştiam că tu şi cu Lily erați…

Am tăcut stânjenit. Uneori, darul meu, blestemul meu, sau cum vreți voi să-i spuneți, mă sileşte să trăiesc cea mai mare parte din timp într-o altă lume, străduindu-mă să nu văd, să nu aud sau să nu simt anumite lucruri. Desigur, nici în lumea asta nu văzusem prea multe.

— Nu eram, a spus ea cu glas obosit.

— Atunci nu înțeleg.

Poate că de vină eram doar eu şi loviturile repetate pe care le primisem în cap, dar nu puteam să-mi dau seama.

Joonie a ocolit scaunul cu rotile în aşa fel încât să se poată apleca peste patul meu şi să privească la Lily. Am rezistat tentației să-mi feresc partea de jos a trupului de apropierea ei. Mă înspăimânta nițeluş.

— Am sărutat-o o dată, a spus ea. Ştiai?

Fireşte că nu!

— Vara trecută.

A zâmbit amintirii.

— Înainte să ne certăm.

Cearta legată de băieți. Asta spusese Joonie. Avuseseră un conflict din cauza băieților. Am închis ochii să nu-mi văd propria prostie. Normal că din cauza băieților, deoarece lui Lily îi plăceau, şi lui Joonie nu!

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat, deşi acum puteam oarecum bănui.

— I-a pus capăt repede. Credeam că o să fugă, dar n-a făcut-o. Doar mi-a aruncat o privire şi a zis: „Chiar mă-ntrebam". Apoi m-a luat de mână şi mi-a spus că ținea mult la mine, dar nu în felul *ăla.* Joonie şi-a întors ochii, lacrimile prinseseră să-i curgă pe obraji, lăsându-i dâre negre pe față. Poate că era cel mai frumos mod prin care cineva mă refuza, dar eu...

Vocea îi tremura.

— Tu te-ai panicat.

Ea a dat din cap.

Asta înțelegeam. Păstrând atâta timp un secret, îl transformi într-o parte vitală din tine. Te obişnuieşti atât de mult să trăieşti cu el, încât ideea de a fi descoperit devine o amenințare de moarte.

— I-am... i-am spus o grămadă de lucruri îngrozitoare. Am acuzat-o că m-a ademenit, că m-a manipulat, ceea ce nu era adevărat. I-am spus să stea departe de mine şi de tine, sau... sau o să spun tuturor că ea mă sărutase, că mă silise.

Pentru Lily, ca una care aspira să fie inclusă, visa chiar să facă parte din elita primului nivel, amenințarea lui Joonie era

suficientă.

Joonie mă privea, implorându-mă s-o înțeleg.

— Eram aşa de speriată! Deja mi-era greu acasă şi dacă cei din şcoală ar fi aflat, s-ar fi dus vorba şi ştii că, până la urmă, cineva i-ar fi spus tatei.

Tatăl ei îi ura părul vopsit, hainele rupte şi piercingurile. Mi-era frică să mă gândesc la ce-ar fi putut el face dacă ar fi aflat de preferințele ei, dincolo de felul în care arăta. Era mai ceva ca un predicator din Vechiul Testament.

— Seara aia a fost greşeala mea, a spus Joonie. Dacă n-aş fi îndepărtat-o...

Am clătinat din cap.

— Nu, J, ascultă-mă! Ea a încercat să mă sune în seara aia.

— Da?

Părea surprinsă.

— N-a lăsat niciun mesaj, dar a încercat. Aveam căştile pe urechi, aşa că n-am auzit telefonul. Ne socotea în continuare prietenii ei, îndeajuns de mult ca să ne sune atunci când avea nevoie. Nu ți-am spus pentru că ştiam că te învinovățeai pentru cearta voastră. Mă temeam să nu crezi că mă sunase pe mine pentru că nu putea să te sune pe tine. Nu voiam să crezi să ai fi în vreun fel responsabilă. Nu e vina ta. Ea a sunat. Ea...

M-am oprit când Joonie a izbucnit în râs, hohote stridente şi hidoase, pline de disperare şi durere.

— Uită-te la tine, atât de sincer şi nevinovat. A zâmbit cu amărăciune. M-a sunat şi pe mine, Will. De două ori. Am vorbit cu ea.

M-am holbat la ea, lumea pe care-o ştiam schimbându-şi forma şi prăbuşindu-se în jurul meu.

— Ce?

— Ben Rogers s-a folosit de ea şi apoi a abandonat-o, aşa cum face de obicei, iar micile ei prietene prințese n-au mai vrut să aibă de-a face cu ea. Joonie a clătinat dezgustată din cap. Aşa că m-a sunat pe mine, iar eu... i-am spus că primise ceea ce meritase.

Vocea i s-a spart, iar umerii i-au tresăltat într-un suspin

tăcut.

Am clătinat din cap, uluit şi nevenindu-mi să cred.

— Şi a doua oară când a sunat? m-am forțat să întreb.

— I-am închis.

— Joonie, am şoptit.

— Cred că era chiar în clipa când izbucnise în plâns şi nu vedea îndeajuns de bine ca să-şi poată controla maşina, a spus ea sec.

— O, Dumnezeule!

Ea s-a lăsat în genunchi lângă Lily.

— Acum înțelegi de ce trebuie să facem asta. Trebuie să retractez. Trebuie să repar.

— Joonie! am spus, încercând, în duda legăturilor, să mă ridic puțin. Nu poți. Ea a trecut dincolo. E cât se poate de adevărat.

Joonie a oftat.

— Mă gândeam eu c-o să spui asta.

S-a întins după tabla Ouija lăsată la picioarele lui Lily. În clipa când degetele sale au atins triunghiul mişcător, în colțul încăperii din spatele ei au prins să scânteieze nişte umbre, revenind la viață. Persoana Nedorită. *La naiba!* Nu mai văzusem o stafie să răspundă atât de prompt. Era... ciudat.

— Ştiu că minți, a spus ea, cu glasul golit de orice emoție. Am văzut ce se petrece cu tine când o chem din cealaltă lume. E supărată pe mine pentru ce i-am spus şi pe tine pentru că mă ajuți.

— Nu e supărată. Nu este ea. E...

Nici eu nu ştiam pe bune cine era. De unde mă aflam, cu Joonie chiar în fața mea, puteam distinge un mic firicel de fum ducând dinspre Joonie spre mărimea monstruoasă a Persoanei Nedorite. Aidoma unei lese... sau unei conducte.

Am înghețat. *Până dă de mine, energia este doar energie.* Asta îi spusesem Alonei. Dacă Joonie, în eforturile ei de a comunica cu Lily, trimitea în eter cantități uriaşe de energie negativă – toată vina aceea, durerea şi ruşinea care musteau în ea, emanând din fiecare celulă – de ce prezența mea n-ar cauza manifestarea ei sub forma unei stafii? Uşa – sau mai

degrabă chemarea, ca să folosesc analogia începută cu Alona – avea două deschideri. De obicei, era energia venită de pe tărâmul morților cea care mă folosea ca să capete formă, dar de ce n-ar fi putut energia intensă, amplificată prin intermediul unei table Ouija, de pe tărâmul viilor să facă acelaşi lucru? Asta ar explica lipsa de personalitate (alta decât furia) a Persoanei Nedorite şi de ce nu văzusem niciodată o asemenea stafie şi înainte. Pentru că nu era nicidecum o stafie.

— O s-o chem, a spus Joonie. Tu doar să mă ajuți să o aduc înapoi acolo unde îi e locul.

Şi cum aş fi putut eu face asta? Chiar dacă am fi reuşit să ajungem în vreun fel la Lily, deşi nu puteam, nu era ca şi cum am fi putut înghesui o pernă mare în învelitoarea ei. Trebuia să existe o conexiune între trup şi suflet. Dar, din fericire, pentru prima oară în viața mea, mi-am ținut gura închisă.

— Bine, te pot ajuta. Dar am nevoie de mâini.

Ca să ies naibii de aici!

Ea şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a cercetat cu privirea.

— N-aş prea-ş crede!

— Dacă vrei să te ajut, am nevoie de mâini.

S-a încruntat, şi Persoana Nedorită s-a mărit, ieşind din colțul ei cu ghearele încârligate îndreptate spre mine.

— Nu, doar încerci s-o ştergi.

Nu zău? Exista vreo persoană normală care n-ar fi făcut-o? Am clătinat din cap.

— Nu, n-o şterg. Vreau să te ajut.

— Nu te cred, a spus ea, pe un ton fioros.

A strâns triunghiul mişcător până i s-au albit degetele, iar Persoana Nedorită s-a mărit şi mai mult.

Am tresărit şi mi-am întors capul.

Joonie a tras aer în piept şi şi-a rotit privirea prin încăpere.

— A venit deja?

— Lily nu este aici, Joonie. Te rog, crede-mă!

Dacă Persoana Nedorită o să se repeadă la mine iar eu n-o să fiu în stare să fug...

Dintr-odată, uşa a prins să se zgâlțâie.

— Will! a strigat mama mea. Ce se petrece acolo?

Am văzut-o pe Joonie cum mă avertiza din ochi să stau cuminte şi am strigat:

— Mamă, adu ajutoare!

După care lucrurile au luat viteză.

Persoana Nedorită s-a repezit în față. A planat pe deasupra mea aidoma unui val înspăimântător, după care s-a prăbuşit peste mine. Am țipat, şi ea s-a prelins pe gâtlejul meu, umplându-mi căile respiratorii şi blocându-mi plămânii.

— William! striga mama, bătând disperată în uşă.

Nu puteam respira şi răceala cumplită a Persoanei Nedorite mă pătrundea până în măduva oaselor. Ca să mă lupt cu ea, mi-ar fi trebuit mai multă energie decât aveam, şi totul, inclusiv slaba mea opunere, a prins să se mişte ca într-un film cu încetinitorul. Cu excepția morții mele, care se desfăşura cu rapiditate.

Deodată, în centrul Persoanei Nedorite a apărut un fulger de lumină, care a explodat, transformând-o în bucățele, îngrozitoarea presiune pe plămânii şi gâtlejul meu a scăzut şi am prins să trag aer în piept, umplându-mi plămânii, tuşind şi scuipând.

— Nu te pot lăsa singur nicio secundă, aşa-i? am auzit o voce prea cunoscută.

Am clipit din ochii umezi, limpezindu-mi vederea îndeajuns de mult ca s-o pot distinge pe Alona aşezată lângă patul meu. Arăta... uluitor! Mult mai frumoasă şi cumva mai reală. De parcă înainte n-aş fi văzut decât o proiecție a adevăratei sale ființe. Părul îi strălucea şi mai mult, ca şi ochii. Pe scurt, arăta cât se poate de real. Atât de real, încât am început să mă întreb dacă nu cumva pornisem pe drumul marii treceri.

— Mort? am orăcăit eu.

— Cât pe ce! a pufnit ea. Dar de data asta, nu!

În acel moment, Joonie a părut să observe diferența, că puteam respira din nou şi nu mă mai luptam pentru viața mea.

Persoana Nedorită începea să-şi adune fărâmele şi bucățile, încercând să se reclădească.

— Ah, pentru Dumnezeu!

Alona a întins mâna peste brațul scaunului în care se găsea Lily şi a început să plimbe triunghiul mişcător pe tabla Ouija. Nu puteam vedea pe ce litere, dar Joonie, acum de ajutor în starea ei de uluială şi dezorientare, le pronunța cu voce tare.

— O-P-R-E-Ş-T-E-TE. E-Ş-T-I-I-E-R-T-A-T-Ă.

Apoi, pentru efectul final, Alona şi-a strecurat mâna în cea a lui Lily şi a mişcat-o până ce a atins mâna lui Joonie, aflată pe tablă. Văzând asta, am icnit. Spusese ea ceva înainte despre asta, dar nu mi-aş fi imaginat vreodată…

Joonie şi-a plimbat privirea de la mâna lui Lily la fața ei încremenită, goală, după care a început să plângă.

Cu oarece greutate, Alona a reuşit să-şi desprindă mâna din mâna lui Lily, arătând şi ea la fel de năucită cum mă simțeam eu. Apoi mi-a zâmbit:

— Ți-am spus că o să ai nevoie de mine.

— Da, i-am răspuns cu o voce spartă. Asta înseamnă că te-ai întors pentru totdeauna? Aş putea folosi oleacă de călăuzire spirituală.

Şi-a muşcat buza, încruntându-se.

— Nu ştiu. Nici măcar nu sunt sigură cum am…

Ochii i s-au mărit, şi o strălucire, atât de intensă încât a trebuit să-mi mijesc ochii, a învăluit-o. Şi-a întins mâna spre mine, mi-am întins-o şi eu… dar n-am mai prins decât aerul.

— Alona!

Lumina care o înconjura a devenit tot mai intensă până când n-am mai putut să văd nimic din ea. Apoi a dispărut, cu un pocnet perceptibil, luând-o cu ea.

Când, în cele din urmă, câteva minute mai târziu, îngrijitorul şi agentul de pază au reuşit să spargă uşa, iată cum ne-au găsit: Joonie plângând pe podea, ținând mâna lui Lily, iar eu tot legat de pat, cu ochii umezi. Nu plângeam. Nu, deloc. Era doar lumina. Sau ceva în ochii mei. Da, asta era.

Epilog

Will Killian

Au trecut douăzeci şi şase de zile de când am văzut-o ultima oară pe Alona Dare. În acest timp, mama s-a debarasat pentru totdeauna de doctorul Miller şi ne-am dat seama că niciunul dintre noi nu se prea grăbea să-i găsească un înlocuitor. Am rezolvat cerinţele din notiţele luate de Alona, ţinând stafiile... spiritele... la distanţă şi ajutându-le cât mi-a stat în putinţă. I-am trimis fratelui Sarei medalionul cu o scrisoare chipurile din partea spitalului, explicându-i că a fost găsit cu prilejul unei reorganizări a dosarelor. Sunt mândru să spun că Bunicul Brewster s-a mutat, de fapt, în lumina aurie la puţin timp după ce am trimis scrisori anonime fiului şi nepotului său.

Pe lângă astea, mi-am făcut temele pentru acasă, mi-am trecut testele finale şi, la insistenţele mamei mele, am trimis cereri de înscriere la o mulţime de şcoli.

Într-un adevărat spirit părintesc, şi-a reconsiderat destul de repede atitudinea faţă de capacitatea mea de a vedea morţi, suficient pentru a afirma că, din moment ce nu mai era necesar să mă ascund, nu mai aveam nici de ce să părăsesc oraşul şi, prin urmare, puteam urma cursurile universităţii de aici – care era şi planul iniţial în ceea ce mă privea. Da, avea şi ea dreptate într-un fel.

Am aniversat împlinirea a optsprezece ani pe 30 mai, doar mama şi cu mine. Se obişnuise cu ideea a ceea ce eram, dar aproape că îi era şi mai greu să accepte ce făcuse tata, în loc să-i spună pur şi simplu adevărul. Dar se străduia.

Joonie o ducea bine. În încercarea de a explica întreaga tărăşenie de la spital fără să mă dea de gol (lucru care probabil ar fi făcut-o oricum să arate ceva mai puțin decât stabilă), a sfârşit prin a se da de gol fără să vrea pe ea însăşi. Sau poate nu chiar fără să vrea. Părea uşurată. Înțelegeam sentimentul. Când a fost externată din spital, după tot felul de teste psihiatrice, evaluări şi şedințe cu psihiatrii, părinții ei au refuzat s-o mai primească acasă. A hotărât să trăiască într-un soi de azil. Era în regulă. Mergeam s-o văd la două săptămâni o dată. Un terapeut, o femeie drăguță numită Joan Stafford, făcea regulat vizite acolo, iar Joonie spunea că-i era de ajutor. Îi era foarte dor de şcoală şi ar fi vrut să o termine împreună cu clasa, dar, cu ajutorul unor cursuri de vară, avea să-şi ia diploma. Când împlinea optsprezece ani, în august, se muta la New York ca să locuiască cu sora ei mijlocie, Elise, care, după cum reieşise, avusese motivele ei să urmeze Wellesley.

Ziua absolvirii, 1 iunie, era o zi strălucitoare şi cu o arşiță sufocantă pentru un început de vară. Montaseră scena în mijlocul terenului de fotbal, făcându-mă să pun de bunăvoie piciorul pe terenul de joc pentru prima oară după patru ani.

Mă tot aşteptam să fiu placat. Când directorul Brewster a rostit numele Alonei, iar mama ei a păşit în față ca să primească diploma în numele fetei, nu m-am putut stăpâni să nu privesc în jur. Niciun semn de Alona, nici măcar atunci când directorul Brewster ne-a prezentat schița unei plăci memoriale pe care era gravat numele ei şi care urma să fie prinsă de noua bancă din Cerc. Era darul nostru, al elevilor din ultimul an, făcut şcolii, sugerat în mod anonim de subsemnatul şi finanțat de donații urmărite îndeaproape şi fără istovire de Misty Evans. Alona voise să fie amintită în stilul cu care fusese obişnuită, şi aşa avea să fie.

Am aşteptat, foindu-mă stingherit în scaunul meu de plastic şi asudând sub toga de poliester şi cămaşa albă pe care mama insistase să o port, până când mi-a fost strigat numele.

— William James Killian!

Directorul Brewster arăta ca şi cum tocmai ar fi supt o

întreagă livadă de lămâi, ca să aibă o expresie aşa de acră. Îmi plăcea chestia asta.

M-am ridicat de pe scaun, am înaintat pe culoar şi am urcat treptele. Lângă scenă, Liesel, Eric, Jay şi alţi câţiva ovaţionau furtunos, în vreme ce eu strângeam mâna administratorului şi apoi pe cea a directorului. Brewster mi-a înmânat diploma, ţinându-mă în continuare de cealaltă mână cu o strânsoare puternică.

— Nu ştiu cum ai reuşit, dar ştiu că ceva nu e în regulă cu tine, băiete.

— Da, domnule, am aprobat vesel. Dar v-am învins, şi doar asta contează pentru mine.

Mi-am smuls mâna din strânsoare, mi-am azvârlit ciucurele de la tocă în cealaltă parte chiar acolo, în faţa lui, doar ca să-l necăjesc niţeluş, şi am coborât de pe scenă la locul meu, simţindu-mă mai uşor decât oricând în anii din urmă.

— Mă bucur să văd că ţi-ai învăţat lecţia de a juca bine cu ceilalţi, mi-a şoptit sec la ureche Alona.

Parfumul ei cunoscut, uşor şi floral, îmi plutea peste umăr.

Am tresărit şi am dat să mă întorc.

— Nu, nu, nu te întoarce, a spus ea, neliniştită. Aproape c-ai scăpat de-aici. Nu face o scenă vorbind cu cineva care nu-i prezent.

— Unde-ai fost? am şoptit, pretinzând că mă uit în program.

— Ai văzut lumina. Ştii unde-am fost.

— Dar de atunci? am murmurat.

— A trebuit să rezolv câteva lucruri.

— Cum ar fi?

— O să vezi. Părea foarte veselă. Tu priveşte. Lucrurile sunt pe cale să devină foarte interesante.

— Te-ai întors pentru totdeauna?

A scos un sunet de frustrare.

— Acum priveşte. Întrebările mai târziu.

Aşa că am privit. La început, nici măcar nu ştiam încotro să mă uit. Apoi directorul Brewster l-a chemat pe Ben

Rogers. Mi-am strâns pumnii. În ultimele trei săptămâni îl lăsasem să se plimbe liber, rânjind ca un tembel ce era, pentru că nu-l putusem atinge. Nu până după absolvire. Bun, în maximum douăzeci de minute, ceremonia se încheia, după care o să-mi dau toată silința să-i transform fața într-o...

Primul val de chicote dinspre audiență, în vreme ce Ben înainta pe culoarul lateral, mi-a dat de ştire că se întâmpla ceva. Chicotele s-au transformat într-un râs în hohote şi apoi în huiduieli şi răcnete. Abia când Ben a ajuns în dreptul rândului meu am putut vedea sursa zarvei. Pe spatele togii sale fusese prinsă o hârtie, chiar între omoplați. Pe ea scria cu majuscule: AM UN PENIS MICUȚ. VREȚI SĂ-L VEDEȚI?

Am râs.

— Super!

Ben, complet năucit, dar acceptând atenția sporită ca şi cum i s-ar fi datorat, şi-a înfipt pumnul în aer într-un gest de triumf în vreme ce urca scările scenei. Da.

În spatele meu, Alona şi-a înăbuşit un hohot de râs.

— Ce tembel!

— Sunt total de acord! am spus.

Aflată lângă mine, Jillian Karson m-a privit ciudat şi şi-a tras scaunul mai departe. Treaba ei!

— Ne întâlnim după, a spus Alona.

— Unde? am întrebat, primind o altă privire piezişă de la Jillian.

— Ştii unde.

Când în cele din urmă am riscat o privire în spate ca din întâmplare, ea dispăruse.

După ceremonie, mi-am croit drum spre tribune, unde era mama.

— Sunt mândră de tine, a spus ea.

— Mulțumesc.

A şovăit o clipă.

— Şi tatăl tău... e mândru de tine. Sunt sigură, deşi n-o poate spune el personal.

Cu ceva timp în urmă, îi destăinuisem bănuiala mea de început despre tata cum că ar fi fost Persoana Nedorită, şi ea

ţâţâise din buze, dezaprobând ideea că tata m-ar fi putut bântui vreodată. Fireşte, avea dreptate. Tata răposase oricum şi, speram, era mai fericit acum decât ar fi putut să fie în viaţa asta.

— Mulţumesc, mamă! am spus îmbrăţişând-o. Trebuie să merg să verific ceva. Ne întâlnim la maşină?

Ea a încuviinţat din cap, iar Sam, şeful mamei şi singura persoană pe care-o invitasem la ceremonie, i-a luat braţul ca s-o ajute să coboare din tribună. Nu credeam că avea nevoie de ajutor, dar am bănuit că-i făcea plăcere. Ca şi lui Sam. Tare chestia! Era un tip de treabă.

I-am lăsat pe cei doi şi m-am îndreptat spre intrarea principală a şcolii. Am trecut pe lângă Ben Rogers, care ţinea în mâini hârtia ce-i fusese agăţată de spate.

— Nu-i adevărat, spunea el oricui voia să-l asculte.

Din păcate, nimeni nu părea dispus să-l creadă.

Apropiindu-mă de Cerc, am putut s-o văd pe Alona stând pe banca ei, cu picioarele lungi întinse la soare.

— Deci, cum rămâne cu purtarea drăguţă? am întrebat-o odată ajuns lângă ea.

Ea mi-a făcut cu ochiţii.

— Ce, treaba cu Ben?

Am pufnit.

— Da, „treaba cu Ben”.

A ridicat din umeri.

— N-a fost ideea mea. A fost ideea lui Leanne. Am auzit-o vorbind de ea când am vizitat-o pe Misty.

— Misty? am spus eu.

Abia dacă şi-a luat privirea dintr-a mea.

— A fost cea mai bună prietenă a mea şi mi-a păstrat secretele. N-o să-l las pe Chris să schimbe asta.

— O!

Un cu totul alt cântec acum decât cel cântat despre relaţia lor ceva mai înainte, dar s-ar putea ca excursia făcută în lumina aurie să-l fi schimbat… ca şi pe ea.

A ridicat din umeri.

— Şi-apoi, Chris cam salivează când sărută. Bleah!

Asta mi-a smuls un hohot de râs. Nu, Alona nu se

schimbase.

— Oricum, a spus ea, privindu-mă cu un soi de exasperare, când am fost s-o văd pe Misty, am auzit ceva interesant. Din câte se pare, Leanne şi Ben s-au combinat în primul an de liceu, şi ea n-a uitat niciodată că a părăsit-o. De-asta refuză să vorbească unul cu celălalt.

— A aşteptat patru ani ca să se răzbune?

Alona a zâmbit.

— Să n-o superi niciodată pe fata care stă în spatele tău la ceremonia de absolvire, mai ales dacă e vorba de Leanne Whitaker. Fata asta poate purta ranchiună ca nimeni altul.

Pentru un moment, am tăcut amândoi.

— Dar a fost frumos, pentru Lily, vreau să spun, am zis eu.

— Pentru toți, m-a corectat Alona. Dar, da, pentru Lily.

— Aşadar, m-am hazardat eu, te-ai întors.

— Mda.

— E cam neobişnuit, după câte înțeleg.

— Hm!

Mi-am stăpânit starea de nervozitate.

— Vrei să mă faci să te întreb din nou, nu-i aşa?

Ea mi-a aruncat o privire nevinovată.

— Să întrebi ce?

— Ai de gând să rămâi... sau eşti doar în trecere? am întrebat printre dinții încleştați.

— De ce? Are vreo importanță pentru tine?

Prin minte mi-au trecut o mie de replici deştepte, dar ea aştepta altceva. Aşa că i-am spus adevărul.

— Da, are.

Ochii ei s-au făcut mari şi o nuanță fină de roz i s-a răspândit pe obraji.

Am zâmbit. Tocmai s-o fi pus în dificultate pe Alona Dare, pe acea Alona Dare?

Ea a pufăit.

— Cineva trebuie să te ferească de necazuri. Ar putea foarte bine să fie cineva care cunoaşte belelele în care te bagi singur mai tot timpul. Şi..., a adăugat ea, mergând cu degetul pe fibra lemnului din care era făcută banca, ar putea

să fie şi pentru mine o mică posibilitate ca să învăț să mă gândesc la ceilalți înaintea mea.

— N-am intrat niciodată în belele, decât atunci... M-am oprit, cugetând la ultima ei frază. Hm! Te-ai întors pentru că tu nu te porți corect cu ceilalți, am croncănit eu. Ți-am spus că e vorba de a fi drăguță.

— Mă rog! a făcut ea, dându-şi ochii peste cap. Nu e drăguț nici să fii un biet învingător, a subliniat, dar s-a ridicat şi a venit să se aşeze lângă mine.

O vreme am păstrat o tăcere reconfortantă.

— Mulțumesc pentru banca mea, a spus cu o oarecare timiditate.

— De unde ai ştiut că sunt eu?

— Ah, te rog! De cum am auzit-o pe Misty vorbind de asta, am ştiut că eşti tu. Cine altul ar fi venit cu citatul ăsta?

Odată terminată placa, în josul numelui Alonei şi a datelor avea să scrie: „Frumusețea înseamnă adevăr, iar adevărul frumusețe. Asta e tot ce se ştie despre această lume, dar şi tot ce e nevoie să se ştie."

— John Keats, *Odă la o urnă grecească.*

Am ridicat din umeri, ciudat de încântat.

Ea s-a apropiat încă un pic.

— Aşa că... mulțumesc.

S-a aplecat şi, înainte să-mi dau seama, m-a sărutat. Gura ei era caldă şi dulce, iar când mâna ei mi-a atins pieptul ca să-şi țină echilibrul, fiecare celulă din trupul meu şi-a încordat atenția.

Ea a rupt prima vraja, trăgându-se de lângă mine şi atingându-şi colțurile gurii ca şi cum ar fi vrut să se asigure că glossul ei nu avusese de suferit. Era de departe cel mai sexy lucru pe care-l văzusem vreodată.

Mi-am dres glasul.

— Dacă asta a fost pentru o bancă, ce se întâmplă dacă lansez ideea unui set întreg de mobilier pentru sufragerie?

Ea a râs şi s-a îndepărtat de mine.

— În visele tale, Killian!

Şi-a tras picioarele sub ea şi mi-a aruncat ceea ce am recunoscut a fi privirea ei de „acum să fim serioşi".

— Bun, deci universitatea! Hai să vorbim despre decorarea camerei. Cred că trebuie să lăsăm deoparte cutiile de lapte şi cuverturile negre care miros a mucegai...

Am gemut.

— Cred că toate chestiile astea sunt cam pe lângă responsabilitățile tale de călăuză-spirit.

Ea mi-a aruncat o privire ofensată.

— Doar trebuie să stau şi eu acolo!

M-am gândit la cuvintele ei şi la consecințele plăcute şi neplăcute deopotrivă.

— Păi... asta ar trebui să facă lucrurile interesante, am spus încet.

Ea a zâmbit larg.

— Altfel, n-ar avea rost să trăieşti!

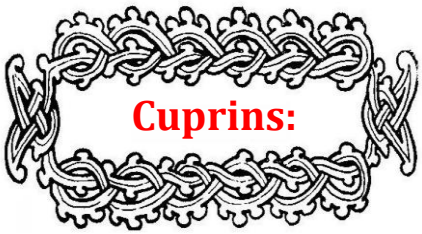

Prolog **Alona Dare** 4
1 **Alona** 7
2 **Will Killian** 20
3 **Alona** 33
4 **Will** 42
5 **Alona** 58
6 **Will** 69
7 **Alona** 80
8 **Will** 99
9 **Alona** 113
10 **Will** 125
11 **Alona** 138
12 **Will** 150
13 **Alona** 171
14 **Will** 184
15 **Alona** 193
16 **Will** 197
17 **Alona** 205
18 **Will** 213
Epilog **Will Killian** 222